

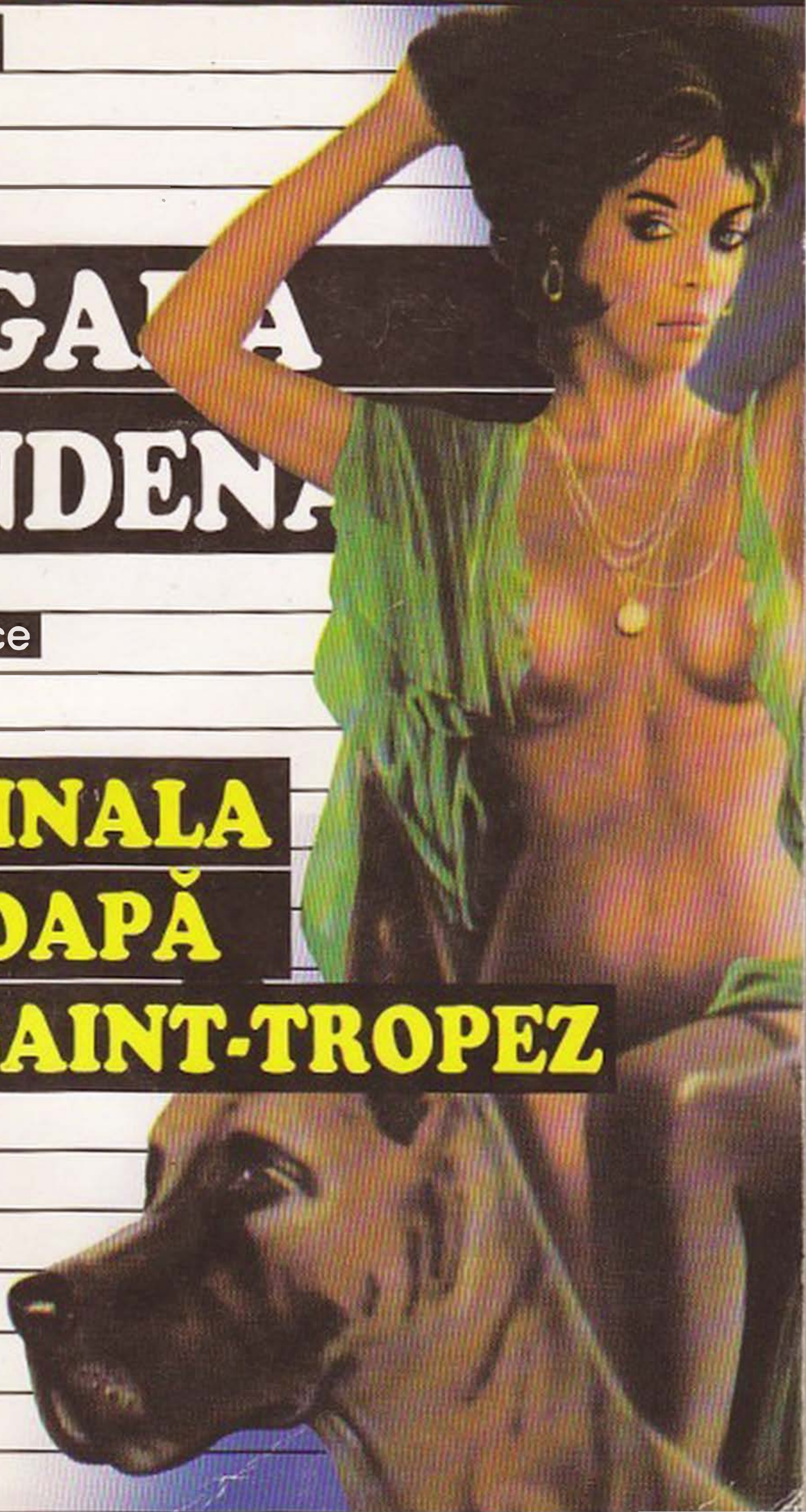
Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGATA MONDENA

de Michel Brice

CRIMINALA SCHIOAPĂ DIN SAINT-TROPEZ

Michel Brice

**BRIGADA
MONDENĂ**

**Criminala șchioapă
din Saint-Tropez**

**Malco Productions – Paris,
La Mante religieuse
© Gérard de Villiers,
*Pentru versiunea românească:***

© TINERAMA 2002

**Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL**

Michel Brice

**BRIGADA
MONDENĂ**

**Criminala șchioapă
din Saint-Tropez**

În românește de
Marian Miu

2002

Capitolul I

Ceafa lui Errol Gimondi se contractă, până la durere, când ridică privirea. Rămase blocat: la douăzeci de centimetri de ochii lui, o figură de coșmar gâfâia chiar deasupra capului fetei cu care făcea dragoste. Câteva fire de bale tocmai picurară pe perna din mătase verde, șifonată după cele trei ore de tăvăleală. Albeața din jurul pupilelor pline de cruzime era injectată de un roșu sângerieu ca al pereților camerei. Limba firoasă, flancată de caninii inferiori, avea o culoare roz, iar fălcile atârnau într-un rictus greu și apatic de fiară domestică ce-și amintește vag de vânătorile ancestrale.

Un intrus pe care Errol Gimondi l-ar fi trecut cu vederea dacă nu apărea chiar în clipa în care libidoul său era gata să se dezlănțuie. Avea și de ce. Sub el, fata i se oferea în totalitate. Abdomen, piept, gură. Se ondula sub el, ca o ființă incredibilă animată de o sexualitate absolută. Una dintre cele mai frumoase fiare ale plăcerii, cum nu îi mai fusese dat să vadă de mult timp. Și el era doar un cunoscător în domeniu!... Dar aceasta avea ceva rarism. Un abdomen ca de lipitoare, athletic, care

parcă n-ar fi fost creat pe lume în alt scop decât să-l invadeze cu totul. Și mai mult, un bust ferm care se mișca într-un du-te vino în ritmul sacadat al mării pe timp de furtună.

Strânse din dinți, făcându-i să scrâșnească, pentru a mai întârzia explozia pe care o simțea urcând în el ca lava unui vulcan.

Fata înțelese. Își încetini undularea. El își lipi fața de gâtul ei. Imediat, delirul simțurilor reîncepu. Aromă feminină... transpirația și parfumul amestecate... Acel amalgam precis care îl înnebunea mereu pe Errol Gimondi.

Nu găsi decât un singur mod, de această dată, pentru a se mai calma: să-și distragă atenția. Să se gândească la altceva. Ușor, pentru început. Era suficient să ridice capul și să privească în spatele fetei.

Zâmbi: avea efect. Ceea ce vedea era exact opusul plăcerii!... Dar zâmbetul i se transformă repede în rictus. „Deruta“ era prea perfectă. Simți că era gata să abandoneze.

„M-am săturat până peste cap de monstru!“ se gândi el furios.

Privi iar în jos.

— Zi-i să plece, izbucni el, doar nu te violez, Dumnezeuule!...

În reflexiile amestecate ale draperiilor verzi și pereților roșii de la lumina singurei lămpi rămase aprinse, jos, lângă pat, și acoperită cu un prosop — ritual imuabil care era respectat întotdeauna — fața

tinerei părea că radiază o lumină interioară, albicioasă și mătăsoasă.

Errol Gimondi văzu apărând încet un minunat șir de dinți albi. De o lună de când își petrecea cele mai frumoase clipe aici, admira acești dinți ca de fildeş de fiecare dată când îi zâmbea. Manifestarea unei forțe animalice care îl bulversa. Ura femeile fîrve, grațioase. Aceasta era exact opusul lor: coapse largi, bust bogat și totuși suplă și mlădioasă: una din acele miracole rare, pe care le întâlnești atât pe terenul de sport, cât și pe mocheta de lux de la cocktailurile internaționale. Doar că, în acest caz, era ceva neobișnuit. Genunchiul stâng fragil, ce se mișca din articulație. Și care pocnea, din când în când, ca și cum această splendidă ființă trecută de treizeci de ani purta un semn al bătrâneții care se apropia. O impresie care îl deranja mereu pe Errol Gimondi când se gândea la ea: constatarea, neplăcută, la limita obsedantului, că nimic nu este perfect, niciodată, chiar și cea mai frumoasă femeie, cea mai dorită, cea mai expertă, ca aceea pe care o ținea în brațe.

— Ah, ți-e teamă de Lilith?

Vocea venea direct din gât, gravă și surdă. Tonul era mai mult al unei constatări decât al unei întrebări.

El ridică din umeri:

— Este o idioțenie, făcu el, agasat. Ți-am cerut de o sută de ori să o lași pe hol.

Râse forțat.

— Dacă vrei să aibă grijă de casă, trebuie să se plimbe pe holuri.

Doi ochi negri se uitară înspre spate spre ochii injectați ai lui Lilith, care-și freca nasul de părul scurt și negru al stăpânei.

— Pe mine mă păzește, nu casa.

— Mersi de încrederea acordată, zise Errol Gimondi. Privi dezgustat botul cățelei. La douăzeci de luni, avea deja șaptezeci și cinci de centimetri la cru-pă și șaizeci și cinci de kilograme... Trebuie men-ționat că mânca cinci kilograme de carne crudă pe zi, fără a mai pune la socoteală porțiile de fulgi de porumb presărate cu vitamine pe care le primea drept gustare. O fiară la fel de superbă ca și stăpâna. Lilith, un dog german tigrat — negru cu arămiu — era de rasă perfect pură. Cele patru pagini ale pedi-griului ei îi atestau originea. Și nici nu făcuse prostia de a-i tăia urechile, obicei foarte folosit pe vremea romanilor, când dogii serveau drept câini de luptă, dar în prezent abandonat. Ceva nedorit de adevărații crescători ai acestor monștri numai mușchi și nervi.

. * .

— Lilith, culcat! ordonă sec Muriel Toscan.

Errol Gimondi văzu fremătând nasul enorm. O impresie de supunere trecu prin pupilele invadate de o rețea de vene roșiatice. Cățeaua se așeză cu un oftat pe mochetă, în spatele patului.

— Să revenim... Încă... murmură Muriel cambrându-se.

O presiune de nedescris îi cuprinse din nou abdomenul lui Errol. Se apropie de ea mergând pe coate. Ea simți că-și pierde cunoștința.

Nu se înșelase când îl remarcase, la sfârșitul lunii mai, la *Papagayo*, în port. Nu dansa, dar Muriel Toscan avea destulă experiență cu bărbații ca să știe că asta nu era un defect important în ce privește talentul la pat. Iar el abia începuse să bea din wishy-cola pe care îl comandase — un alt semn bun — când, după vreo douăzeci de minute de studiat, ea se hotărâse să treacă la fapte. Metoda clasică pentru ea: să-i ceară lui Mimi, ospătărița care îi cunoștea obiceiurile, să meargă să-i spună unui anume bărbat că o femeie, de la o masă anume, era dispusă la o conversație.

O anumită conversație.

Obiceiuri de vânător, dar care funcționau mereu. Poate doar pentru că Muriel Toscan avea fler. Niciodată nu se înșelase în alegerea făcută. Nici în reacția la avansurile ei, de un gen rar întâlnit la femei. De fiecare dată, bărbații pe care îi „agățase” astfel se dovediseră așa cum îi plăceau ei: simpli, încrezători, puternici. Amanți excelenți.

Errol Gimondi o uimise încă de când ea îl văzuse în acea seară în localul încă puțin frecventat în acea vreme: sfârșit de mai, Saint-Tropez era încă acel sătuc de altădată, înainte de afluxul de turiști din

toată Europa. Bineînțeles, fiindcă era vorba de Errol Gimondi, unul dintre primii și cei mai celebri actori ai noului val al anilor '60, care trecea de la western la Cinecitta cu un succes promițător, dacă știa să profite de porțile larg deschise ale Hollywood-ului. Dar cu totul altceva o uimise pe Muriel Toscan.

Fizicul care o făcea să-și muște buzele când se gândea la bărbați: un metru optzeci și cinci sau chiar mai mult; numai mușchi și fibră; părul des, negru, ușor înspicat; un aer de sănătate inatacabilă, dar care avea destulă experiență în spate. Avea un fler infailibil pentru a ghici de la prima privire ceea ce putea un bărbat din punct de vedere sexual. Întotdeauna. Și pe José, soțul ei, în urmă cu aproape doisprezece ani, și-l alesese la fel. După aceleași criterii. Fără să se înșele cu nimic.

După aceea își dăduse seama că pentru ea doar anumiți bărbați îi puteau fi adevărați amanți: această rasă mare, osoasă dar athletică în același timp. Și a cărei vârstă este în jur de patruzeci. Mai mult sau mai puțin, fără prea mare importanță, dacă alura era aceea care trebuia. Din acest punct de vedere nu avea de ce să se plângă de alegerea făcută în luna mai. Errol era de neobosit.

. * .

Sub mângâierea meticuloasă a degetelor lui, Errol simțea cum se întăresc puțin câte puțin sânii

lui Muriel. Cele două globuri de carne brună se umflau puțin câte puțin. O tactică minunată, destinată plăcerii și îndelung exersată prin practica zilnică. Când simți sfârcurile întărite la maximum, Errol se opri. Lăsând pieptul, avansă spre gură. Cu ochii dați peste cap, Muriel își oferă buzele, dar amantul ei se mulțumi doar să le atingă în fugă. Ceea ce voia era gâtul, apoi urechea, cu totul.

Crucificată sub el peste pat, Muriel începu să tremure. Fără menajamente, mâinile lui Errol îi cuprinseră spatele, coborând spre fese.

Ea se oferă în totalitate. Se auzi un trosnet. Genunchiul stâng... Ea oftă, cu dinții strânși.

— Ușurel, aici..., murmură Errol.

Ea se lăsă în voia lui iar.

— Așa, da..., făcu ea cu o voce răgușită.

Se freca de el, de abdomenul lui, dar numai pentru senzații. Voia să savureze cât mai mult clipele dinainte de punctul culminant. Se știa cum era. Uluitor de rapidă. Dar cu Errol nu se temea să fie luată prin surprindere. Nu era niciodată brutal, mereu gata să ofere plăcere. Una din acele rarități la sexul bărbătesc. Cum era odinioară José, soțul ei...

— Când dorești..., zise Errol dintr-o suflare.

Ea îl cuprinse cu brațele de după umeri. Apoi vru să procedeze la fel cu picioarele în jurul mijlocului lui.

Genunchiul stâng trosni iar. Cu un zgomot aproape metalic în liniștea nopții.

Muriel înjură și se dădu în spate.

Atunci observă, timp de o fracțiune de secundă, în privirea lui Errol, ceva ce nu însemna altceva decât milă. Își dădu seama de îndată că, de la început, știuse asta: genunchiul avea proteză. Era drama ei ascunsă. Un fel de furie și ură care îi rodea sufletul, fără încetare. Singurul subiect de discuție ce nu trebuia abordat în prezența ei.

Nu fu nevoie decât de o singură privire.

De altfel, Muriel îi detesta pe aceia care își dădeau seama de asta dar nu spuneau nimic. Prefera mai degrabă sinceritatea. Sau cel puțin să abordeze subiectul. Tăcerea era cel mai greu de suportat. Era greșeala ce nu trebuia comisă sub nici un pretext.

. . .

Când deschise ochii, Errol își mușcă buza, mașinal. Figura plină de dorință de dinainte se transformase într-o mască a furiei. Doi ochi negri îl examinau încet. Avu impresia că această nouă privire îl tăia ca un laser.

— Nu te simți bine? șuieră Muriel printre dinți.

El râse forțat.

— Hai! făcu el alungându-și cu o mișcare bruscă din cap coșmarul care îl domina, lasă-te în voia senzațiilor. Te doresc.

Ochii negri se închiseră cu greutate.

— Nu mai vorbi, zise ea cambrându-se, cu sânii ridicați spre pieptul lui.

— Despre ce? făcu el sincer surprins. Nu am vorbit de nimic.

Țipă. Muriel tocmai îl mușcase de gât. Își duse mâna la gât și înjură: degetele îi erau roșii. Și pe dinții de fildeș ai lui Muriel era o dâră de sânge.

Ridică o mână când, în spatele lui, o răsuflare răgușită îl făcu să se oprească. Lilith era acolo, cu fălcile deschise, mârâind. Renunță.

— Muriel, zise el cu un râs forțat, dacă o dai afară, te iert. Și o luăm de la capăt.

Ea îl privi de sus. Era și mai frumos așa, furios.

— De acord, făcu ea încet, deschide fereastra.

El se supuse. Când deschise canatul, un curent de aer fierbinte, încărcat de miros de pin, arbore de cauciuc și cimbrisor amestecate, îl izbi. Îl apucară frisoanele când trecu pe lângă el o masă de mușchi. Lilith. Nu o auzise pe stăpâna ei spunând nimic, dar cățeaua ieșea. Era exact ceea ce voia.

* * *

Muriel Toscan înțelese imediat cum amantul ei închisese fereastra și obloanele, că făcuse o greșeală.

— Acum, îți vei primi pedeapsa, șuieră Errol Gimondi venind spre ea.

— Încearcă doar, zise ea ridicându-se pe coate. Pot să țip. Lilith o să trezească tot cartierul.

El rânji:

— Înconjurat de cinci hectare de pădure de pin în cel mai îndepărtat colț al peninsulei Saint-Tropez și la malul mării pe deasupra, cred că glumești!

Se aplecă spre ea.

— Știi ce or să creadă puținii și îndepărtații tăi vecini, dacă Lilith începe să latre? Că nenorocita de cățea, care terorizează pe toată lumea din jur, latră după o coțofană sau o mierlă. Și vor susține încă o dată că îi sâcâi cu monstrul tău.

Ea râse acid.

— Ce vrei de fapt? îl înfruntă ea. Să te răzbuni? Și cum? Mă vei mușca? Mă vei zgâria? Mă vei bate? Mă pot apăra.

El zâmbi în timp ce se apleca peste ea și spuse apăsător:

— Te voi împlânzi. Hai! pe burtă. Repede!

Ea se ridică pe coate.

— Nenorocitul! făcu ea printre dinți.

El rânji:

— Fă ce-ți spun.

Ea începu să se întoarcă.

— Nu te aștepta să te implor sau să ții, zise ea cu aceeași voce absentă. Nu îți voi face această plăcere.

Oftă profund:

— Ce proastă sunt! Sunteți toți la fel. Niște lepădături. Ah, este simplu când ai mușchi!

— Cel păcălit sunt eu, șopti el. Eu sunt drăguț și iată ce primesc în schimb.

Își șterse nervos gâtul care încă sângera.

– Ce naiba! reluă el cu o furie abia stăpânită muncându-se peste ea, ce vrea să însemne asta, să muști un tip care face dragoste cu tine? Ești proastă sau ce?

Cu lovituri de genunchi, începu să-i depărteze picioarele, fără să mai țină cont de genunchiul ei. În același timp, o apucă de încheieturi și le răsuci la spate, ținându-le între omoplați cu o singură mână.

Când începu să o penetreze, ea tresări. Dar nu scoase nici un țipăt. Se auzea de fiecare dată, când o penetra puțin câte puțin, doar un icnet înfundat în perna în care își înfipsese dinții.

— Mușcă, târâtură, bombăni el.

O penetrase complet. Era atent doar la un singur lucru: să nu termine prea repede. Voia să o facă să sufere cât mai mult.

Se mișca apăsător, cu lovituri care începeau lent și se terminau puternic. Ea era gata să izbucnească în plâns, dar nu țipa și nici nu încerca să se zbată.

Atunci, îi dădu drumul din strânsoare. Se întoar-se cu fața spre el și fu cuprins de o bucurie sălbatică: plângea. Obrajii îi erau umeziți de lacrimi, buzele erau mișcate de un tremur incontolabil.

Îi mângâie părul scurt de la tâmples, umezit de transpirație.

— Ce a fost mai greu a trecut, murmură el cu bucurie în glas.

Imediat după, o învinse: Muriel îi zâmbea printre lacrimi.

— Scuză-mă, zise ea dintr-o răsuflare. Sunt o scorpie.

Pentru o clipă crezu că se preface. Că făcea asta ca să-l mai calmeze puțin. Dar nu, era chiar sinceră... Sau... o actriță bună! Imposibil...

Râse. Chiar așa era. Femeile erau tot femei. Mai întâi, cu ușurelul, apoi cu dresajul. Cu Muriel, era la fel ca și cu celelalte. După câteva zile va fi ca un cățeluș. Poate chiar reușea să obțină de la ea ceea ce era singura plăcere adevărată în ce privește sexul opus? Nu ar fi fost prima dată când convingea o fată să lucreze pentru el. Trei dintre ele tocmai veniseră de la Paris, chiar aici, pentru „sezon” la Saint-Tropez. Iar una dintre ele era bogată ca și Muriel și nu lucra decât din obligație...

Se aplecă și buzele lui le căutară pe ale ei.

— Vrei să mă întorc pe spate? zise ea cu o voce schimbată, blândă și supusă. Era vocea unei alte Muriel.

— Știu, insistă ea, că vouă, bărbaților, vă place totuși să stăm pe spate când ne penetrați așa.

— Ei bine! făcu el. Ai experiență!

Fără să se dezlipească de el, se răsuci, mușcându-și buza inferioară. Din când în când, genunchiul îi trosnea. Atunci, o apucau frisoanele, dar continua.

În cele din urmă se întoarse toată, oferindu-i sânii. Își ridică picioarele la maximum.

— Cred că voi țipa, se bâlbâi ea când îl văzu apucând-o cu amândouă mâinile de încheieturi.

– Nu te jena, făcu el împingând în față.

Ea țipă.

Afară, căteaua începu să latre. Se auzi râcâind în obloane. Errol luă perna și o puse peste gura lui Muriel.

* * *

Sprijinită pe umărul lui, Muriel linge mușcătura care se umflase la gâtul lui Errol.

— Ești uimitor, zise ea luând o mină sfioasă. Cu atât mai bine, reluă ea cu jumătate de gură.

Afară, lângă garaj, se auzi un zgomot de motor apoi o portieră trântindu-se.

— Se întorc, șopti Muriel.

— Cine? Ah da! Paznicii...

Ea se ridică.

— Așteaptă, trebuie să merg să le spun să o ia și pe Lilith cu ei.

Își luă un halat și ieși, cu mersul ei specific, ușor legănat, format de-a lungul anilor pentru a ascunde la maximum „problema” ei.

Imediat după ce se întoarse se auzi din nou zgomotul de motor și de portieră.

— Pleacă? întrebă Errol, intrigat.

Ea avu un gest evaziv.

— Da, și-a uitat actele la barul *Gorila*.

Se lipi de el.

— Nu pleca încă, zise ea, în timp ce se ridica pe coate. Ești obosit. Este drum lung până la Garde-Freinet. Chiar dacă mergi cu Porsche-ul...

El își trecu mâna peste față:

— Ai dreptate. Chiar voiam să-ți zic că voi rămâne... Dar trebuie neapărat să fiu mâine acolo. Mă cheamă de la Paris...

Își încruntă sprâncenele.

— Sunt probleme? întrebă ea.

El flutură mâna prin aer.

— Câteva... Îți voi povesti. Dar se vor rezolva.

Ea îi luă mâna și îl forță să o mângâie.

— Mâine, zise ea, să vii să te instalezi aici.

El o privi, surprins:

— la te uită. Te-ai răzgândit? Nu voiai.

Ea râse:

— Acum, vreau.

Se întoarse spre masa de lângă perete.

— Ora trei... Dormi o oră. Te voi trezi.

El își culcă fața pe sânii ei și închise ochii:

— Știi, îi șopti ea la ureche, poți să începi din nou când vrei...

Încă o dată, crezu că se prefăcea. Că îl mințea. Ca mai devreme, când păruse că îi face plăcere ceea ce îi impunea el. Și că se cambrase de furie la început... Își trecu mâna peste ochi și căscă. Nu, divaga. Oboseala. Ochii lui Muriel îl devorau cu și mai multă pasiune.

— Cred că o s-o iau de la capăt, bombăni el satisfăcut. Vei vedea că îți va plăcea.

Ea îl sărută pe sprâncene și pe frunte până ce adormi.

Capitolul II

Spatele mașinii Méhari se ridică atunci când cutia mare argintie fu luată de pe bancheta din plastic. Silueta slabă care o ridicase se aplecă sub greutate.

— Tot o s-o pătesc, mai mult ca sigur...

Bărbatul hurducăia acum prin pietrișul din șanțul care ducea spre râpă. Cu un zdrăngănit metalic, ca și cum ar fi avut buzunarele pline de mărunțiș.

Parcaseră mașina pe o cărare pietruită sub nivelul șoselei, chiar înainte de viraj. Dedesubt, o pantă de șaptezeci de metri adâncime până la nivelul râului, care era secăt, bineînțeles, la acest sfârșit de iunie.

Fata îi ghida pașii însoțitorului său cu o lanternă de buzunar. În lumina slabă, prizele, siguranțele, toate legăturile electrice ale aparatului scoteau sunete înfundate. Firele atârnavă peste tot, pe jos.

Bărbatul așezase cutia, un paralelipiped de șaizeci pe treizeci și cinci, exact în aliniamentul virajului. Pe partea cu panta cea mai înaltă a râpei.

— Dă-mi niște pietre, zise el.

Fata se supuse. Îi trebuiră cinci minute întregi pentru a aranja cutia la orizontală.

— Caută furca și umbrela, zise el.

Ea plecă până la mașină.

Când se întoarse, însoțitorul ei își aprindea furios o țigară.

— La naiba! înjură el. Liniile electrice sunt mai sus decât credeam.

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

— Schimbăm locul.

Bărbatul clătină din cap.

— Prea târziu. Trebuie să ne descurcăm cum putem.

După ce își scoase haina verde de vânător începu să desfacă firele în care se încurcase. Niște fire negre, cu prize la un capăt și cu clești cu arc la celălalt. Apoi desfăcu bucla de la centura de siguranță pentru a se elibera de ceea ce atârna până mai de vreme și făcea acel zgomot metalic în timp ce mergea. Tălpile speciale de electrician. Cu gheare dedesubt. Și le ajustă pe încălțăminte și, verificând dacă a prins firele care trebuie, începu să se cațăre pe stâlpul aflat chiar în curbă. Îi trebuiră încă cinci minute ca să ajungă sus, aproape de izolatori. Apoi, cu gesturi obișnuite, agăță cleștii. Primul pe cel mai înalt fir din cele patru de pe stâlp. Nulul. Apoi agăță al doilea clește chiar pe firul de dedesubt. Faza.

— Iată! zise el cu o strâmbătură. Exact 220 volți!

Coborî. Cât fusese acolo sus, fata nu stătuse degeaba. Acum, o furcă telescopică se înălța fixată în

cutia argintie. La partea de sus avea patru becuri cu cuarț, pentru orientare. Bărbatul coborî furca telescopică.

— Merge, făcu el, satisfăcut. Acum umbrela.

Ea îi întinse un obiect care nu semăna deloc cu umbrela clasică, în afară de formă: spițele care întindeau materialul textil, ca la toate umbrelele. Dar aceasta era din staniol, lucind în lumina lanternei de buzunar, și era mult mai mică: în jur de cincizeci de centimetri în diametru.

După zece minute, în curba șoselei era instalat un mecanism ciudat. O cutie peste care era fixat un fel de captator cu patru lămpi, orientate înspre centrul umbrelei de staniol fixate în față. Și, peste tot, fire electrice, legate cu clești de stâlp.

— O.K.! făcu bărbatul, urcă pe șosea, să verificăm înălțimea.

Ea începu să urce. Odată ajunsă pe asfalt, verifică mai întâi ca aparatul să fie așezat pe axul liniei drepte care preceda virajul. Apoi se aplecă.

— Ridică furca, zise ea. Până la nivelul ochilor mei.

Ansamblul umbrelă-becuri se ridică spre ea.

— Stop! strigă ea înfundat, când umbrela ajunse la cincizeci de centimetri de asfalt. Este înălțimea corectă.

Jos, bărbatul scoase cu o mână o rolă de scotch roșu din buzunar, menținând furca cu cealaltă mână. Lipi o bucată de scotch în jurul furcii, lângă cutie.

— Gata? întrebă fata, de sus.

— La fix! zise el. Du-te să păzești.

Ea începu să urce printre măslini. În urma ei, el îndoise furca telescopică în jos pentru a nu deranja o altă mașină decât cea care îi interesa. Când, de sus, lanterna de buzunar îi dădea semnalul, era destul timp pentru a ridica furca la nivelul dorit pentru a îndrepta umbrela reflectorizantă spre șosea. Și asta datorită scotch-ului lipit.

El se așază pe pietriș lângă cutie și își aprinse o țigară. Liniștit. Nu era nici un motiv pentru care să nu funcționeze becurile. Își luase toate măsurile de precauție. Nu era nici un motiv pentru care să nu funcționeze proiectorul. La două sute de metri mai în jos, pe șosea, în virajul dinaintea celui în care se instalaseră, fata smulsese o plantă. Acum, aplecată pe o parte, sugea sucul acrișor. Cu urechile ciulite, spre vale, înspre Saint-Tropez și de unde trebuia, teoretic, să se audă în mai puțin de o jumătate de oră, sau cel puțin înainte de răsărit, zgomotul celor șase cilindri răciți cu aer ai unui Porsche. Un zgomot care nu era dificil de recunoscut. Adorase întotdeauna mașinile Porsche. Doar că nu îi făcea plăcere, în acea noapte, să participe la ceea ce urma să aibă loc. Dacă nu intervenea nimic altceva.

Se auzi un motor, jos, spre Grimaud. Fata nu îi dădu nici o atenție. Era un 2 CV. desigur. Un brutar care făcea primele lui livrări. Din precauție coborî în spatele unui trunchi de măslin înainte de a trece camioneta. Brutarul nu văzu nimic. Nici la două sute de metri mai departe, în coborârea dinaintea de Garde-Freinet, în curba în formă de potcoavă pe care o știa cât de periculoasă este, dacă ar fi fost beat.

Errol Gimondi se hazarda, cum îi era obiceiul. Adora să conducă noaptea. Nu erau limite de viteză. Se distra în viraje. Cu farurile verifica dacă drumul era liber sau nu. În mâna dreaptă, schimbătorul de viteze se agita ca o giruetă nervoasă. Pe cadranul turometrului, sub ochii lui, acul sărea fără încetare de la cinci mii la opt mii de turații pe minut la fiecare debreiaj dublu făcut cu forța mușchilor înaintea fiecărui viraj.

— Piciorul! bombăni el ajungând pe drumul de la ieșirea din Grimaud.

Încă zece kilometri de distracție... Era fericit. O noapte plină așa cum îi plăcea lui. O leoaică îmblânzită... Râse. Muriel devenise o altă Muriel. Supusă și blândă. Îl trezise cu sărutări, așa cum promisese, la timp. Scuzându-se încă o dată pentru accesul ei de nebunie. Și promițând multe pentru zilele următoare. Măine, la prânz, după ce va da câteva telefoane pentru a aranja afacerile de proxenet parizian, își va schimba locuința. Gata cu casa închiriată din Garde-Freinet. Prea departe de Saint-Tropez. Ceea ce îi trebuia lui era un cartier general la fața locului. Proprietatea lui Muriel era exact ce trebuia. În plus, locul era impunător. Vilă de lux. Piscină olimpică. Plajă și debarcader particular cu iaht... Smulse două debreieri duble succesive pentru a aborda al cincispreze-

celea viraj în forță. Radioul la maximum. Relaxat, așezat în scaun. Total refăcut după scurta odihnă de o oră în brațele lui Muriel.

— Afurisită de șchioapă, îmi placi, ce să mai! mormăi el, angajându-se în linia dreaptă care îi plăcea la nebunie: două sute de metri de coborâre abruptă chiar înainte de virajul în potcoavă care îi plăcea să-l ia de fiecare dată în derapaj controlat.

„De fapt, se gândi el, va trebui să-mi explici ce-i cu genunchiul acesta ciudat. Din naștere? Accident? Am putea discuta, nu, acum că subiectul a fost abordat?”

Apucă mânerul schimbătorului de viteză râzând.

O glumă veche din facultate îi revenea în minte. „Pe ce ai lipit timbrul poștal“, zicea unul dintre colegii săi de fiecare dată când revenea din week-end.

La acea vreme, se considera a fi vulgar să vorbești despre ce făceai cu fetele. În această noapte, subit, după faza cu Muriel, găsea, totuși, că era o imagine demodată complet.

* * *

Jos. silueta slabă se ridicase brusc la semnalul lanternei: trei semnale scurte, abia perceptibile, de departe, ca un muc de țigară. Furca se ridică la înălțimea fixată. Bărbatul se aruncă spre cutie, cu degetul pe întrerupător.

Errol Gimondi apăru după o secundă la șaizeci

de metri de viraj. Turația: opt mii cinci sute. Viteza: o sută la oră. Urma să accelereze și să ajungă la o sută zece-o sută cincispreceze la intrarea în viraj. Apoi, doar cauciucurile bune și sângele rece la volan mai contau.

* * *

Cele zece fulgere de blitz, în mai puțin de cinci secunde, totalizau o energie electrică de o mie două sute de jouli. Altfel spus, cu puterea de reflexie a aluminiului de la umbrela îndreptată la nivelul farurilor Porsche-ului, de zece ori mai puternic decât lumina soarelui, în plină noapte, chiar în locul în care se fixează privirea șoferului: bucla virajului.

Cu retinele masacrate pentru cel puțin zece minute, Errol Gimondi avu impresia că o spumă albicioasă presărată cu stele în mișcare tocmai i se așezase pe parbriz. Două gânduri îi trecură prin minte cu iuțeala fulgerului. Primul era plin de pesimism: nu își pusese centura de siguranță, după prostul său obicei. Dar al doilea dădea dovadă de un optimism debordant: virând spre stânga, după ultima imagine a șoselei care îi rămăsese în memorie înainte de inexplicabila explozie de lumină, era mai mult ca sigur că, în coborâre, va sfârși prin a se lovi de munte.

Spatele făcu să scrâșnească arcurile scaunului când se apăsă în volan, cu piciorul drept apăsător la maximum pe pedala de accelerație.

Norocul nu era de partea lui Errol Gimondi, chiar dacă o merita: din reflex, să accelerezi înaintea

unui viraj strâns când oricine ar spune să frânez de multe ori realitatea își spune cuvântul.

Dar chiar înainte de asta Errol Gimondi comise se greșeala ireparabilă: când discurile de ambreia intrară în contact, apărură o problemă de nerezolvare în domeniul mecanicii, chiar și în cazul unui Porsche. Errol Gimondi nu văzu că acul tuometrului se blocase în zona roșie, dar, după zgomot, își dădu seama că cedase cutia de viteze.

Porsche-ul, lipsit de priza motrice, sări în gol, ca pneurile din față pierzând tot cauciucul de pe ele. Trecu la milimetru pe lângă umbrela de aluminiu.

Apoi, se auzi un urlet de motor scăpat de sub control, iar după câteva secunde, scânteii de metal și piatră amestecate la un loc.

* * *

Când jandarmii sosiră, cu carnețelul de note în mână, pe la ora opt dimineața, în jurul unei carcasi strivite de mașină sport, nu mai era nici o urmă de proiector cu umbrelă și furcă telescopică, nici de fire legate la rețeaua electrică.

Fu nevoie de o oră pentru a scoate dintre fiarelor contorsionate corpul lui Errol Gimondi. Retinele își reveniseră la normal. Dar asta nu avea importanță. Cel puțin, cât privește centura de siguranță, s'înselase. Prinsă sau nu, rezultatul ar fi fost același. Când aterizase cu roțile în sus pe fundul râpei mașina îi strivise cutia craniană.

Capitolul III

Boris Corentin se ridică vioi de pe scaun. Se simțea în formă. În acea dimineață la Faralioq, pe stadionul poliției din Pantin, făcuse o adevărată cursă de cinci mii. Adică, pe înțelesul lui, o cursă de cinci mii alergată împreună cu tineri. Nu doar simple ture de teren de unul singur. Și într-un ritm mai apropiat de o cursă de competiție decât de jogging. Profitase de probele sportive ale unei grupe de stagiaři de la poliția de penitenciare și încercase și el. Era satisfăcut de rezultat. La cei treizeci și cinci de ani impliniți, nu făcuse altceva decât să urmeze plutonul. Trecuse în frunte abia la a opta tură. Însă nu rezistase sprintului final al unui martinichez de douăzeci și patru-douăzeci și cinci de ani. Dar totuși ajunsese al patrulea. Destul de bine pentru vârsta lui.

Acum, avea o foame de lup. În apropiere era sala de mese a popotei Ministerului de Interne din strada Aguesseau. Era dificil de găsit popota din stradă — o intrare banală, o curte interioară clasică și, la stânga, un hol cu uși de sticlă groasă cu balamale din alamă. În spatele lor, un plafon imens model 1900, bârne portocalii pe zidăria pictată în roșu, model asemănător cu un fel de turn Eiffel aplatizat.

Ajunsesese, zâmbind condescendent, în hol, la ușa de garderobă unde o femeie îi verifica din priviște pe cei ce intrau fără a fi nevoie să prezinte legitimația de acces. Apoi, ca de fiecare dată, fu dezgustat de mesele din placaj stratificat gri cu striuri și scaunele din plastic negru mulate în tije de oțel, care nu se potriveau cu decorul învechit. Dar două lucruri îl înveseleau mereu: lustrele dementiale — niște baloane de sticlă suspendate peste tot ca niște ciochini — și, mai ales, ospătărițele — toate îmbrăcate cu bluze roz, cu un număr la rever, foarte machiate, fardate și coafate exagerat și, bineînțeles, foarte descurcărețe. (Nu se acceptă bosumflarea la polițiști, când sunt între ei.)

— Îl aștepți de Brichot? se neliniști Lucie Dormaz.

Corentin ridică ochii din meniul special de douăzeci de franci. Tarif unic, în afară de vin și de servire, bineînțeles, dar care garanta mese pe care erau de copioase, pe atât de accesibile.

— Nu. Nu cred că ar vrea așa ceva. Îmi este prea foame.

După câteva amabilități cu ospătărița, se sprijini pe coate.

— Mulțumesc pentru că ai avut ideea de a veni să discutăm probleme de serviciu aici, decât în bucătăria ta.

Sprâncenele stufoase ale lui Lucien Dormaz se încruntară într-o încrețitură dublă a pielii. Era foarte adevărat ceea ce zicea Corentin: biroul său, dându-

spre curte, cu șase etaje deasupra până la un petic
do cer cu latura de trei metri, nu se putea numi
altfel decât cușcă.

— Tu ai zis-o, făcu el râzând. Prea puțin mă
interesează. Din fericire, peste șase luni, vine
pensionarea.

Corentin tresări:

— Este cam devreme, remarcă el cu blândețe.

Celălalt izbucni în râs:

— Oprește-te, te rog!

Apucă cu mâna robustă sticla de vin de casă.

— Nu ți-am adus dosarul, începu el, mestecând
cu poftă o bucată enormă de piftie de iepure, fiindcă
nu conține atât de multe date câte știu eu, în
legătură cu ceea ce ne interesează.

Corentin se strâmbă întinzându-și picioarele.
Simțea o ușoară durere în spatele genunchiului
stâng. Poate că forțase cam tare, la sfârșit. La
următorul antrenament, va trebui să fie mai atent.

— Am înțeles, zise el, te-ai limitat la esențial, ca
și mine. Dar dă-i drumul, ascult. Pentru a vedea
dacă sunt în concordanță.

În același timp, mișcă brusc din mâna stângă.
Ochii negri îi sclipiră.

— Ce s-o fi întâmplat cu Mémé? mormăi el. Deja
o oră. Pariez că a uitat unde servim masa...

Celălalt dădu evaziv din mână.

— Scuze, reluă Corentin, că te-am întrerupt.

— Nu e nici o problemă. Iată ce gândesc eu: nu
pe linia lui Roger la Gaffe trebuie să cercetezi. Mai

întâi, pentru că a îmbătrânit, nu mai are inițiativă, își vede de treabă. Crede-mă, în acest caz cu rețeaua de fete traficate pentru Napoli, nu se leagă... În fine... vreau să zic: știe ceva, bineînțeles, dar nu esențialul.

Buzele subțiri ale lui Corentin se crispară.

— Până aici, suntem de acord. Așa este, Roger la Gaffe este scos din afaceri. Dar nu este un motiv pentru a-l lăsa în pace.

Mâna păroasă a lui Lucien Dormaz se agită.

— Te neliniștește faptul că îl urmărim îndeaproape.

Strâmbătura lui Corentin se accentuă:

— Și noi, făcu cu o privire fulgerătoare.

Dormaz oftă.

— M-aș fi mirat să fie altfel... Ah... eterna concurență între poliții!

— Cum vrei! exclamă Corentin, ilar. Ia spune, proxenetismul, este competența noastră sau nu? Ministrul tău ne-a botezat Brigada Mondenă. Brigada de stupefiante și proxenetism, B.S.P., ai uitat?

Dormaz clătină din cap râzând.

— Nu. Așa cum nu am uitat și de faptul că inspectorul principal Boris Corentin, ajutat de coechipierul său Aimé Brichot, între paranteze, pierdut în natură, a fost însărcinat cu ancheta de care ne ocupăm și noi, este atent supravegheată de șeful tău. S-ar părea că voi, cei de pe cheiul Orfèvres, sunteți vedetele, nu?

Corentin îi fură o bucată întreagă din piftie cu o singură mișcare.

— Asta, ca să-ți amintești că nu e de joacă cu mine. Dar să revenim la ipoteza mea. Mă interesează.

Dormaz recuperează o bucată de piftie cu o rapiditate surprinzătoare pentru un polițist aflat cu șase luni înainte de pensie.

— Gimondi, articolă el. Errol Gimondi.

Corentin puse paharul jos fără să mai bea.

— la te uită, zise el, masându-și bărbia.

— Ah! Și voi?

Privirea lui Lucien Dormaz arăta de parcă s-ar fi dat de gol.

— Nu aveți nici măcar dosarul despre acoperirea traficului cu dolari de la Flota americană din Napoli. Este și asta de resortul nostru!

— Poate, răspunse Corentin, dar am fost și noi informați, la Mondenă.

Dormaz oftă:

— Bine, deci nu mai folosește la nimic să reiau.

Corentin luă o gură de vin.

— Ba da! Așa aș putea să te completez.

— Haide, Boris! Bine... Noi, credem că Errol Gimondi se află în fruntea lor, împreună cu niște fete, am înțeles. Știi la fel de bine ca și mine că fostul actor de mâna a doua a devenit o mare vedetă în Italia. Că este din aceia, cum ziceam pe vremea mea, care nu pot rezista la o fustă...

— Piesă vestimentară căreia îi vei regreta pentru totdeauna dispariția, bătrâne fustangiu! i-o tăie repede Corentin.

— Exact, aprobă Lucien Dormaz privind cu poftă la fundul bombat al ospătăriței care pleca după ce le servise două fripturi.

— În al treilea rând, Errol Gimondi a fost întotdeauna un specialist în proxenetism.

— Trei luni cu suspendare, în cazul din strada Traversière.

— Patru. Avea un sistem încrucișat, fete într-un sens, devize în celălalt. Atât de complex, de altfel, încât nici voi nu cred că v-ați fi descurcat. Ceea ce știm sigur, cel puțin, este că are o legătură la Saint-Tropez.

— Unde exact? Nu știm... făcu visător Corentin.

Degetele sale lungi cu unghii tăiate scurt, puțin bombate, începură să aranjeze firimiturile de pâine pe masă.

— Ori, este chiar acolo în acest moment...

— Da.

Corentin zâmbi:

— Mulțumesc că mi-ai spus. Nu știam.

Lucien Dormaz ridică privirea.

— Șmecherule!... Pe scurt, colaborăm, ce zici?

— Absolut. Cam cum crezi că vor evolua lucrurile în zilele următoare?

Un găfâit de animal fugărit la capătul puterilor îl făcu să se întoarcă.

Aimé Brichot. Verde, cu nările fremătând, chelia lucind, haina de alpaga sintetică lipită de spate de atâta transpirație.

— Alergi după fete, sau ce? exclamă Corentin râzând.

Mustața lui Aimé Brichot tremură. De când cu cazul Claudine, de tristă amintire, având în vedere blenoragia pe care o contactase în singurul — și ultimul, după cum jurase — pas greșit din căsnicia lui, „șeful“ nu rata nici o ocazie să-l ia peste picior de fiecare dată în legătură cu subiectul. Dar niciodată când era de față Jeannette Brichot. Lui Corentin îi plăcea prea mult cuplul lor pentru a-l umbri cu povestea unei slăbiciuni, pedepsite îndeajuns.

— Tu vorbești? tuși Brichot prăbușindu-se pe scaun. Mi-am pierdut ochelarii într-o gură de canalizare.

În același timp arăta spre noii lui ochelari, o montură veche cu lentile rotunde, la modă în urmă cu cincisprezece ani.

— Numai ție ți se poate întâmpla așa ceva, mărturisi Corentin cu o compasiune sinceră. Cum ai reușit?

Brichot își puse o gură de vin.

— La pasajul subteran, colț cu Poliția Judiciară, o trecătoare și-a scăpat geanta. M-am aplecat să i-o ridic. Un puști care alerga în urma mea m-a lovit. Ochelarii mi-au sărit chiar în gura de canalizare.

— Ai reușit să recuperezi geanta totuși?

Brichot zâmbi trist.

— Bineînțeles. Apoi, vrând-nevrând, a trebuit să urc la birou să-mi caut ochelarii vechi.

Aimé Brichot avea o miopie medie, ceea ce însemna că, fără ochelari, viața era o problemă pentru el.

— Asta nu explică de ce ai întârziat trei sferturi de oră, îi reproșă Corentin.

Brichot lăsă deoparte meniul.

— *Of course, my dear.* Doar că am aflat un lucru interesant la birou.

Corentin rămase blocat.

— Ce anume? făcu el nerăbdător.

— Știi cine este Errol Gimondi?

Corentin aruncă o privire piezișă lui Lucien Dormaz.

— Bineînțeles, Mémé. Ia spune...

— Ei bine, Errol Gimondi a murit. Noaptea trecută. Accident de mașină la Saint-Tropez. Ghinion, nu? Îmi plăcea mult tipul. Îți amintești de el în *La peau des autres*? Dumnezeu! ce bine conducea Alfa Romeo în urmărirea finală. Nu era dublat nicio dată, știi...

Ochii mici de dihor musculos ai lui Lucien Dormaz începură să clipească.

— Zici, Brichot, că a murit în mașină?

— Da, a ratat un viraj, mai sus de Garde-Freinet. Avea capul bucăți. Curios, nu, pentru un campion al volanului, care își petrecea week-end-urile, concurând la Montlhery...

— Curios, de fapt, zise încet Lucien Dormaz.

Se întoarse spre Corentin:

— Boris, o mică întrebare. Nu l-ai pus la curent pe coechipierul tău cu poziția lui Errol Gimondi în ancheta pe care ați fost puși să o faceți?

Corentin, jenat, începu să bată cu degetele în masă pârând că este absorbit de alte probleme.

— Nu am văzut raportul, zise Brichot privind pe deasupra sticlelor de la ochelarii care îi dădeau mai degrabă o figură de Pierrot chel și cu mustață.

Lucien Dormaz îi puse mâna pe umăr.

— Eu da! făcu el. Vezi, șeful tău, acolo, în dreapta ta? Este un nemernic.

— Hei! sări Brichot, neliniștit, ori ți-a furat vreo gagică?

Ceea ce era posibil: Lucien Dormaz încă nu renunțase la așa ceva.

— Nu, râse polițistul de la Interne. În privința asta este corect. În ce privește munca este o lepădătură.

Corentin se făcea că nu aude.

— Îți doresc și ție același lucru, reluă Lucien Dormaz. Mă face să-i povestesc tot ceea ce am în dosar, lăsându-mă să cred că știe la fel de multe ca și mine! Pe Errol Gimondi, habar nu aveați, la Mondenă, că este implicat în caz. Iar eu, i-am căzut în capcană ca un fraier!

Izbucni în râs.

— Cred că glumești, nu?

Corentin oftă, liniștit: celălalt o luase drept o glumă.

— Scuză-mă. era chiar culmea.

Se scărpină la tâmplă.

— Mulțumesc oricum pentru urmarea ordinelor superiorilor: „colaborare frățească între poliții”.

Lucien Dormaz dădu din cap, învins.

— Ce mai aștepți... În orice caz, iată că am avansat. Asta schimbă totul, nu?

Corentin șopti.

— Tu ai zis-o. A fost lichidat?

Lucien Dormaz aprobă dând din bărbie.

— Roger la Gaffe este mai implicat decât credeam? Are metodele lui, până la urmă.

— Cam așa, făcu gânditor Corentin. Dar dacă este adevărat, va fi greu de probat.

Lucien Dormaz începu să se joace cu furculița.

— Ce vei face?

Corentin își frecă bucuros mâinile.

— După cafea, zise el, Mémé și cu mine, vom merge la Baba.

Polițistul de la Interne zâmbi:

— Ușor de păcălit un șef, ca întotdeauna?

Corentin ridică din sprâncene.

— Trebuia să plece în concediu luna trecută. Directorul de la Poliția Judiciară l-a făcut să amâne până la 15 iulie. Îți dai seama ce atmosferă este în biroul Empire... Se fac farse. Ghicești de ce gen?

Capitolul IV

Charlie Badolini reuși să zâmbească. Efectul: o contracție de maxilar parcă smuls din formol. Exact așa era. Ochii bulbucați, ieșiți din orbite, ca ai unui pește scos din adâncuri la lumina dură și seacă de iunie canicular care domnea peste Paris. Și, în jurul maxilarelor agitate în căutarea poziției optime a chiștocului pe care îl masacrau, nici urmă de obraji plini. Niște gropițe. Pe lângă acțiunea tabagismului înrăit, faptul că fusese nevoit să-și amâne cu cinci-sprezece zile concediul de vară, îl făcuse pe șeful Brigăzii Mondene să piardă două kilograme în mai puțin de o lună. La limita acceptabilă, cât era îmbrăcat în vechiul lui costum bleu cu gri petrol de șef de serviciu. De altfel, de cinci zile, doamna Badolini nu mai dormea. Dintr-un motiv pur tehnic, în afară de neliniștea că îl vedea pe Charlie al ei distrus: greutatea bărbatului ei venea să încline periculos balanța în patul conjugal — Charlie Badolini începuse să cântărească mai puțin decât Suzanne Badolini. Nu chiar așa de mult, șapte, opt sute de grame. Dar era suficient. De câteva nopți, Charlie aluneca spre Suzanne, mai grea, deci care apăsa mai

mult salteaua, făcând astfel pantă spre ea. Nici o chestie pentru șeful Brigăzii mondene. Bătrânul, contrar viciului său tabagic, dormea ca un copil. Dar Suzanne, ajungea încet-încet la insomnie cronică: Charlie ajungea invariabil cu bărbia pe umărul ei stâng, pe care îl apăsa fără ca ea să îndrăznească să se miște, atât de teamă îi era să-l trezească. Atunci, își petrecea restul nopții în chinuri groaznice. Înghesuită, suportând respirația de tutun. Și numărând cu mâna dreaptă, singura rămasă liberă, un șir de merișor, cumpărat la târg și care o ajuta să suporte rigorile căsniciei.

. * .

— Foarte ciudat, sublinie șeful Brigăzii Mondene. Boris Corentin se abținu să râdă chiar și înfundat. Charlie Badolini era foarte atent la orice mișcare.

— Ați fost totuși cam prea sever cu Dormaz, reluă Badolini. Îl cunosc, este un tip grozav.

Privi prin fumul albăstrui al țigărilor Gitanes Internationales, noua sa toană în materie de fumat.

— Am participat amândoi la examenul de intrare în poliție.

Râse, iar Corentin crezu că visează: părea o manifestare care trăda vivacitate la Badolini.

— Chiar dacă mi-a corectat o greșeală de ortografie care m-ar fi ridiculizat.

— Care? se arată interesat Corentin cu o politețe avidă.

Şeful Brigăzii Mondene se legănă până la fereastră pe ghetele sale înalte, un articol cumpărat de la Old England la sfatul lui Aimé Brichot, uimit de faptul că este întrebat de unde ar trebui să-şi cumpere încălţăminte. Uimit şi foarte flatat, *of course* cum spunea acest incorigibil angloman Brichot.

— Ştiţi, reluă Charlie Badolini, la Nisa, pe vremea mea, se învăţa „după ureche“, cum spune nepotul meu, care are cincisprezece ani.

Începu să ciocănească în geam înainte de a se răsuca pe călcâie ca la antrenamente.

— Să nu mai spuneţi la nimeni, Corentin, dar am scris „gendarme“: „Jean d'armes“... Da! prenumele, apoi „d“, apostrof, şi „armes“ la plural.

— Înţeleg... răspunse spontan Corentin. nu este ceva banal.

Şeful său ignoră replica.

— Doar că, m-am revanşat faţă de Dormaz, a doua zi. La concursul de tir, nu ştia diferenţa dintre pistol şi revolver. L-am salvat la timp.

— De aceea a ajuns într-o cuşcă, constată Corentin cu blândeţe.

Charlie Badolini îl fulgeră cu privirea.

— Hei! Nu este o cuşcă, aici! făcu el cu un gest al mâinii drepte. Chiar poate acoperi o familie ca Guerini.

Boris Corentin îşi examinează superiorul cu curiozitate.

— Scuzaţi-mă, domnule comisar divizionar, zise el glumeţ. Dar de ce Guerini?

Charlie Badolini îl privi ca și cum îl vedea pentru prima dată în viață.

— Nu vedeți legătura?

Corentin se lăsă pe spate în fotoliu.

— Este un clan foarte numeros, deci?

Badolini ridică din umeri de mai multe ori, sacadat.

— Deci? Roger la Gaffe a fost însurat o vreme cu Marie-Susy Guerini, nu știți? Tonul era suav. Boris Corentin își zise că, hotărât lucru, șeful lui o luase razna din cauza concediului amânat.

— Nu, mărturisi el cu o falsă umilință. Dar nu văd importanța.

Charlie Badolini reveni cu pași mici la biroul său.

— Cunoașteți într-adevăr bine regiunea Midi, domnule Corentin?

— De ce nu spuneți unde vreți să ajungeți, șefu'?

Șeful Brigăzii Mondene schiță un zâmbet.

— Veți merge să faceți un mic tur acolo, împreună cu inspectorul Brichot. Doar două sau trei zile, ar trebui să fie suficient, în principiu. Pentru a aduna câteva informații despre moartea acestui Errol Gimondi.

Strânse cu grijă câteva foi de hârtie din fața lui.

— Errol, reluă, era un prenume de cinema, evident. Dar, Gimondi, era numele specific regiunii Midi. Guy Gimondi se numea și era din Carqueiranne. Nu departe de Saint-Tropez, după cum știți.

— Din ce în ce mai ciudat faptul că a murit pe o

șosea pe care trebuia să o cunoască din copilărie, remarcă Corentin.

— Bine văzut, Corentin, șoseaua din ~~S~~ausaies a fost mai rapidă ca noi asupra lui Gimondi, este de domeniul trecutului, v-ați și dat seama. În prezent, trebuie să fim primii. Atunci, vă voi ajuta.

Corentin se clătină în fotoliul său.

— Așa mai merge, șefu'...

Badolini tresări:

— Traduceți, mormăi el.

— Mi-ați explicat specificul mediteranean.

Șeful Brigăzii Mondene se cambră.

— Iată lucrul pe jumătate făcut deja, zise el. Fiindcă înțelegeți că este o diferență.

— Și îmi imaginez, reluă Corentin, că nu este o problemă legată de accent, de greieri, de turmele de capre și de ciorba pescărească și alte banalități pentru turiști.

Charlie Badolini închise pe jumătate din ochi.

— Nu aș vrea să vă zic asta în contextul muncii, dar mă amuzați.

Reluă.

— Midi, Corentin, este o mentalitate întunecată, severă, secretă.

Râse.

— Și cu mai multă minte decât lumea voastră imbecilă de parizieni.

— Nu sunt parizian, sunt breton, replică Corentin, glumeț.

— Este adevărat, am uitat. Excelent detaliu.

Sunteți de la periferie și dumneavoastră. În fond, nu vă va fi mai ușor.

Își luă o țigară cu un gest mecanic.

— Să nu vă încredeți în orice, Corentin. Vă veți amăgi. Bun, dar de ce? Ce vă trimit să faceți? Să mergeți la morgă să discutați cu medicul legist. Atenție! Este și el din aceeași regiune. Midi înseamnă Mafia, adesea!...

Corentin șopti:

— Șefu', se riscă el, credeți că nu mă pricep?

Badolini primi răspunsul așa cum trebuia. Cu demnitate.

— Aveți dreptate. Acest caz mă face să-mi aduc aminte de aerul de acasă.

Zâmbi trist.

— Mai am cincisprezece zile până ajung la Nisa...

— Nisa, nu este Saint-Tropez, sublinie placid Corentin.

— De acord, dar, ambele sunt la mare.

Privi spre Sena, în jos.

— Aici, nu este decât un canal de scurgere care trece pe sub ferestrele noastre.

Își examinează unghiile.

— Când ajungeți acolo, zise el, căutați-l din partea mea pe șeful Serviciului Poliției Judiciare din Saint-Raphaël. Este un prieten din copilărie.

— Cealaltă față a Mafiei, comentă Corentin.

Șeful îi zâmbi.

— Nu vă va refuza nimic, reluă el ignorând întreruperea. Se numește Joseph Aubert.

Se opri o clipă și în cele din urmă mărturisi esențialul, ceea ce făcea ca Boris Corentin să nu aibă nici o problemă la fața locului:

— Cumnata lui, zise el repede, este nepoata mamei mele.

— O.K., șefu', exclamă bucuros Corentin, este ca și făcut.

Charlie Badolini deschise un sertar în dreapta lui:

— Nu se știe niciodată. Poate că veți avea nevoie de un mic supliment. Iată aici niște bani.

Corentin apucă plicul cu bani.

— Dumnezeu! zise el. Este din belșug!

Charlie Badolini scoase un fluierat discret.

— Fiți atenți, doar în caz că se prelungește treaba.

— Permiteți-mi, domnule comisar divizionar, se formaliză Corentin, s-ar spune că ne trimiteți pentru câteva săptămâni acolo, pe mine și pe Brichot.

— În Midi, făcu el grav, nu știi niciodată ce întorsătură iau lucrurile.

Se ridică, ceea ce însemna că briefing-ul se încheiase.

— Oricum, zise el, un week-end la Saint-Tropez, în ultima săptămână din iunie nu este ceva neplăcut, nu? Aveați alte planuri?

Corentin își aminti de câteva telefoane pe care trebuia să le dea în acea perioadă, dar nu conta.

— Nimic precis, șefu'...

Privirea superiorului său se ascuți și mai mult.

— Nu vă schimbați niciodată... Mereu gata. Vulpoi! Nu vă veți căsători niciodată.

Corentin izbucni în râs:

— Nu mâine seară, zise el mișcându-și mușchii umerilor.

Badolini își aranjă parcă o mustață imaginară.

— Joseph Aubert vă va da cele mai bune piste de urmat, este un tip cuceritor, veți vedea...

— Vă mulțumesc că mi-ați spus că îi pot vorbi despre ce ne interesează fără grijă, făcu Corentin, retrăgându-se cu o rigiditate reglementară.

— Și vă rog să nu vă bateți joc de mine acolo, nici măcar în gând.

— Am înțeles, șefu', aruncă vorbele euforic Corentin, înainte de a dispărea.

. * .

— Ei, s-a umflat în pene, Bătrânul? întrebă Brichot, neliniștit.

Corentin îl măsură.

— Ce? Ori îmi lipsește vreun braț?

Aimé Brichot își ridică ochelarii de schimb cu un bobârnac.

— Nu spune prostii. Ești prea glumeț ca să nu ascunzi ceva.

Corentin îl împinse cu degetul în piept.

— Telefonează-i lui Jeannette să-ți pregătească costumul de baie. Mémé, vom petrece week-end-ul la Saint-Tropez.

Aimé Brichot încruntă din sprâncene/neliniștit: tocmai se gândea că nu are nimic în garderobă care să se potrivească cu moda de acolo.

— Hei! făcu el neliniștit, ai ceva bani de cheltuială, măcar?

Șeful lui îi arătă plicul. Brichot fluieră admirativ.

— Ce s-a întâmplat cu Baba?

Corentin se aplecă.

— Nu ai înțeles, idiotule, că Gimondi, este vânatul cel mare, chiar și mort?

Urmară cinci sau șase povestiri, nepublice, cu nume nu tocmai celebre.

— Înțeleg, admise Aimé Brichot, roșu în obraji. Trebuie să perseverăm.

Ofță:

— Ai ordinul de misiune semnat de director, cel puțin?

— *Of course, my dear.* Și te vei grăbi să ajungi la Parchet pentru a alcătui o comisie rogatorie fără a uita, între timp, să iei și banii alocați pentru aceasta.

Brichot se ridică, scuturându-se de scamele care umbreau eleganța reverului de la veston.

— Bineînțeles, Boris, făcu el plictisit. Pentru tine partea de gândire, iar pentru mine problemele strict materiale.

Sughiță: șeful său îl bătu pe umăr cu o lovitură un pic prea amicală, din punct de vedere al forței.

* * *

Lucien Dormaz își descheie nervos gulerul cămășii și trase de nodul cravatei. Era leoarcă. Nu

numai din cauza caniculei, terifiante la acel început de zi de vară la Paris. Ceea ce avea sub ochi era și mai înăbușitor.

Una din acele mici favoruri personale pe care și le acorda doar o dată pe lună, având în vedere veniturile sale foarte modeste. O seară, acasă cu una din acele prostituate specializate în „Bătrâni”. Foarte scump. Nu îndrăznea să recunoască nici măcar pentru el prețul. Dar merita.

Fata venise îmbrăcată exact cum erau fetele pe vremea când avea el douăzeci de ani. Altfel spus, moda de pe vremea Ocupației. Mulțumită proxenetei care știa să se țină de promisiuni. Totul era pregătit.

Fusta plisată, centura din imitație de crocodil, cămașa din mătase artificială cu umeri în cărouri și mâneci bufante cu manșete de muschetar. Unde găsisese ciorapi de nailon atât de perfecți și sandale cu talpă de plută care emanau un aer atât de retro, era un mister pe care Lucien Dormaz ar fi vrut să-l afle. Dar, pentru moment, avea altceva de făcut. Cu sprâncene pensate, gura rujată puternic, strălucitor, genele pline de rimel, o perucă grea din păr blond-platinat. fata realiza în garsoniera lui înghesuită din strada Taitbout unul din visele de nerealizat în tinerețea lui: o Michele Morgan gata să facă un strip-tease superb.

Lent. Foarte lent.

Era doar în lenjerie. Minunată: sutienul cu cupe roz, chilotul și portjartierul de aceeași culoare erau

din materialul folosit la acea vreme. ~~La~~ târfa, după ce își lăsase să cadă neglijent bretelele de pe umeri, se juca cu chilotul, luat pe deasupra portjarterului, și nu pe dedesubt, așa cum fetele din ziua de azi nu mai știu să o facă.

Când chilotul îi atinse pubisul, mâinile cu unghii vopsite în roșu aprins parcă ezitară.

— Raymonde, abdomenul mai supt, făcu Dormaz, cu ochii bulbucăți.

Raymonde... Era tot un nume de împrumut la fel de retro.

Ea se supuse, mișcând din coapse. în lumina slabă a abajurului pe care bătrânul polițist, întins pe divanul său, îl întoarse spre ea.

Își simți limba uscându-se: deasupra elasticului chilotului care cobora încet, începea să se vadă părul pubian. Bogat. Intact, o adevărată pădure, atât de diferit de micile triunghiuri epilate ale fetelor din ziua de azi.

Raymonde consideră că era suficient, în privința chilotului. Ca o vampă care își cunoaște bine meseria.

Se aplecă, cu gâtul ridicat, fața îndreptată în sus și, făcând să-i salte sânii între antebrațele apropiate, începu să găfâie ca un submarin în căutarea unei ultime guri de oxigen înainte de asfixia totală.

Centimetru cu centimetru, cele două cupe ale sutienului începură să coboare. Lucien Dormaz găfâia și el. Oftă adânc atunci când sânii apărură în cele din urmă. Grei, tremurând.

Raymonde se îndreptă brutal, ridicându-se. Cu amândouă mâinile, desăvârși expunerea sânilor fini și voluminoși care păreau că își atrag clientul. Lucien Dormaz se gândi iar cu recunoștință la matroană: era interzisă bronzarea fetelor care erau specializate în retro.

Grăbite, dar la timp, unghiile roșii începură să se miște în jurul areolelor până ce le excită la maximum. Raymonde nu se grăbea. Nu se opri decât atunci când se simți înfierbântată bine. În timp ce îi excita se înfierbânta așa de tare încât, când o făcea, țipa fără să se prefacă, privind la imagini nemărturisite: tatăl ei. Singura pasiune adevărată din copilărie. De nerealizat însă. Dar pe care și-o satisfăcea, destul de bine, făcându-i fericiți pe alți bătrâni din generația lui.

Când ea începu să-și ducă mâinile la chilot, Lucien Dormaz o opri cu un gest frenetic.

— Nu! izbucni el. Pe la spate, bine cambrată, depărtată.

Ea se întoarse, ascultătoare, depărtându-și picioarele.

Când chilotul ajunse la nivelul genunchilor, întins, oferind un fund roz, Lucien Dormaz nu mai putu aștepta.

— Nu mișca! Deloc!...

Sonerie telefonului răsună chiar în momentul în care o penetra.

Ezită, vru să o ignore.

— Dumnezeule, blestemă el, ridicându-se, nu mai poți să ai liniște.

Fata întoarce fața spre el, cu o privire întrebătoare.

— Rămâi așa, făcu el răspunzând la telefon...

— ...

— Ah, Boris, oftă el. Nu, nu mă deranjezi...

— ...

— De acord, distrează-te bine la Saint-Tropez. Și ține-mă la curent, da?

Închise cu plictiseală.

— Cine era nenorocitul? întrebă Raymonde, aflată în aceeași poziție

— Nu era un nenorocit, de data asta, gemu el.

Coborî privirea și se privi. Rușinat.

— Hai, o luăm de la capăt, făcu el cu disperare.

Ea se ridică și veni spre el, cu mâna întinsă.

— Gata, făcu el, supărat. Ești o târfă pricepută, dar știi ce ai de făcut.

Ea râse, îmbrăcându-se.

— Încep de la capăt? Adică: ies pe hol, sun iar...

El râse, învins.

— Evident, zise el. De la început.

Privi în altă parte când ea se îmbrăca.

— Raymonde... reluă el cu voce joasă.

Ea tocmai termina de încheiat cămașa.

— Da, domnule?

Ezită.

— Este prea târziu. Vecinul meu este în pat. Nu este nici un risc să iasă. Dezbracă-te pe palier.

Ea dădu din cap.

— Ia te uită, și tu, făcu ea, amuzată.

El se miră.

— Ce vrei să spui?

Ea își verifica pieptănătura în oglinda de la intrare.

— Mi se cere adesea așa ceva.

— Atunci, nu te miră, remarcă el cu o falsă veselie.

Ea se aplecă și își lipi ochiul de gaura cheii.

— Merge. Vei vedea totul.

El roși puternic. Se întoarse spre el și îl mângâie cu afecțiune.

— Uite, cât de mult te iubesc, zise ea cu un zâmbet. Nu te voi priva de suplimentul prin gaura cheii.

El întoarse capul.

— Raymonde, reluă el cu efort, complet, nu-i așa?

Ea râse iar:

— Da, nu te mai sature. Când voi suna voi fi în piele goală. În afară de ciorapi și de sandale, bineînțeles.

El își mușcă buzele.

— Și portjartierul îl păstrezi, reluă el, în culmea rușinii.

Ea așteptă să iasă pe palier, atentă la locul întrerupătorului, pentru a nu fi nevoită să-l caute pe întuneric.

— Ai noroc, remarcă ea, pe un ton profesional, palierul este lung, voi face strip-tease din capăt până la ușa ta.

El închise încet ușa în urma ei și se aplecă, cu ochiul privind prin gaura cheii.

Nimeni de la serviciu, nici din toată poliția, nu se gândea că Lucien Dormaz, mare polițist, vestit anchetator, cu un activ de mai multe cazuri celebre, era voyeurist... O slăbiciune de care îi era și lui rușine.

Și care îl înfricoșa: simțea că devine senil. La cincizeci și cinci de ani, e cam devreme...

Tresări. Acolo, în lumina slabă a palierului, Raymonde începea să-și desfacă unul câte unul nasturii de la cămașă.

Capitolul V

— Hei! făcu Aimé Brichot cu o voce mirată, vă muiăți croissantul în crema mea.

Comisarul Pascal Cordoliani își retrase brusc croissantul.

— Scuzați-mă, zise el, am încurcat ceștile.

Avea o burtă rotundă, fața plină și părul stufos. Strâns într-o cămașă cu mâneci scurte care dezveleau niște antebrațe vânjoase și mult mai sportive decât alura generală, purta un pantalon din pânză albă cu pantofi de aceeași culoare. Fără șosete. Aimé Brichot studie cu interes această ciudățenie: un polițist fără șosete. Pe lângă faptul că așa-zisul polițist își muia cornul în crema altora, detaliul i se păru puțin serios.

Corentin ghici întreg procesul intelectual dintr-o privire. Se aplecă la urechea coechipierului său.

— La sud de Loara, numai negri, nu? murmură el. Dar adăugă imediat corecția necesară fără de care Aimé Brichot s-ar fi simțit deranjat:

— Cu excepția celor din Berrichon, *of course*.

Pascal Cordoliani contemplantă numărul cu placiditate. Polițiștii din Paris, îi cunoștea de destul timp,

pentru a-și face o părere despre ei: niște proști oboșitori. Mereu gata să scotocească zona la ora două după-amiaza și încercând să schimbe lumea când era mai inteligent să lași lucrurile să curgă de la sine. Altfel spus, primise un telefon, seara trecută, pe la 20.40 când pleca trenul care urma să ajungă la el pe la 6.45, o oră nu prea plăcută, în gara Saint-Raphaël. Ce nu ar fi făcut Pascal Cordoliani pentru șeful său Joseph Aubert? Chiar să se trezească la răsăritul soarelui ca să vină până la gară și să-l primească pe un chel cu ochelari rotunzi? Pe moment blestemase. Dar chelul se arătase a fi atât de drăguț încât îi plăcu. Cu atât mai mult cu cât era urmat de un animal. Optzeci și cinci de kilograme de mușchi pe o înălțime de un metru optzeci și cinci. Și de cincizeci de ori mai frumos decât Errol Gimondi a cărui moarte îl trezise la ora la care de obicei se întorcea în liniște acasă, încercând să nu o trezească pe Angèle, soția sa.

Boris Corentin studie cu atenție obiectul neobișnuit care bara golful Saint-Raphaël cu fața spre mare. La ieșirea din gară, Pascal Cordoliani îi condusesese aici, pe această terasă de hotel, singura deschisă la acea oră, pentru micul dejun. Vântul începea să agite palmierii. Se încălzea deja. Mirosul Mediteranei, puțin acru, ajungea până la ei. În depărtare, bărcile pescarilor începeau să se întoarcă în port cu zgomote înfundate de motor. Midi. Extrem de deconectant după ce, cu o seară înainte, trebuia să suporte gazul de eșapament din Paris...

— Ce este? zise el, doar pentru a face conversație, arătând spre vaporul ciudat.

— American, zise polițistul din Saint-Raphaël. Port-helicoptere. Așa pare un ansamblu de cutii de conserve uriașe, dar când începe să lucreze, împrășcă în toate direcțiile fluturi care zumzăie.

— Așa, înțeleg acum.

Avea exact acel accent pe care Brichot și-l imaginase. Fără complexe. Total.

Boris Corentin își aminti sfatul lui Charlie Bado-
lini: nu trebuie să ai încredere în aparențe: Midi este dur, secret, sever. Căscă ochii, ca și cum încerca să se trezească din vis. Dar acest vis era realitatea pe care o vedea: un soare care ardea de la ora șapte dimineața. Și de la prima briză care se ridica, palmierii se legănau ca valurile moi, matinale, ale mării.

O fată trecu prin fața lor. În picioarele goale, fesele strânse într-un șort croit dintr-o pereche de jeans. Deasupra, o cămașă înnodată pe abdomen, iar sânii se balansau în deschizătura acesteia, liberi. Corentin își mușcă buzele. Nu era așa de rău Midi-ul...

— Vă mulțumesc că v-ați trezit așa devreme, zise Corentin, luând un al treilea corn. Dormise ca un rege în tren. La fel și Brichot: din cauza unei mese prea bune servite la vagonul-restaurant. La inițiativa lui Brichot. Voise neapărat să-și înece în vin și whisky ciuda că mergea la Saint-Tropez fără Jeannette, soția sa, care nu fusese niciodată. Ca și el, de altfel.

Pascal Cordoliani lăsă să se înțeleagă din agitația degetelor că nu se aștepta la politețuri. Reacție care îi merse drept la inimă lui Corentin.

— Cum procedăm împreună? /~~A~~cu el, urmându-și rolul de om politic.

Reacția nu îl surprinse.

— Ascultați, domnule Corentin, vom discuta direct. Sunteți prietenii lui Charles Badolini, deci nu vă ascund nimic. Sunt la dispoziția dumneavoastră în privința pistelor de urmat, dar nu contați pe mine să merg în teren. Sunt ars de soare. Atunci vom proceda cum spuneți dumneavoastră mai bine. Nu am avut timp încă să stabilim detaliile, dar se va rezolva în timp ce veți merge spre Saint-Tropez. Mașina: avem un cabriolet 504 V 6 la dispoziție. Este al dumneavoastră atât cât veți avea nevoie. Cazarea: când veți ajunge în peninsulă, mergeți direct la Ramatuelle, la Marius. L-am anunțat din timp, este un prieten. Ancheta, nici o problemă. La fel telefonul. Medicul legist, jandarmii, mă ocup de tot.

Se răsuci în fotoliul său din material plastic:

— În schimb, nu vă cer decât un lucru. Liniște.

Corentin zâmbi. Exact ceea ce voia el. Nu era ceva complicat să colaborezi cu localnicii în aceste condiții. Bineînțeles în interes comun.

— Vom fi corecți, zise el. Puteți avea încredere.

Pascal Cordoliani răsuflă ușurat. Problema era rezolvată dinainte. De o lună, era înnebunit după o vânzătoare de la supermarketul de pe strada Saint-Aygulf. Nu se putea întâlni cu ea în timpul zilei.

Serviciul era serviciu. Iar Ginette lucra și ea. Ca șefă de raion. Se întâlneau seara, în camera ei închiriată de la o bătrână, pe strada Saint-Aygulf, pe faleză. Scuza servită doamnei Cordoliani: începând din iunie, serile nu îi mai aparțineau. Fără a menționa că îi aparțineau unei brunete cu numele Ginette.

Pascal Cordoliani se uită la ceas.

— Aproape ora opt. Trebuie să ajung la birou.

Boris Corentin înțelese invitația de a pleca. Până la urmă ei îl treziseră. Chemă ospătarul. Polițistul de la serviciul local luă nota din mers.

— Sunteți la mine acasă aici, făcu cu mărinimie.

Corentin îl lăsă în pace. Era ceva ce ținea de natura lucrurilor.

— Nu mi-ați spus nimic de Errol Gimondi, făcu el cu o urmă de reproș în glas.

Prietenul prietenului lui Badolini se opri.

— Este necunoscut nouă, vă jur, zise el.

Oftă.

— O să aveți de lucru.

„Începe totul bine, gândi plictisit Corentin. Dacă nici prietenii nu spun nimic...”

Se întoarse spre Brichot.

— Mémé, nu uita să validezi ordinul la judecătorul de instrucție. Nu e momentul să avem probleme cu magistratura.

* * *

Fata îl privea pe Aimé Brichot cu o veselie fățișă.

— Vă vine foarte bine, vă asigur, exclamă ea cu o voce încântătoare.

Brichot se răsuci pentru a-și studia spatele în oglinda minusculă a magazinului. Închise ochii. Era prea greu de suportat ceea ce vedea.

Încă de la sosirea în peninsulă, șeful său îl duse-se cu autoritate spre primele magazine deschise în port. Puține la acea oră. Le mai trebui ceva timp până serviră câte un suc la Sénéquier, unde Brichot visase că ajunge yachtman, în timp ce admira palatele plutitoare legate de chei.

În prezent, înota într-un pantalon bufant dar strâns la glezne, din serj decolorat. Fata trecu în spatele lui pentru a înnoda cordonul.

— Sunteți subțire în talie, cântă ea. Trebuie să evidențiați asta.

— Iar în partea de sus ce ne sfătuiți? se arătă neliniștit Corentin studiind-o pe fată, din punct de vedere anatomic.

Ea coborî privirea și se gândi: la zece și zece dimineața, într-o sâmbătă de sfârșit de iunie, un atlet de treizeci și cinci de ani în blugi bleu-ciel și tricou negru îi spunea fără cuvinte că dacă voia, și când voia ea...

— Bluzon din crepon alb, hotărî ea făcându-l pe Brichot să se răsucescă.

Aimé Brichot aruncă o privire disperată șefului său din spatele ochelarilor rotunzi.

— Boris, scânci el, nu o lăsa să mă deghizeze.

— Lasă vorbele, hotărî Corentin, aici, toată lumea îți vrea binele. Domnișoara, eu și trandafirii frumoși.

— Trandafirii frumoși? întrebă fata, intrigată.

Corentin îi zâmbi cu blândețe.

— Este un cod între mine și prietenul meu. Nu vă temeți.

Arată spre etajere cu degetul.

— Trebuie și încălțări, zise el.

Brichot trebui să se încalțe cu galoși cu talpă din lemn.

— Iar dumneavoastră? zise fata privind pieptul lui Corentin.

— Fiecare la rândul său, zise el. Mai întâi prietenul meu.

* * *

Dr. Brault îl examinează atent pe chelul cu ochelari demodați care își chinuia degetele în galoșii noi-noți. Fără nici un spirit critic din partea lui, de altfel. Polițistul arăta exact ca un tip venit în vacanță. Nimic care aduce aminte de uniformă. Doar că nu era bronzat. Dar nu era ceva neobișnuit în acea perioadă a anului, când vara abia începea. Și nu toată lumea poate sta la Saint-Tropez toată perioada anului.

Își îndreaptă atenția spre celălalt, uriașul brun cu jeans și tricou sport negru. Acesta, era șeful, după cum se vedea. Un tip de toată lauda. Și o culoare de bronz natural. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, dacă ar sta două sau trei ore la soare, ar semăna cu unul care trăiește de o viață la Saint-Tropez.

— Comisarul Cordoliani tocmai m-a sunat, zise el. Da, eu sunt cel care a făcut autopsia.

Corentin parcurse cu privirea cabinetul chirurgului. Un amestec savant de Knoll și de mobilă veche pe fondul pereților văruiți. De cealaltă parte a ferestrei deschise, o explozie de plante înflorite care ascundea cu greu panorama minunată: golful Saint-Tropez în întregime, cu castelul Grimaud pe fundal și, la dreapta, contraforturile Sainte-Maxime. Vizibil, mai ales când rețineai holul de la intrare cu dale de marmură purpurie, dr. Brault era medic legist doar din plăcere pentru meserie. Scund și uscat ca un mediteranean ce era, mergea pe șaizeci și cinci de ani, cu toate eforturile depuse pentru a ascunde trecerea anilor: fața refăcută, fără pungi sub ochi și nici gușă, păr închis la culoare, dar, ce să mai, rar...

— Spitalul nu este departe, zise medicul. Putem merge pe jos până acolo, e de preferat. Circulația devine deja o problemă.

— Am remarcat, făcu Corentin, care fusese nevoit să parcheze în parcare din port, la cinci sute de metri de cabinetul doctorului.

Acesta din urmă oftă.

— Să nu ne plângem. Astfel merge totul bine.

Corentin se gândi încă o dată la salariile mizerabile ale medicilor legiști. Ciudați tipi. În general, niciodată grăbiți să finalizeze expertizele. Ca și cum le ajunge plăcerea de a ciopârți cadavre. La limită poate, erau plătiți doar de fațadă. Societatea ce a făcut în fond: niște vicii legale. Necesare, fără

îndoială, dar totuși este ceva ciudat să mânuiești bisturiul în carne moartă...

* * *

Culorile erau cele din toate spitalele de provincie, dar era ceva în plus, total neobișnuit pentru doi parizieni: soarele care încălzea prin luminatoarele deschise larg, mirosul de eter amestecat cu cel de bucătărie. Mirosul obișnuit dintr-un spital.

— Morga este chiar aici, zise dr. Brault împingând o ușă vitrată.

Subit, mirosul se schimbă. Formol.

La fel și temperatura. Brichot avu frisoane. Morgi văzuse destule, cu zecile, dar niciodată nu intrase fără haină și cravată. Avea impresia că săvârșește un sacrilegiu.

— Dacă vreți haine mai groase... făcu evaziv Brault.

Corentin dădu din mână, nervos.

— Să facem repede formalitățile, zise el.

Medicul dădu ordine unui angajat.

— Imediat, domnule doctor, se grăbi cel vizat. Corentin simți frisoane, dar nu de frig. Din nou, cuvintele lui Charlie Badolini îi veneau în minte. Midi era un teritoriu dur. Și diferit de ceea ce se crede. Dar pentru moment, ceea ce era mai dur, era să auzi vorbind relaxat un om a cărui muncă era să scoată cadavrele de la frigider.

Roțițele căruciorului încetară să mai facă zgomot pe pardoseala verde cu alb. Dr. Brault trase cu un gest sec cearșaful care acoperea corpul. Un piept puternic, păros, apăru, cu ceva oribil în partea de jos: lipsea partea dintre stern și coapse.

— Vreți să-i vedeți fața? făcu medicul legist cu o voce calmă.

Brichot privi cărpa pătată care acoperea locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să fie un craniu.

— Boris, gemu el, de ce suntem aici, poți să-mi spui?

Corentin întoarse și el privirea.

— Ca să zicem că am venit, înțelegeți?

Se întoarse spre medic.

— Băgați totul la loc, făcu cu o voce schimbată. Aveți un birou aici unde puteți să ne explicați rezultatul muncii dumneavoastră?

Dr. Brault abordă o expresie de politețe în timp ce întindea lui Corentin raportul.

— Vreți să citiți dumneavoastră sau vă fac un rezumat?

Corentin apucă bricheta pusă pe birou și își aprinse o Gallia. O abatere rară de la obiceiurile sale. Nu fuma niciodată dimineața.

— Rezumați, dar strict esențialul, zise el.

Medicul își trecu mâna peste cap. În spatele lui, de cealaltă parte a peretelui pe care un tablou

prezenta „expertizele” sale, un ventilator începu să zumzăie în surdină.

Ridică vocea pe un ton mai mult strigat.

— Nu avea nici o picătură de alcool în sânge, zise el. În stomac, practic nimic. Resturile unei cine obișnuite. Analizele efectuate înaintea morții: mai mult decât satisfăcătoare. Tipul putea trăi până la o sută de ani.

Agită creionul.

— Acum, vă voi spune singurul lucru care poate să vă intereseze cu adevărat.

Corentin se aplecă în față.

— Errol Gimondi, reluă medicul cu un aer important, prezenta o puternică congestie a prostatei cu inflamarea canalului deferent. În plus, testiculele erau plate. În limbaj mai clar: în orele care au precedat moartea, acest bărbat a făcut dragoste în exces, până la punctul, scuzați-mi expresia, de a se goli complet. Înțelegeți ce vreau să spun? Practic nici cea mai mică urmă de spermă în el! Golit!

Corentin dădu din mână.

— Bun, a avut un sfârșit fericit, asta-i tot... nimic deosebit! Dar este adevărat, aveți dreptate, ar fi interesant să aflăm cine l-a golit, cum spuneți dumneavoastră.

Dr. Brault se ridică să închidă o fereastră. Zgomotul ventilatorului se mai liniști.

— Ați înțeles perfect, domnule Corentin, reluă el. Dacă v-am povestit acest detaliu, am făcut-o pentru că, după părerea mea, are importanța lui.

— O.K.! făcu Corentin aprinzând încă o țigară. Am înțeles că nu sunteți din categoria celor care le-ar plăcea să fie violați.

— Cum spuneți! exclamă medicul râzând. Maxilarele i se crispară.

— Oh! Știu bine că nici chiar poliția nu ne agreează pe noi, medicii legiști. Totuși, vă înșelați să ne considerați ca fiind niște profitori. Și noi putem fi utili actului de justiție.

— Unde vreți să ajungeți? îl întrerupse Brichot mișcând din umeri pe sub bluza de crepon alb.

Medicul îl studie cu atenție.

— Aici, domnule: am remarcat ceva. Pentru a noua oară. Sunt nouă cazuri în total. Să vă arăt dosarul pe care l-am pregătit pentru dumneavoastră: Errol Gimondi este, în aproape doi ani, al nouălea mort în accident rutier petrecut în zona Saint-Tropez, neelucidat, noaptea și caracterizat de un amănunt: același rezultat la examinarea organelor sexuale. Absența cvasitotală a spermei în testicule, cu o congestie a prostatei și inflamarea canalului deferent.

Se opri, măsurând cu satisfacție efectul declarațiilor sale.

— Aș mai adăuga un lucru, care nu ține efectiv de competența mea, dar, ca medic legist, ceea ce nu descoperă bisturiul văd ochii.

— Nu ne mai fierbeți, zise Corentin, care simțea că Brault se joacă cu ei.

Medicul legist puse la loc creionul cu meticulozitate într-un bol destinat inițial florilor.

— Acei opt morți aveau, ca și acest actor de cinema, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, și toți erau bine făcuți, solizi...

Oftă:

— Și bruneți, adăugă el.

Începu să râdă gutural și Boris Corentin își dădu seama imediat că legistul era homosexual.

— Exact ca dumneavoastră, domnule.

Aimé Brichot își desfăcu fermoarul de la bluză.

— Îmi imaginez, doctore, zise el cu condescendență, că nu avansați ipoteze fără a le susține?

Brault se îndreptă:

— Explicați-vă!

— Este simplu, replică Brichot. Unde sunt dosarele acestor opt morți?

Dr. Brault trase un sertar gata să-l smulgă.

— Iată! strigă el, scoțând un teanc de hârtii.

Boris Corentin prinse totul din zbor.

— Nu sunteți un oarecare, doctore, zise el din pragul ușii. Mai rămâne de probat cele spuse de dumneavoastră.

Capitolul VI

Albastrul luminos al apei clipoceea lovindu-se încet de mozaicul roz pal al bordurii, agitată de briza care începea să legeze pinii de pe vârful Moutte, la cinci sute de metri de terasă. În depărtare, spre nord-est, masivul Dramont, care domină Saint-Raphaël. Mai departe, golful Cannes și capul Antibelor și, dominând orizontul, rocile calcaroase ale versanților Alpilor. Saint-Tropez era undeva în spatele vilei, spre vest, ascuns de dealurile Capon. Lungă și joasă, vila era o minunată reconstituire, fără lipsă de gust, un somptuos cadou de nuntă, ticsită de mobile rare și tablouri de maeștri, pe care José Toscan i-o oferise lui Muriel, când se însurase cu ea la optsprezece ani. Piscina fusese săpată anul următor. Imensă, aproape douăzeci pe zece, pe una din laturi cu o rotunjire care o făcea să semene cu termele antice. Peste tot plante agățătoare, yucca întinzându-se spre cer cu florile albe, cârciumărese, pansele și begonii, rododendroni și, pe pereții dinspre nord, hortensii enorme roz și albe, în armonie perfectă cu piscina. Copacii — unii fuseseră aduși cu camionul din Spania de José Toscan gata dezvoltăți la

aproape zece metri — erau atât de înghesuiți, pini stufoși, tuia, stejari de plută, eucalipti plantați cu grijă, încât nu se vedea nimic dincolo de zidurile care împrejmuiau proprietatea. Un paradis la capătul lumii cu cea mai frumoasă priveliște de pe coastă: pe parapetul de la marginea piscinei, un gazon des, peste care se învârteau stropitori cu jeturi de apă, care curgeau până într-un mic golf, la care se ajungea pe niște trepte. Acolo jos, în apa verde-albăstruie transparentă, în care algele de pe fund se vedeau, atât de limpede era marea, o șalupă se balansa, legată de flotorul din plastic roșu aprins prins cu un lanț de un paralelipiped mare din beton pe jumătate invadat de cochilii. Tufele de cimbrisor, lavandă și rozmarin degajau amestecurile grele de parfum, după ce adierea vântului aducea valuri de miros de pin și eucalipt. Greierii se dezlănțuiră. Imediat, zgomotul era atât de puternic încât Muriel Toscan trebui să dea sunetul mai tare ca să audă discul cu Beatles care cânta în răcoarea salonului cu ferestrele deschise spre piscină și spre mare.

. * .

Muriel Toscan se așeză pe spate. Depărtă picioarele și le așeză pe rând pe pernele de bumbac ale fotoliilor de grădină aflate în fața ei de o parte și de alta. Se strâmbă puțin când mișcă piciorul stâng! Genunchiul... Dar imediat, cum se liniștește, scârțâitul de la rotulă se potoli. Mâna dreaptă caută lângă ea

Muriel apăsă un buton. După o jumătate de minut, o fată slabă, cu părul lung blond, veni la ea. Însoțită de Lilith, gâfâind cu limba în soare. Fata, îmbrăcată cu un șort din jeans mulat și o cămașă bărbătească înnodată în față, era în picioarele goale. Ochi foarte deschiși la culoare, gură nervoasă, avea pielea ușor bronzată, mult mai puțin decât Muriel. Cearcăne mari îi umbreau privirea, fără a o îmbătrâni. Mâinile erau mici, degetele foarte lungi cu unghii tăiate scurt. Fără ojă, fard, ruj de buze, colier, brățară sau altă bijuterie.

— Ambră solară, zise Muriel Toscan cu o voce seacă.

Fata se așeză în genunchi, luând flaconul cu cremă.

Acum, mâinile ei se mișcau într-un du-te-vino pe pielea elastică a șefei ei. Cu limba scoasă puțin, făcea gesturi experimentate, fără a neglija ceva, insistând pe zonele mai sensibile.

Foarte repede, Muriel Toscan respira mai săcadat. Depărtată, cu brațele înspre spate, începu să-și miște capul în stânga și în dreapta. Fata se aplecă între picioarele ei și, cu amândouă mâinile, masă interiorul coapselor, insistând în zona inghinală, lângă părul pubian ale cărui bucle luceau în soare.

— Poți... zise Muriel Toscan cu o voce schimbată.

Fata se aplecă imediat, cu buzele întinse. Șefa ei se cambră când limba caldă îi atinse intimitatea.

— Juliette, unde este fratele tău? găfâi ea.

Juliette se ridică și, dându-și părul la o parte din ochi, cu o mișcare scurtă a capului, privi în spatele ei.

— Schimbă stropitorile.

— Cheamă-l.

Fata se ridică:

— René! țipă ea, vino aici. Este nevoie de tine.

René lăsă stropitorile și urcă greoi panta de gazon. Slab și uscat ca sora lui, avea aceiași ochi spălăciți, dar părul era castaniu, scurt, ridicat la frunte.

O dezmierdă pe Lilith pe spate. Câinele îi linse afectuos mâna, încercând să-l muște ușor. Se lăsă în voia ei, cu încredere, în ciuda monstruoșității caninilor care îi prindeau încheietura. Dogii germani sunt niște fiare pentru dușmani, adică pentru străini. Dar când sunt cunoscuți, sunt ca niște mielusei blânzi și afectuoși.

— Hei! bombăni René, vrei să-mi rupi mâna?

Accesul de afecțiune fusese cam grosolan. Răsplătită cu o mângâiere pe cap, Lilith se lungi și își ascunse capul între labele cu pernuțe groase cât două degete de om.

René se ridică.

— Ce este? făcu el, deloc surprins de poziția șefei lui și a surorii.

Muriel Toscan îl fixă cu ochii ei negri.

— I-o vei trage surorii tale, în timp ce...

Juliette privea în altă parte.

— Fă-o să plângă, reluă ea. O face să fie mai tandră.

René se strâmbă satisfăcut.

— Contați pe mine, zise el.

Puse mâna pe umărul Juliettei.

— Dezbrăcarea, surioară, vrei?

Juliette se supuse, în genunchi. Când fu dezbrăcată, se aplecă sprijinindu-se pe coate, cu fața cufundată în Muriel, și sânii frecându-se de saltea. Avea fese nervoase și bombate iar când își depărtă picioarele, apăru tatuajul: o inimioară, pe partea stângă, în mijlocul căreia era scris cu majuscule: „REZERVAT LUI RENÉ...“.

Până să ia flaconul cu cremă de soare, fratele ei și începuse să se dezbrace. Tricoul ajunsese pe pavaj, urmat de pantalonii strâmți. Acum era numai în slip. Un mini-slip ciudat din piele neagră mulat, cu doi nasturi din sidef. Când se desfăcură nasturii, căzu și slipul. René avea un piept slab și dur numai fibre de mușchi, abdomen plat, coapse înguste. Era uimitor de subțire. Nu avea nici un fir de păr pe piept iar în zona pubiană câteva. Iar sexul, lung și gros, se ridica deja. Chiar înainte să se așeze în spatele surorii lui, semăna, în lumina soarelui, cu un faun imberb și monstruos cu membrul lui supradimensionat în comparație cu corpul.

Juliette plânse fără reținere în următorul minut. Prinsă de talie de mâinile slabe, suporta loviturile însoțite de cambrări bruște care o trimiteau cu gura

în intimitatea lui Muriel. Aceasta îi luase mâinile și cu autoritate i le pusese pe sâni.

— Cu degetul mare și arătătorul, ordonă ea. În același ritm.

Muriel lăsă mâinile în spate și se abandonează. Lacrimile Juliettei o invadau. În fața ei, René își penetrase sora care începuse să urle.

De jos, Muriel nu îl slăbea din priviri pe René, care se interpunea între soare și ea. Discul se oprise. Apa din piscină clipoceă în spatele lor, grierii parcă înnebuniseră.

— Privește-mă, zise Muriel.

René își îndreptă ochii spre ai ei. Ea zâmbi cu indiferență. Nu îi dăduse voie niciodată să i-o tragă. Tot ceea ce îi permitea, era să viseze, prin sora sa interpusă, că pe ea o penetra.

Râse.

— Toți odată, zise ea, când vă voi spune.

Gâfâiră în același ritm.

Deodată, Muriel dădu capul pe spate.

— Juliette, murmură ea. Imediat...

Țipară împreună. Toți trei.

. . .

Zece minute mai târziu, Juliette așeza pătura pe verandă iar René, mai încolo, în spatele gardului de tuia, închidea puțul din care, în fiecare dimineață, timp de trei ore, scotea, cu ajutorul unei pompe, apa necesară la stropit. Un puț forat la instrucțiunile lui

José Toscan. Adânc de douăzeci de metri. Apa din el provenită din topirea zăpezii, ajungea din Alpi până acolo, trecând pe sub golful Sainte-Maxime, printr-unul din acele capricii ale cutelor geologice. Era de o puritate absolută și toată casa trăia după urma ei, mulțumită unui rezervor aflat în pod. În perioada când era folosită la stropit, ca în acest sezon, puțul se golea în fiecare zi, dar, de fiecare dată, la răsărit, era plin: cincisprezece metri cubi de apă.

Când se așezară la masă, doar Muriel mai era dezbrăcată. Nu permitea asta lui René și lui Juliette decât când avea nevoie de ei. De fiecare dată în același mod. Nici nu se punea problema să nu-i fie ascultate ordinele. Când îi „agățase” în port, în urmă cu cinci ani, erau doi puști pierduți și gata de orice, veniți cu autostopul de la Paris, cu te miri ce, până să ajungă să facă ceea ce fac toți cei care vin să se îmbogățească la Saint-Tropez: să se vândă celui care oferă mai mult. Cea care le oferise cel mai mult fusese Muriel Toscan. Îi angajase la ea. De atunci, erau proprietatea ei. Fericiți. Devotați. Și recompensați la fiecare sfârșit de lună cu un salariul triplu decât cel obișnuit.

Muriel îi făcu semn lui René să-i toarne vin. El luă carafa de Tribouren, vinul făcut de cooperativa din Ramatuelle.

— Hai! făcu Muriel mușcând dintr-o bucată de țelină. La câți ai ajuns?

— Puțin peste zece, pentru moment, zise Juliette înnodându-și cămașa.

— Vreau cincisprezece sau șaisprezece cel puțin, răspunse Muriel dur.

René oftă:

— Nu este ușor, sunteți exigentă... /

Ea râse agasată.

— Ce concepții idioate! Știi ce gusturi am, nu?

El întoarse capul:

— Da! Ce este mai bun, mereu. Tânăr, frumos, neobosit, și bisexual.

Muriel Toscan își goli paharul dându-l peste cap, și i-l întinse iar.

— Asta este bună de spectacol. Iar eu, ce voi avea în pat?

— Nimic încă, mărturisi René, abătut.

Se lăsă pe spate.

— Mai avem trei zile, nu?

Muriel îl fixă, cu sprâncenele arcuite.

— Nu mai este mult și știi că eu țin la dată.

El dădu din palme.

— Nu vă neliniștiți! zâmbi, conciliant, o să găsim ceva, o pasăre rară.

Dădu din cap.

— Treizeci și cinci, patruzeci. Mare. Athletic, brunet de preferință. Și campion la toate categoriile în pat... Dumnezeule, mergeți puțin noaptea prin localuri, și îmi veți spune dacă este ușor să găsești așa ceva!...

Muriel Toscan se rezemă nervoasă de spătarul fotoliului ei. Sâni i se balansară, depărtați, greoi, lucind încă de la crema pentru bronzat.

— Inutil să căutați prin baruri. Plajele unde sunt? Și străzile, terasele cafenelelor.

Se întoarse spre Juliette:

— Contez pe tine, înțelege. Tu îi racolezi. Și tot tu îi încerci. Sper măcar că faci treabă bună la cabană.

Pe platoul Pascati, între Chapelle-Sainte-Anne și Ramatuelle, Muriel Toscan avea o fostă cabană de podgorie pe care o amenajase. Aici René și Juliette testau „vânatul” înainte de a i-l aduce. Nu voia decât ceva sigur. Detesta munca de tatonare. Angajații ei făceau asta! Pe de altă parte, nimic nu o amuza mai mult decât surpriza. Avea încredere oarbă în Juliette și René. Rareori ea însăși plecase singură la agățat. Errol Gimondi fusese o excepție.

Din nefericire, de altfel. Fiindcă era mort...

* * *

Turbanul de mătase verde crud ajungea până pe umărul stâng, pe broderiile marocane ale vestei Dior. În picioare, Muriel Toscan purta sandale înnodate grecește în jurul gleznelor. Închise în urma ei portiera mașinii Aston Martin gri și înaintă pe chei. În fața ei, hangarele de iarnă avea numele ei scris cu litere mari, „ȘANTIERELE TOSCAN”. Puțin mai încolo, rampele de reparație cu trolurile de ridicat. Muncitorii se întoarseră. Șefa era acolo. Nu le plăcea asta. Moștenitoare a tuturor bunurilor lui José Toscan, fondatorul afacerii, și reprezentant

exclusiv, Muriel Toscan, văduva sa, era la fel de dură cu personalul ca și în afaceri.

Ea se îndreptă spre biroul administrativ. Dreaptă, cu un mers lent.

Încercând să ascundă defectul cât mai mult posibil.

Capitolul VII

Aimé Brichot se încolăci.

— Hei! țipă el. Mă doare.

Boris Corentin avusese inițiativa de a-l unge cu Bergasol. Urgent, având în vedere roșeața pielii după doar o jumătate de oră de stat la soare.

— Trebuie să aibă efect, bătrâne, insistă Corentin, nemilos.

Brichot gemu, cu dinții strânși.

— Gata, întoarce-te. Pe față acum, zise Corentin.

Se opri:

— Mémé, mi-ai ascuns asta?

— Ce? făcu Brichot ridicându-și ochelarii rotunzi.

Corentin fluieră admirativ:

— Te menții în formă, pentru un bătrân!... Trebuie să recunosc că nu te-am văzut în pielea goală de multă vreme.

Brichot se uită la slipul mov, cumpărat de la vânzătorul de pe plajă imediat cum ajunsese.

— Trebuie să recunosc că, pentru decență, este destul de mic...

Corentin îi turnă cremă pe cap.

— Aici, este cel mai expus, zise el masând zona.

Râse.

— Știi, Mémé, ești un fals slăbănog. Adică: ești chiar musculos, sub înfățișarea ta de englezoi. Cred că te antrenezi pe ascuns, altfel m-aș mira.

Brichot coborî privirea modest.

— Un sfert de oră cu halterele și exerciții abdominale în fiecare dimineață, dacă nu ți-am spus până acum.

— Ai uitat să-mi spui... Dar te iert. Un Mémé musculos, este o plăcere să-l arăt pe plaja de la Pampe-lonne.

Se ridică cu alura lui de statuie vie.

— În apă, Mémé!

* * *

Brichot găfâia. La treizeci de metri mai în față, șeful lui înota puternic spre larg.

— Boris! strigă el, am un cârcel.

Corentin se întoarce spre el.

— Unde? zise el.

— La picior..., bolborosi Brichot.

— Ridică piciorul, încet, dar cât mai repede.

Brichot se supuse.

— Ah, gata! A trecut! oftă el, nu era decât un cârcel.

— Nu mă îndoiam, concluzionă filozofic Corentin plecând iar în larg.

* * *

Dosarul cu copertă gri stătea la umbra parasola-

rului. Corentin se șterse bine pe mâini înainte să-l deschidă.

— Mémé, zise el aruncându-se pe burtă pe saltea, uită-te bine la asta.

Brichot se concentrează.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine, aceste dosare oferite de doctorul Brault ne vor face ca, după toate probabilitățile, să ne instalăm la Saint-Tropez.

Imaginea lui Jeannette îi veni în minte lui Brichot. Cu dragoste: mereu visase la Saint-Tropez unde nu ajunsese niciodată. Și iată că soțul ei era acolo fără ea...

— Mi-a plăcut mereu să-mi dai amănunte, zise el mângâind nisipul cu o oarecare plăcere, cu gândul la soția sa.

Corentin se întoarse pe o parte, făcând să-i tresară pectoralii.

— O să ne implicăm complet, Mémé. Cazul Gimondi nu este așa cum am crezut. De acord cu traficul de carne vie. De acord cu traficul de devize. Dar bănuiesc că primii surprinși de moartea sa au fost camarazii lui de proxenetism.

Brichot privi o pereche de sâni goi de prima calitate plimbându-se de-a lungul plajei. De când era aici, era o plăcere pentru el, ca bărbat, care derapa înspre nebunie. Peste tot, fete splendide și aproape goale. Fâșia îngustă de țesătură dintre fese nu se putea numi slip. Și trebuia să recunoască, spre nefericirea lui, că șeful îl dusese pe plaja privată ce

urma să devină cea mai selectă și cea mai aglomerată din toată Pampelonne: Panaquier-Plage. Plaja care începea să le declaseze pe celelalte, inclusiv faimoasa *Club 55*. Și care era, în ochii devoratori ai lui Aimé Brichot, cea mai frumoasă concentrare de corpuri feminine din Pampelonne.

— Cu tine vorbesc! îi atrase atenția Corentin, râzând.

Brichot se smulse din contemplarea unui fund de optsprezece ani, etalat la trei metri în stânga lui.

— Ce ziceai? întrebă greoi soțul lui Jeannette Brichot.

Corentin, cu o mână puternică, îl obligă pe coechipierul său să se întoarcă spre el. Cauză pierdută. Vecina lor din stânga, așezată pe saltea, se pieptăna după baie. Cambrată, lucind de apa mării, cu sfârcurile încă tari din cauza apei reci.

— Bun, mergem la bar, concluzionă Corentin, resemnat. Te vei trezi.

Se ridică. Blonda care se pieptăna îl urmări cu privirea.

— Ai și agățat una, șopti Brichot în timp ce se legăna prin nisipul fierbinte cu eleganța unui specialist în mersul în străchini.

În spatele tejghelei, sub acoperișul de stuf al barului, Marc și Philippe, cei doi patroni ai plajei, ștergeau pahare. După obiceiul lui, Marc purta o banderolă înnodată peste părul blond. Bänderola era de aceeași culoare ca slipul. Uniforma de zi pentru lucrătorii de pe plajă. În fiecare dimineață, își

schimbau culoarea slipului: Marc și Philippe și cei doi angajați ai lor, tineri solizi veniți doar pentru sezon, care curățau plaja la asfințit, aranjau saltelele și umbrelele, serveau clienții iar seara strângeau totul într-un hangar de lângă bar.

Antebrațul noduros al lui Marc se îndreptă spre umărul lui Philippe.

— Uită-te la tipul cel nou! făcu el privind la Corentin din depărtare. L-aș angaja, ce zici? Cred că poate să-și ducă cele douăsprezece saltele o dată, nu?

Philippe trase un fum din țigara sa Gitane cu filtru dându-și părul pe spate. Mai mic decât Marc dar numai fibră, musculatură de trapezist, fină și tare. Asociați de câțiva ani, erau pe plajă vara, iar iarna, după ce plaja era curățată și pregătită împotriva furtunilor, deveneau tăietori de lemne. Tăietor de lemne, fusese prima meserie a lui Marc, în Ardeni, pe vremuri. Se și vedea: bine făcut, era genul pe care cu greu ți-l închipuiai cu costum pe el.

— Chelul nu este nici el mai prejos, sunt sigur, estimează Philippe uitându-se la Brichot. Îi cunosc pe acești saci de oase, sunt solizi.

Luă o gură de Ricard.

— Cine sunt tipii ăștia doi? Ai vreo idee?

Nasul acvilin al lui Marc începu să adulmece.

— Miroase a polițai, făcu el.

Philippe încruntă din sprâncene.

— Ar putea fi, ai dreptate...

Marc luă un pahar și-l băgă în apă.

— Și ce dacă. Dacă sunt liniștiți și ne lasă în pace!

Boris Corentin puse coatele pe tejgheaua din lemn.

— Două Tibouren, vă rog!

— Imediat, șefu'! strigă Philippe. Iată! Domnul este servit...

Corentin zâmbi luând paharele. „Șeful“, va să zică: „Am ghicit cine sunteți, amândoi.“ Dar fără nici o ostilitate în glas. Duse paharele până la o masă așezată pe nisip, în fața barului, sub un umbrar de frunze de palmier.

— Mémé, reluă el, încearcă să te concentrezi. Nu ți se par ciudate aceste nouă morți asemănătoare și, toate, după o noapte fierbinte?

Brichot ridică din umeri evaziv.

— Eu, făcu Corentin, cu ochii pierduți în valurile mării unde practicanții de schi nautic se strecurau printre vasele cu pânze, cred că, dacă reușim să aflăm cu cine și-a petrecut Errol Gimondi ultima noapte, riscăm să mergem din descoperire în descoperire.

— Nu cred să fie așa de dificil, aprecie Brichot.

Corentin își arată deznădejdea.

— Nu cred! Dimineață, când tu dormeai, am telefonat la Cordoliani. Pe cât de ciudat pare, Gimondi era un tip foarte secret. Nimeni nu știe unde și-a petrecut noaptea. În orice caz, nu în vila închiriată în Garde-Freinet, evident, fiindcă Porsche-ul său mergea în acea direcție.

Închise ochii.

— Venea din Grimaud. Ori, înainte de Grimaud este intersecția dinspre Foux. Apoi Saint-Tropez.

— Sau Sainte-Maxime, îl întrerupse Brichot, dacă vii din cealaltă parte, apoi Saint Aygulf, Saint Raphaël, Cannes etc.

Corentin se întinse.

— Da, Mémé, o să fie dificil.

Se uită la ceas.

— Este deja ora unu și jumătate. Mergem să mâncăm? Este un restaurant în spate. Renumit după cum spunea Cordoliani. După aceea îl voi suna pe Baba. Va trebui să ne mai trimită niște bani de cheltuială.

* * *

Boris Corentin se ridică de pe saltea plictisit.

— Bine, făcu el, voi mai încerca o dată. Incredibil că sunt ocupate mai mereu liniile telefonice. Din fericire cei de la restaurant sunt înțeleghători.

După o masă excelentă — Cordoliani avea dreptate — încercase în van să vorbească cu Charlie Badolini la telefon. Era aproape ora cinci. Numai bine pentru baie și plajă, dar exasperant pentru muncă.

Corentin tocmai trecea pe lângă bar și o lua pe cărarea de dale care ducea la restaurant când se opri: chiar în spatele Land Rover-ului vechi al lui Marc, barmanul, un Aston Martin tocmai trăgea pe nisip. Corentin admiră, uimit, această crimă

automobilistică: un cabriolet prețios ca o bijuterie de la Cartier, era chinuită prin nisipul din Pampelonne.

Portiera stângă se deschise și înțelese imediat de ce mașina venise până aici. Picioarul lung care apărea din mașină era ținut drept. Iar fata, pentru a ieși din mașină, trebui să se agațe cu mâna de stâlpul portierei, cu o mișcare ce trăda obișnuința.

— Mică, deci! murmură el.

Tipa care șchiopăta spre el pe dalele pline de nisip era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse. Cu turbanul ei de mătase verde și vesta brodată, avea o alură de regină. Sâni, ușor lăsați, liberi, întindeau materialul vestei. Chiar și acest săltat ușor din coapsa dreaptă, când fata se sprijinea pe piciorul stâng, avea, o eleganță ascunsă numită „rasă“.

Tânăra se sprijini cu umărul de stâlpul barului.

— Bună, Marc! făcu ea cu o voce răgușită.

— Muriel! exclamă barmanul. Te credeam moartă.

Muriel Toscan zâmbi cu amabilitate. Îl adorase dintotdeauna pe Marc. Pentru ea, era una din acele personalități adevărate ale acestui loc numit Saint-Tropez. Pentru nimic în lume, nu i-ar fi dorit răul. Nici măcar să-l atragă în patul ei. Era unul dintre bărbații de care nu voia să se folosească.

Marc își aprinse o Philip Morris de la Muriel.

— De obicei, vii pe mare, cu șalupa. Mă rog, când vii. De mult...

Ea zâmbi.

— Marc, am o problemă cu șalupa.

El izbucni în râs.

— Doar nu vrei să zici că lucrătorii tăi nu i-au găsit defectul.

Ea clătină din cap de sus în jos, iar Boris Corentin mângâie cu privirea ceafa de sub turban.

— Oamenii nu știu meserie, zise ea, dezgustată. Nu am putut să plec, mai devreme. Am fost să-l caut pe mecanic. Imbecilul! Nu a găsit nimic.

Ea se sprijini cu coatele de bar și întinse mâna după o carafă de vin roze.

— Ai niște mâini pricepute, tăietorule de lemne, zâmbi ea.

Iarna trecută, Marc îi curățase parcul lui Muriel și nu îi luase decât trei zile.

El clipi din ochi, distrat.

— Mereu m-ai fermecat. Totuși, știi că sunt în plin sezon, nu? Nu pot pleca de aici, nici măcar noaptea!

Ea îi mângâie pieptul, atentă la mușchii care i se mișcau sub degete.

— Fă asta pentru mine, Marc. Am nevoie de șalupă.

El oftă.

— Dumnezeule, făcu el, de ce nu sunt homo ca tipii ăia de acolo?

Mâna lui prinsă într-o brățară de piele arată spre dreapta, la *Aqua Club*.

Ridică ochii, atenționându-l pe Corentin, care observa scena, distrat.

— Iată! făcu el ridicând din umeri. Sunt prins la mijloc, încă o dată!

Muriel Toscan se întoarse spre bărbatul cu care vorbea barmanul.

Nici nu mișcă.

Era acolo, la doi metri de ea, exact ceea ce incapabilii de René și Juliette nu reușeau să găsească în tot Saint-Tropez. Un bărbat. Era perfect. Un fizic de model la Academia de Arte și, în plus, acest detaliu care trăda cel mai bine calitatea persoanei: atletul o privea în ochi. Hotărât. Fără să clipească. Pe când majoritatea bărbaților își lasă încet privirea de-a lungul corpului, acesta știa să se facă dorit de o femeie. Care, la rândul ei, știe că din privire și nu altfel poți ști dacă promisiunile fizicului vor fi ținute sau nu.

Ea nu zise nimic și își întoarse repede fața spre mare. La ce bun să prelungească examenul? Decizia era luată deja și era sigură că nu se înșală: în trei zile cel mult, acest bărbat va fi în patul ei. Trebuia.

Boris Corentin, ca și ea, nu insistase. Din punctul lui de vedere, își dăduse seama că fata nu era dintre acelea pe care le „vrăjești”. Oricum, barmanul o cunoștea...

Își continuă drumul. Merse să telefoneze din restaurant.

Abia dispăruse după Land Rover că Muriel se aplecă peste bar.

— Cine este? întrebă ea, aparent dezinteresată.

Marc desfăcu o sticlă de Orangina pe care o blondă mică o aștepta de un minut cu ochi tânjind.

— Gata! gemu el, te-ai și îndrăgostit.

Ea râse:

— Frumos tip, nu?

El aprobă dând din bărbie.

— Este prima dată când îl văd, explică el. Uită-te la chelul cel slab, acolo. Este prietenul lui.

Trase un fum din țigară.

— Lasă-mi timp să fac cunoștință. Nu este un tip prea vorbăreț, nu ți-ai dat seama?

— Semn bun, făcu ea visătoare.

Ea zgârie teigheaua.

— Și dacă nu se mai întoarce? Este duminică. Poate este o pasăre de week-end.

Marc se aplecă peste teighea:

— Te neliniștește, puștoaico, mă ocup eu de problema ta.

Ea râse.

— Și șalupa mea? Ai două lucruri de care trebuie să te ocupi.

Aruncă o coajă de lămâie stoarsă cu un aer dezgustat în pubela de la bar.

— Mă exploatezi, este tot ce-mi dau seama.

— Mă iubești mult... Când vii să cinăm?

El ridică mâinile în aer.

— Ești culmea sau ce? Nu ți-am spus că în sezon nu pot să plec de pe plajă?

Își accentuă forma migdalată a ochilor strângând pleoapele.

— Mai degrabă vino tu să servim cina aici, într-o seară. Este ca în paradis când nu sunt clienți. Aruncăm undițele și punem grătarul! Uite, nu mai târziu de ieri, acolo unde clipocește apa acum, am prins doi lupi de mare de patru livre. Ce înseamnă asta? Că poți să prinzi mai mulți, de pe șalupa ta?

Ea se întoarse spre drumul placat cu dale.

— Și eu vânez lupul. Dar nu în felul acesta...

Smaraldul ei ciocăni în tejghea.

— Gata, plec. Și te aștept, pentru șalupă?

Râse.

— Și pentru cealaltă defecțiune...

. * .

Boris Corentin încercă să scape de necazurile profesionale. Charlie Badolini fusese foarte neplăcut la telefon. Gata să-l bănuiască că trage de timp ca să mai stea la Saint-Tropez...

— De obicei, eu sunt cel care agăț, zise el evaziv.

Marc începu să râdă.

— Vă plângeți! Este o tipă bună, nu?

Corentin aprobă cu o mimică admirativă.

— Cine este? întrebă el pe același ton cu care Muriel Toscan o făcuse în urmă cu o oră.

Barmanul privi marea.

— Văduva Toscan. Soțul ei, José Toscan, a murit, acum zece ani. O afacere bună Șantierele Toscan.

— Era bătrân, soțul ei?

— Nu chiar! Avea patruzeci și cinci când a murit. Marc își scoase pachetul de Gauloises.

— Totul din vina lui. Bea cam mult, José Toscan.

Într-o noapte, a căzut în puțul de apă.

Corentin închise ochii.

— Parcă văd scena, zise el.

Marc se aplecă spre el.

— Scuzați-mă, reluă el, dar... sunteți aici în vacanță?

Corentin îl fixă cu ochii lui negri.

— La lucru... Sunt polițist.

Marc zâmbi.

— Știam.

Corentin se înclină.

— Domnul are fler!...

— Este ceva grav? Întrebă barmanul.

Corentin dădu din cap.

— Mie îmi spui. Încerc să aflu pur și simplu de ce a murit Errol Gimondi.

Marc se lăsă pe spate.

— Dar a fost un accident!

— Se poate...

Aimé Brichot întinse o mână timidă spre tejghea.

— Pot și eu să particip la discuție?

Corentin îl atinse cu degetul arătător.

— Se vede că mergem ca racul?... Dar ca să răspund la întrebarea ta, răspunsul este da.

Acceptă țigara pe care Marc i-o întinse. Apoi arată cu mâna spre plaja particulară. Acolo, era una

dintre cele mai alese adunări nu numai de frumuseți ci și de oameni celebri în regiune. De când se afla aici, Corentin recunoscuse trei sau patru cineaști și actori celebri, un bijutier parizian, un editor de succes, fără a mai socoti eternii redactori de știri mondene care știau să străbată locurile unde se petreceau lucruri ce meritau relatate în presă.

— Sunteți un local căutat, zise el. Errol Gimondi venea desigur la dumneavoastră.

Ochii lui Marc se strânsură.

— Niciodată, zise el. Mergea la *Club 55*.

Corentin păru că este absorbit de imaginea vârfului incandescent al țigării.

— Nu mi-ați spus că această tânără...?

— ... voia să facă cunoștință cu dumneavoastră, făcu Marc, glumeț. Chiar v-o repet.

Corentin îl privi în față.

— Dacă, din nimereală, ea insistă în această privință, vă deranjează să-i spuneți că nu mă opun?

Barmanul puse trei pahare pe tejghea și scoase o carafă de rozé.

— Este rândul meu să dau de băut, zise el.

* * *

André, ospătarul de la *Marius*, în Ramatuelle, se aplecă spre Corentin ținându-se de falcă.

— Scuzați-mă, mormăi el, dar m-a luat iar durerea de dinți. Sunteți chemat la telefon.

Corentin puse șervetul pe masă și se ridică, curios: nu putea fi decât Charlie Badolini. Nici nu

mai aștepta vreun telefon de la Cordoliani. La ultima lor convorbire îi dăduse de înțeles că din partea serviciului judiciar local se dorea ca totul să se desfășoare în liniște.

La telefon, vocea lui Marc, barmanul.

— A mușcat repede!.. Dacă ții să o revedeți, mergeți să beți ceva la *Papagayo*, pe la miezul nopții. Întrebați de Mimi la bar. Vă va îndruma ea.

Corentin zâmbi.

— Iar șalupa, s-a reparat?

Vocea gravă a lui Marc deveni jovială.

— Delcoul era stricat, făcu el. Mi se pare că mama Toscan a fost trasă pe sfoară de mecanic.

— Cam nasol totuși, nu? remarcă Corentin.

Se auzi un râset în receptor.

— Nu căutați sudul la ora paisprezece. Aici este Midi (Sudul). Mecanicul nu o prea agreează pe patroană, asta e tot.

— Îl va concedia, nu?

— Asta ar fi cel mai simplu pentru el. Nu merge cu o Toscan, când cineva intră în colimatorul ei... Hai... distrați-vă bine!

— Mémé, zise Corentin revenind, nu te supăra pe mine, dar, în această seară, o să ies singur.

— Cu atât mai bine! făcu el cu efort. Nu sunt împotriva unei nopți liniștite.

— Pe burtă, nu? făcu Corentin amical.

Aimé Brichot îl privi prin lentilele rotunde.

— Pe burtă, aprobă el. Numai pe burtă.

Capitolul VIII /

Boris Corentin se folosi de coate ca să-și facă loc prin mulțime. După îndelungi căutări, reușise să găsească, ca prin minune, strada Allard, în apropierea portului. Era aproape de miezul nopții, dar circulația era încă intensă. La terasa Sénéquier era aglomerație, ca și în celelalte localuri din jur. În urmă cu o zi, mașinile fuseseră interzise în port: începuse sezonul. Totul se distingea cu ușurință. Copiii de familii bune erau îmbrăcați în bumbac și pulovere de cașmir aruncate neglijent pe umeri. Aveau un aer nonșalant, râdeau condescendent. Vechii localnici veniseră să admire ce mai era nou: artiști neafirmați sau scriitori abia instalați în zonă, aflați în căutarea unui pretext pentru a mai întârzia în demararea unor proiecte de lucrări care să-i facă cunoscuți. Din când în când se zărea și câte o figură cunoscută.

Boris Corentin o luă la stânga, unde cheiul nu era atât de luxos. Vapoare modeste, chiar vechituri. În fața magazinului Hédiard, lumea hippie începea să apară. Un adevărat festival al cozilor, pandantivelor, pantalonilor decupați și al bluzelor peticite. Negustorii de tablouri. Turiștilor le plăceau toate

acestea. Uneori, în fața unei tarabe cu bijuterii făcute manual, o fată cu părul ondulat căzându-i pe umeri, așezată turcește, trăgea dintr-o „iarbă” cu poftă și cu ochii împăienjeniți. În fața caselor Popoff, bătrânul negustor rus care vindea înghețată la cornet, se chinuia, ca de obicei, să verifice banii ca să nu fie păcălit cu monede străine. Un amestec de fluier indian, tamburină și chitară dezacordată îi atrase atenția lui Corentin spre un grup. Așezați pe jos, trei hippie cântau la instrumente. În spatele lor, cocoțată pe o bancă de piatră, dansa o fată.

Şaisprezece ani sau mai mult, mulată într-un șort atât de tare decupat încât jumătate din fese i se vedeau când se răsucea. Purta în picioare sandale cu talpă de plută presată incredibil de înalte. Sâni, deja mari, tresăltau sub bluza brodată atât de transparentă încât sfârcurile i se vedeau ca și cum ar fi fost dezbrăcată. Cu fața cufundată în păr, mâinile încurcate de brățări de deșeuri, mima dragostea.

Brusc, se opri, cu ochii îndreptați undeva în spatele lui Corentin. El se întoarse: doi jandarmi veneau spre ei.

Până să ajungă lângă ei, cei trei muzicanți își strânseseră instrumentele iar fata sări jos și se pierdură toți în mulțime.

— Circulați, hai! strigară jandarmii.

Dispărură și ei în huiduieli.

Corentin o luă la dreapta. În capăt era portul cu șantierile pline de vase scoase pe uscat. Chiar înaintea, spre stânga, o terasă iar în spatele ei, la primul

etaj, o vitrină lungă luminată în roșu de neoanele firmei. *Le Papagayo*.

Se uită la ceas. Cinci minute după miezul nopții. Dacă această Muriel Toscan întârzia ca majoritatea femeilor, mai avea de așteptat câteva zeci de minute.

. . .

Muriel Toscan îl privi ca o cunoscătoare. Mocasini din piele albastră, pantaloni de poplin albastru cu o croială perfectă, cămașă Lacoste albă, o ținută perfectă. Elegantă chiar. Plină de gust. Îi plăcea.

Îi arată lui Boris Corentin canapeaua de piele neagră din colț.

— Mulțumesc, Mimi! zise ea ospătăriței în rochie neagră, care se înclină, zâmbind.

Corentin se tolăni pe canapea.

— Îmi cer scuze, zise el. Ați venit prima.

Muriel Toscan dădu din mână.

— Îmi place acest loc, zise ea. Nu ați întârziat. Am fost aici cu mult înainte.

Ea era în picioarele goale. În sus, o rochie de satin verde mulată strâns și foarte decoltată, în două bretele fine înnodate. Ungھیile de la mâini și picioare date cu un roșu închis, puțin machiată. Nu purta altă bijuterie decât smaraldul de pe inelarul stâng. De fiecare dată când trăgea din țigară, sânii ei, liberi, își ridicau sfârcurile pe sub rochia de satin. Piciorul drept era îndoit sub stângul, care era ținut

întins. Corentin remarcă la genunchiul stâng, prin bronzul pielii, o cicatrice foarte fină, ca o urmă de operație veche.

— Vă mulțumesc că ați venit, făcu ea, ce vreți să beți?

El ezită.

— Aici, făcu ea arătând spre paharul ei, băutura națională este whisky-coca.

— Whisky-coca, zise el.

Ea dădu comanda unei fete.

— Suntem mai departe aici, reluă ea întorcându-se spre ringul de dans, dar cel puțin putem vorbi.

El studie sala, foarte mare, mărginită de stâlpi acoperiți cu oglinzi care îi dădeau dimensiuni și mai mari. O uzină de dans. Și de agățat. *Le Papagayo* era plină ochi. Unul din cele mai căutate locuri de către ambele sexe de pe Coasta de Azur. Inclusiv homosexuali. Nelipsitele târfe veneau și plecau. Minunate. Majoritatea ar fi trecut în ochii unui naiv drept fete de familie bună în căutarea fratelui mai mic. Dar un ochi format... Erau la vânătoare.

În spatele lui Corentin, la bar, peștii. Cu cămăși descheiate, beau placizi din paharele în care aveau mai degrabă coca, decât whisky. Fără să le scape nici un gest al protejatelor lor.

— Sezonul se anunță strălucitor, făcu el luând paharul.

Ea râse.

— Dar pentru dumneavoastră?

O privi în ochi.

— Totul depinde de cum va începe.

— Întotdeauna mi-a plăcut începutul, replică ea fără să clipească.

El aprobă dintr-o clătinare a capului. ✓

— Văd că suntem făcuți să ne înțelegem.

Tocmai voia să răspundă când un bătrân o prinse de umeri cu amândouă mâinile. Ea ridică privirea.

— Alfonso! exclamă ea. Ești deja aici! Ai venit mai devreme decât în alți ani.

Foarte prezentabil încă deși avea tâmplele albite și burtă, Alfonso se aplecă să o sărute pe gât. Muriel Toscan se lăsă sărutată râzând.

— Alfonso Urbino, zise ea întorcându-se spre Corentin. Alfonso este armator la Castellamare. La Napoli! Un fel de confrate, până la urmă.

Corentin se prezentă.

Italianul nu prea fu de acord cu confreria.

— Și dumneavoastră lucrați în domeniu? întrebă el cu un accent mai mult cultivat decât natural.

Corentin clătină din cap.

— Nu chiar. Eu, cheltuiesc o moștenire, făcu el cu un aer de regret.

Se aplecă.

— Tatăl meu era un geniu, mărturisi el. Când a înțeles că medicul îl mințea că nu are cancer, a vândut toate imobilele, portofoliul de acțiuni și fabrica de bumbac. Apoi a virat totul în dolari pe numele meu la Manhattan Bank.

Oftă.

— Cu o clauză, chiar precisă: nu pot scoate din ei decât pentru cheltuieli.

Italianul prinse păcăleala.

— Și până la ce vârstă vă ajung banii?

Corentin încruntă disperat din sprâncene.

— Am făcut calculul. Obligatoriu ar trebui să trăiesc până la o sută douăzeci de ani.

Muriel dădu din cap, amuzată.

— Spuneți-mi, ce a trebuit să facă tatăl dumneavoastră...

Corentin duse degetul la buze.

— Ssst! șopti el. Secret de familie.

Italianul îl privea cu atenție. În cele din urmă se ridică.

— Bine, făcu el mângâindu-se pe stomac, vom face un mic tur de recunoaștere.

— Cum merge *Daphne III*? zise repede Muriel Toscan pentru a nu părea că vrea să scape de el.

Daphne III, era iahtul lui Alfonso Urbino. O fiară de curse numai din lemn de tec și suprastructură din bronz lustruit, echipaj de nouă oameni, fără a mai pune și bucătarul. Unul din cele trei sau patru vase cu trei catarge din Mediterana. Cu o cochetărie specială din partea proprietarului ei: motorul era oprit după ce se lansa în larg. Alfonso Urbino nu suporta să navigheze decât cu pânze. Ceea ce îi complica viața uneori: era imposibil de exemplu să intre în vechiul port din Saint-Tropez. Imposibil. Fusesse nevoit să ancoreze în larg.

Fluieră admirativ.

— *Daphne* este fermecătoare, zise el. O ador.

Un braț energic îl lovi pe spate. Dispăru, după un mic gest de scuze false, și se lansă într-o conversație frenetică cu un alt bătrân de vârsta lui.

— Alfonso! oftă Muriel. Eram înnebunită după el la optsprezece ani.

Un film foarte intim, cu zbenguieri pe puntea vasului care se legăna în valurile Mării Tirenene, îi traversă memoria.

— Astăzi, este neputincios! Evident, se vede cu ochiul liber, concluzionă ea cu o mimă filozofică.

Fața i se crispă brutal, iar Corentin își zise că atunci când se înfuria era teribilă: orchestra începu să cânte. Cinci negri, la bustul gol, în pantaloni de mătase roz fosforescent, plini de găuri. Purtau toți ochelari cu lentile albe. Ca și pe afiș. Se numeau simplu, „Der Kaiser Magnificat“.

Muriel se aplecă.

— Domnul cheltuitor de moșteniri, tipă ea, dar numai Corentin o auzi, înainte să vină orchestra, aveam o conversație serioasă.

El râse.

— Să mergem, zise el.

Ochii negri ai lui Muriel Toscan se măriră plini de satisfacție.

— Ah, bine? Cum așa direct? îl sfidă ea.

— Așa direct! aprobă el.

Ea se ridică.

— Urmează-mă, zise ea.

Muriel ajunsese sub un basorelief uriaș, stuc din bronz care lucea sub lumina slabă. Reprezenta un fel de ansamblu de intelectuali preistorici. În stânga, scările duceau spre ieșire. Muriel păru că ezită, apoi întoarse subit din mers și o luă în direcția opusă. Cea înspre toalete. În mers, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Boris Corentin.

El o lăsă să meargă și își aprinse o țigară oftând.

După treizeci de secunde, se muștră singur.

— Dumnezeu! Sunt regele nerozilor.

Se grăbi.

Spre toaleta femeilor.

Fără ca femeia să facă altceva decât să-i zâmbescă.

Sprijinită de ușa îngustă, închisă în spatele ei, Muriel Toscan se oferise în întregime. Poalele rochiei se ridicaseră în jurul centurii, partea de sus cu bretelele atârând în jur. Se cambra, oferindu-se în totalitate. Boris Corentin își imprimă în memorie imaginea sânilor mari și drepți, bronzăți de soare și, mai jos, între coapsele musculoase, triumphiul negru încă închis care se ondula ca un val.

— A fost nevoie să te aștept, murmură Muriel întinzând buzele.

Ea gemu când o ridică cu o mișcare lentă a spatelui: spatele ei gol se lipise de ușă. Ea se agăță

cu amândouă mâinile în jurul gâtului lui și începură să salte ca în cele mai frumoase vise. Gurile și respirațiile li se amestecau.

— Ești puternic, gemu ea.

El îi căută gâtul și îl acoperi cu buzele sale. Avea un abdomen cum rar văzuse. Un fel de pompă aspirantă care parcă era separată de restul corpului. Se simțea înghițit, devorat. Ceva care se deschidea și se închidea în ritmul exact al propriilor sale senzații, îl strivea, îl abandona, îl cuprindea iar. Stupefiat, își dădea seama că nu era el cel activ, în ciuda aparențelor. Avea impresia că a căzut într-o plantă devoratoare de oameni.

În același timp, îi distrăgea atenția totuși în imensul delir sexual în care se afundau ca într-un vârtej, lovindu-se de pereți: peste gemetele lor și notele muzicii îndepărtate, era un trosnet sec care se repeta de fiecare dată când se lipeau unul de altul. Ca un trosnet de degete. Înțelese totul deodată: genunchiul.

Atunci, încetini.

— Ce te-a apucat! bombăni ea, cu ochii ieșiți din orbite.

— Te rănesc...

Ea râse.

— Idiotule!

— Nu, o corectă el. Picioarul...

Zece unghii care voiau intenționat să-l facă să sufere i se înfipseră în spate.

— Te preocupă! se răsti ea, nu am menționat nici o clauză în contract.

Gura ei o cuprinse pe a lui. Se abandonară amândoi imediat după aceea.

* * *

Noaptea era caldă, fără nici o adiere de vânt. În depărtare, un yachtman noctambul mergea pe punte. Parcarea portului nou era cufundată în liniște.

Boris Corentin se dădu înapoi. Muriel se ridică pe coate sprijinindu-se de portbagajul cabrioletului.

— Te oprești atunci când trebuie să începi iar? bâigui ea, leșinată, lăsându-și la loc rochia peste coapse.

El îi mângâie blând tâmpile. Erau ude.

— Am un pulover în portbagaj, zise el. O să răcești.

Ea se lăsă în voia lui. În lumina slabă a unui stâlp de iluminat public, la douăzeci de metri, cearcănele de la ochii ei îi dădeau un aer de fetiță care era moartă de oboseală, după prima ei petrecere.

Puțin câte puțin, lumina de la stâlp pălea, pânzele iahturilor se agitară, apa începu să clipocească sub mal, o bufniță trecu țipând.

— Privește, zise Boris, răsăritul.

În depărtare, în golf, se conturau deasupra apei clădirile din portul Grimaud, apoi se iviră colinele dinspre Garde-Freinet cu un vârf întunecat: ruinele

castelului Grimaud. În golf, lămpile pescarilor se legănau.

Se lipiră unul de altul. Acum se priveau cu satisfacție.

— Este bine, iubitule, zise ea. Ești frumos.

El zâmbi și o sărută scurt pe buze. Prietenește.

— Ai fost minunată, făcu el.

Se ridică.

— Mi-e foame.

Ea dădu din cap.

— Vino, mergem la *Gorille*.

În port, o mașină stropea asfaltul cu jeturi mari de apă. Iahturile de lux dormeau, dar mateloții deja spălau punțile. Un brutar își opri camioneta în fața barului *Café de Paris*, în stânga lor. Cufundați în fotoliile din lemn, devorau croissante.

— Încă două creme? zise Corentin.

Nu erau singurii pe terasă. Cinci sau șase hippie visau în fața câte unei cafele. Trei fete se clătinau. Tinere, palide, privind spre ei cu aviditate. Nu găsiseră un loc de odihnă. Acum, vor trebui să găsească ceva în sat sau pe dune, în spatele plajelor.

Muriel luă pixul Bic de pe tava ospătăriei.

— Îmi permiteți? zise ea autoritară.

Ea scrisese un număr de telefon pe spatele notei de plată.

— Sună-mă, azi, zise ea întinzând hârtia amantului ei.

Ea îl luă de braț.

— Abia aștept, reluă ea.

Apoi se corectă cu o privire fugară.

— Nu mai devreme de ora două sau trei după-amiază.

El râse:

— Pasăre de noapte...

Ridicându-se, se clătină. El o sprijini puțin. Trebui să se sprijine de el și merse legănându-se ușor până la mașină.

— Ești nebună, murmură el ajutând-o să se așeze pe scaunul mașinii.

Oftă.

— Ascultă, nu-mi plac ascunzișurile, zise el cu brutalitate. Ai avut un accident la genunchi, nu este o rușine. Nu te uita urât la mine când vorbesc de așa ceva.

Se mai calmă.

— Mai bine îmi spui cum trebuie să mă mișc pentru a te răni cât mai puțin posibil, nu?

Ea se uită la el cu o privire tăioasă. Ca de bisturiu.

— Boris, spuse ea cu o voce ascuțită, îți mulțumesc că abordezi direct problema. Sunt secole de când nu mi s-a mai întâmplat asta...

Ea arătă cu degetul spre genunchiul stâng.

— Adică nu sunt supărată pe tine. Dar să facem un pact. Tratează-mă ca și cum nu ar fi, problema. Și nu mai abordăm subiectul niciodată.

El o luă în brațe:

— Ce imbecil sunt! murmură el. Nu înțelegi că este exact ceea ce voiam să spun?

Ea îi puse degetul pe buze.

— Îți voi face o mărturisire, șopti ea. Înainte eram campioană la schi nautic.

Ea privi spre mare.

— Așa am fost remarcată de soțul meu. Să-i fie țărâna ușoară !

Ea se cambră.

— Du-mă la șantier. La o sută de metri de *Papagayo*.

* * *

Zumzăitul celor cinci sute de cai putere se transformă brusc în urlet. Muriel Toscan apăsă și mai tare pe maneta de gaz:

— Sună-mă curând! strigă ea.

Riva se dezlipi de chei într-o explozie de spumă.

Boris Corentin văzu șalupea îndreptându-se spre ieșire, răvășind natura superbă, apoi dispăru printre barci. Urletul șalupei o luă înspre dreapta, spre golful Canoubiers.

Muriel Toscan se întorcea acasă.

* * *

Aimé Brichot se cufundă în pernă.

— Baba a sunat aseară, făcu el cu o voce plătisită.

— Ceva nou? întrebă Boris Corentin aruncând cămașa Lacoste pe un fotoliu la întâmplare.

— Nu! Aștepta ceva nouăți.

Corentin se aruncă pe pat.

— Să aștepte să mă trezesc.

Adormi în razele soarelui care treceau prin draperii.

* * *

Muriel Toscan verifică cu grijă dacă toate perdelele camerei erau trase, în special cele dinspre est. Se clătină până la patul ei și se băgă strâmbându-se în așternutul de satin. Jos, lângă ea, Lilith începu să sforăie încet. Fericită. Stăpâna ei se întorsese.

Cu un gest mașinal, Muriel începu să se maseze pe genunchi.

„Ciudat tip, își zise ea. Mi-a vorbit de asta cu simplitate. Primul... Ce-mi place!“.

Se băgă ușor sub cearșaf.

— De ce trebuie să-i semene atât?... zise ea cu voce tare.

Nu adormise până când René nu pornise pompa de la puțul de apă. Un zumzăit blând, obsedant, care avea pentru Muriel Toscan o căldură plăcută ca a unei complicități secrete.

Capitolul IX

O urmă de compasiune, stăpânită cu repezi-ciune, îi scăpă lui Roger Cézanne, zis Roger la Gaffe. Se strădui să nu ia în seamă decorul sărăcă-cios în care se afla. O oroare. Să revină el într-unul din aceste birouri jalnice de polițiști, ca pe vremuri, înainte de a deveni bogatul castelan de Blanzey, aproape de Montceau-les-Mines, orașul său natal, unde începuse ca ucenic la o patiserie, acum cincizeci de ani! Un drum parcurs până la bogăția actuală, cu mijloace *din umbră*, suficient de du-reroase când și le amintea, bineînțeles, dar care fu-seseră plătite. Doar că fusese, ca pe vremuri, ne-voit să răspundă la o convocare. O primise încă de la venirea sa la reședința pariziană, din strada Mon-ceau. O adresă cu un nume special ales, din plă-cere personală. Și unde, de două-trei ori pe lună, fără să știe soția sa Josiane, venea să se distreze cu fete sub cincisprezece ani.

Lucien Dormaz bătu de trei ori, apoi de două în biroul său. Un vechi tic de pe vremea ultimei lui manifestări politice: Al-ge-ria fran-ceză...

— Roger, reluă el, vezi că sunt constant. Aface-rite tale cu puștoaice, nu sunt prea bune, dar în fine,

în schimb ne furnizezi niște date confidențiale. Nu pentru a te critica în privința asta te-am chemat aici.

În Paris, câteva fetițe fuseseră livrate unor nemernici de genul lui Roger la Gaffe, iar poliția trecea cu vederea. În schimbul, bineînțeles, unor informații. Fiindcă fostul borfaș, între două afaceri sexuale, ținea legătura cu lumea interesantă. O complicitate secretă mai puțin întâlnită, încât era greu de crezut. Lumea politică, chiar și la niveluri înalte, era plină de astfel de exemple.

— Ți aduci aminte de ce ți s-a dat această poreclă? zise brusc polițistul de la Interne.

Roger Cézanne se încruntă. O treabă care îl urmărea de când avea douăzeci de ani. Mâna dreaptă a unui spărgător renumit al vremii de atunci, și interogată împreună cu el, nu înțelesese că nu trebuia sub nici o formă să vorbească despre cheie cu polițistii care îl interogau.

— Cheia de acasă de la domnul Raymond? zisese el.

Domnul Raymond se descurcase, și un lăcătuș neautorizat îi făcuse aceeași cheie, de la apartamentul anticarului pe care voia să-l jefuiască, ca și cum ar fi fost a sa. *Hazard* care, rămas ascuns, nu fusese niciodată dovedit.

Și care, dezvăluit de tânărul neexperimentat, îi dăduse șase ani de pușcărie. Mulțumită reducerii pedepsei pentru bună purtare.

Gafa tinereții lui Roger îl urmărise toată viața. Ca fierul roșu.

— Recidivezi, reluă Lucien Dormaz. Când ai reușit în afaceri financiare, de ce te întorci la treburi murdare?

Dădu din deget:

— Începi să-ți meriți porecla.

Roger Cézanne înțelese că nu mai trebuia să meargă pe ocolite. Apoi, era bătrân, iar polițistul spunea adevărul: nu a putut rezista propunerilor pentru această afacere cu devize de la Napoli, aduse în continuu la Saint-Tropez cu ajutorul unui vas cu trei catarge de lux.

Un loc plin de minore... Asta mai ales, nu numai mirosul banilor, l-a făcut să se decidă luna trecută. Nu avea de ce să se plângă, cel puțin acum. Acest porc bătrân de Alfonso Urbino era cel mai priceput în racolarea celor mai bune fete din târgurile napole-tane, abia ajunse la pubertate, gata de orice pentru o nimica toată. Cei slabi caută mereu să se asocieze: Roger la Gaffe era atât de indispensabil italianului pentru filiera lui cum era el pentru traficul cu fete.

— Pot să vă jur două lucruri, zise el cu plictiseala caracteristică bătrânilor. Mai întâi, că nu sunt decât foarte puțin implicat în afacere. Doar la stadiul de contact. Nimic mai mult. Nu am dat încă un răspuns. Și nici nu le voi da.

— Asta, rămâne de văzut după importanța minciunii, îl întrerupse Lucien Dormaz, râzând. Doi?

Roger la Gaffe își contemplă curios mâinile, presărate cu o serie de mici cicatrice cu o coajă neagră. Un tratament făcut cu o zi în urmă: își eliminase colesterolul. O ultimă cochetărie descoperită de el.

— Vă jur că nu știu nimic despre moartea lui Errol Gimondi, făcu el cu o voce tremurată.

Oftă.

— Aș plăti oricât ca să aflu...

Lucien Dormaz proiectă cu un bobârnac un păianjen care urca spre telefonul său.

— Joci dublu, Roger.

Celălalt râse satisfăcut.

— Semn că nu sunt băgat în afacere, nu inspectore?

Polițistul clătină din cap.

— Nu.

Fostul spărgător protestă.

— Hei, este nasoală treaba, reluă Dormaz, fără milă, să observi că nu mai ești capabil decât să fii folosit?

— Dumnezeu! se răsti Roger la Gaffe. La ce folosește să-l elimini pe Gimondi? Porsche-ul său era cea mai frumoasă bijuterie aranjată de mine vreodată.

Imediat după aceea, își mușcă buzele.

Lucien Dormaz privi afectuos păianjenul care se întorcea la treabă.

— Ți-am spus-o bine, Roger, dai în mintea copiilor. Nu există gafeur mai tare ca tine.

* * *

Nota micului dejun de la *Gorille* flutura în curentul de aer printre degetele lui Boris Corentin.

— Fiți drăguță, zise el, vă deranjează dacă mai încercați încă o dată să sunați la numărul acesta?

Fata garajistului din La Foux zâmbi. De când acest polițist ciudat, atât de puțin asemănător cu jandarmii care treceau pe acolo, sosise, nu avea decât o singură dorință, să plece din garajul părintesc, să dea drumul la uleiul uzat, să-și abandoneze pentru totdeauna destinul de puștoaică pipăită în spatele trestiiilor, în serile de bal, de către adolescenți îndemnați de părinții lor, care luau în calcul drept zestre garajul. Era singurul copil.

— Nimic nu mă deranjează, domnule, când este cerut atât de politicoș, cântă ea.

Coborî ochii.

— Trebuie să întreb tot de doamna Toscan?

Corentin dădu din cap afirmativ. Ea făcu o mutră geloasă: o cunoștea pe doamna Toscan. Frumoasa amazoană cu un Aston Martin la care făcea plinul fără să verifice vreodată dacă o păcălea la pompă...

Fata plecă mișcându-și atent coapsele în mini-slipul ei de baie. Furioasă că este obligată să poarte un tricou pe deasupra. Ce morală mai era și asta care îi permitea lui Gaston, mecanicul, să-și arate pieptul turistelor iar ei îi interzicea să facă la lel. În fața bărbatilor, cu sânii ei care o obligau să-și ia un sutien cu o mărime mai mare decât slipul!

Corentin privi cu amărăciune la mecanicul poliției locale pe care i-l trimisese Cordoliani de urgență. I lăcăra trosnea tăind tabla carcasei.

— Bravo, Cordoliani, bombăni Brichot. Aș putea spune că ai făcut treabă bună.

Avea în mână copia raportului celor din Saint-Raphaël. Nu-și dăduseră silința decât să numere îndoiturile caroseriei.

Doar Boris Corentin, șeful său, era un polițist de altă factură.

Chiar în acea dimineață, îl trezise șterpelindu-i croissantele calde.

— Mémé, nu te intrigă această carcasă de Porsche de care se pare că nimeni nu se interesează?

Mémé izbucnise:

— Dă-mi înapoi croissantul meu!

Corentin i-l dădu. Discuția era deschisă.

— Eu da! ziseșe el. O să analizăm asta.

Mecanicul opri repede flacăra.

— Hei! Arde ceva înăuntru!

Corentin se precipită la găleata cu care se spălau parbrizele și o goli peste Porsche, din zbor.

Băgă mâna între tablele ude ale aripilor din față. Perete dublu. Calculat exact pentru a putea băga degetele.

Scoase vreo zece bancnote de douăzeci de dolari arși pe care îi lăsă să cadă pe jos.

— Continuați! comandă el. Toată caroseria trebuie să fie ticsită de așa ceva.

Se dădu înapoi și își aprinse o Gallia.

— De neînțeles, Mémé, nu? mormăi el. Gimond cu mașina plină de bani. Se prăpădește. Nimeni nu

vine să recupereze dolarii. Iar complicii săi par că spun adevărul când declară că nu știu nimic despre moartea lui. Atunci eu, mă întreb ceva. Este logic că nu au venit să recupereze banii. Ø epavă mai poate aștepta. Ilogic este că Gimondi s-a omorât singur, în accident. Fără pic de alcool în sânge. Șofer cu experiență... L-au omorât?... De ce?... Nu omori un cărăuș în activitate...

Brichot se uită la pantalonii de pânză neînălbită. Foarte mândru de această achiziție de dimineață. Începea să admită, pe cât de ciudat poate părea, având în vedere angomania sa, că este normal ca în Midi să se îmbrace după moda mediteraneeană.

Cămașa lui Aimé Brichot era roz și flutura pe deasupra curelei.

— Boris, zise el, regăsindu-și cu greu gândurile. Și dacă l-a lichidat cineva din afacere pe Gimondi?

Corentin deschise gura. Fata garajistului îl făcu să se oprească: din cabina telefonică, făcea semn cu mâna că nu, dezolată.

— Circuitele sunt tot ocupate! strigă ea.

Corentin se uită la ceas: ora 16 deja... Încă de când se trezise, la „replica” lui Lucien Dormaz, la ora 8 și jumătate. O parte din el se gândea numai la o singură imagine: frumoasa șchioapă cu ochi de diamant negru care îl epuizase noaptea trecută cu o frenezie aiuritoare. Încă era frânt de oboseală și, lotuși, ceva din interior îl rodea. Trebuia neapărat să ajungă iar în brațele lui Muriel. Era ceva mai puternic decât el. Se supăraser pe el însuși. Se înjura

singur, chiar. Dar nu era nimic de făcut. Amintirea acestui uragan sexual îl rodea cu puterea unui drog pentru un toxicoman.

Strânse din dinți.

— Mémé, zise el, pui întrebări bune. Roger la Gaffe nu minte. Acest Alfonso Urbino era chiar picat din cer când l-ai interogat.

Tuși.

— L-au omorât pe Gimondi... Cum? Mister. De ce? La fel.

Se întoarse spre soare, lăsându-se pe spate.

— Interesant, nu, totuși?

La ora 11, după instrucțiunile sale, Brichot se duse la bordul lui *Daphne III*. Corentin nu îndrăznise să se ducă și el. Din motive personale... Când Lucien Dormaz, îi spusese la telefon de italian, tresări.

Una din rarele sale răsturnări de situații. Se gândise imediat la Muriel. Calculase consecințele, pentru ce va urma; dacă s-ar afla cum toacă el moșteniri în realitate.

Se îndreptă gânditor spre Porsche. Un cadavru de table, monstruos, părând că se strâmbă ca un demon, sub acțiunea flăcării de acetilenă. Dădu roată la ceea ce fusese un bolid și trebui să se aplece foarte jos sub stâlpul strâmbat al portierei pentru a putea vedea tabloul de bord, splendid, intact în privința ramei din plastic anti-reflectorizant.

În soarele care trecea prin parbrizul spart, petele de sânge de la Errol Gimondi nu mai erau decât ceva negricios.

Chiar deasupra volanului, în reflexiile tabloului de bord care proteja cadranele de lumina exterioară, văzu ceva curios. Un fir, acolo, lipit de două pete de sânge cu o formă ce nu putea să nu fie remarcată. Cea a unei inimi. Un pic ciudat, când te uital printr-un geam deformat, dar era totuși o inimă.

— Mémé, vino! zise el. Privește aici! Acest tip a murit după ce a făcut dragoste și este o inimă pe tabloul de bord...

Apucă ușor firul și îl scoase. Era un fir strălucitor, foarte moale, verde.

— Satin, decretă Brichot aranjându-și ochelarii rotunzi.

Corentin legăna firul în lumina soarelui.

— Totuși, făcu el cu o voce schimbată, este frumos să fii polițist, dacă știi unde să te uiți. Cu siguranță, este de la cearșafurile în care a făcut dragoste...

Îți dai seama?

Aimé Brichot aprobă forțat. Soarele îl ardea. Cureaua pantalonilor era prea strânsă și transpira. Se săturase de această anchetă care se învârtea în cerc, și de Midi!... Începu să viseze la verdeața din locurile lui natale unde hălăduia cu Jeannette de mână spre un mic hambar unde o culca în fân. Cu o pasiune puternică. Desigur pentru a uita de episodul cu prostituata din Bangkok... Respectând ordinele medicului până la exagerare, o neglijase pe Jeannette două luni, în loc de trei săptămâni cum i se spusese, pentru a fi sigur că gonococul

luat de la Claudine va dispărea complet, dar și, poate, pentru a se autopedepsi. Între paranteze, asta îl făcuse să suporte numai scene din partea lui Jeannette...

Trase nervos de mâneca scurtă a șefului său.

— Boris, se smiorcăi el, mergem?

Corentin tresări.

— Două secunde, trebuie să dau un telefon.

Aimé Brichot se aplecă.

— Nu asta vreau să zic, reluă el pe același ton plângăcios. Să mergem, să ne întoarcem la Paris.

Corentin îl privi, mirat.

— Ești bolnav, Mémé? Ancheta abia a început.

Aimé Brichot zise brusc:

— A, bine! Și cum crezi că vei continua?

— Mai întrebi, mărturisi Corentin. Dar nu mă întorc înainte de a face lumină în acest caz.

Brichot clipi din ochi: prin lentilele lui de miop, strălucirea flăcării, care continua să lucreze, se multiplica până la durere.

— Atunci, rămân, concluzionă el, fatalist. La ce pot fi util...

Corentin îl proiectă la doi metri cu o lovitură bruscă.

— Acum este rândul tău să faci fițe?

Corentin fu traversat de o explozie de imagini dionisiace. Saint-Tropez, localurile, fetele, minunata explozie de soare a acestei peninsule damnable la plăcere și sex.

— Fiecare cu motivele lui! murmură el, gânditor.

Din nou, corpul cu sex de caracatiță al lui Muriel Toscan îi provocă o senzație în stomac.

Vocea ascuțită a fetei garajistului îl trezi la realitate.

— Domnule, repede, aveți legătura.

Alergă.

* * *

— Ai o indigestie sau ce? strigă Aimé Brichot.

Corentin își trecu mâna prin fața ochilor:

— Ce?

— Ești verde la față.

Șeful lui zâmbi forțat.

— Mémé, mi-ai zis mai înainte că Lucien Dormaz se întoarce în seara asta cu avionul la Nisa.

— Exact.

Corentin întoarse privirea.

— Scuză-mă, Mémé, dar nu sunt sigur că voi fi aici când el va veni la noi.

Aimé Brichot alergă în urma lui spre cabrioletul 504.

— Boris, mă lași aici! țipă el.

Corentin răsuci cheia în contact și făcu să vibreze cei șase cilindri cu injecție.

— Ți-ar părea curios, Mémé, zise el verificând în oglinda retrovizoare dacă drumul este liber pentru a ieși în șosea, dar intuiția îmi spune că nu ajută la nimic să stăm de vorbă cu Dormaz.

Demară încet și intră în sens giratoriu.

— Este ciudat, zise el visător trecând în treapta a treia, totuși, putem avea încredere în viață, nu?

Aimé Brichot se încheie grăbit la cămașă: era cald, dar lui îi era frig. Chestiune de ambianță. Nu se simțea în apele lui.

— Știu, continuă el cu un fatalism amical, intuițiile tale nu te-au înșelat niciodată.

Corentin viră brusc la dreapta, spre Ramatuelle, abandonând litoralul.

— Ei bine, intuiția îmi spune, în acest moment, că trebuie să plecăm.

— Unde? făcu Brichot uitându-se neliniștit pe bordul mașinii.

Corentin intră cu viteză în virajul de la Chateau Mimity.

— Pentru moment, zise el, ne vom face siesta sub umbrelă. Ești împotriva?

Brichot dădu bucuros din degete.

— Nu sunt împotriva la nimic! se bâlbâi el. Doar că mergi prea repede. Vrei să mori de tânăr?

Corentin ridică piciorul de pe pedală.

— Ai dreptate, recunosc el. Nu știu ce am... Probabil intuiția mă excită așa de tare.

* * *

Marc aranjă salteaua cu o atenție demnă de o bonă.

— Este bine așa? se strâmbă el afectuos.

Boris Corentin îl fixă cu privirea, fericit.

— Adică vrei să spui: „Ați petrecut bine seara trecută?“, da, mulțumesc.

Barmanul izbucni în râs.

— Nu e nevoie să pun întrebări pentru a afla, zise el.

Se aplecă în nisip.

— Știu să citesc dincolo de lucruri, făcu el încet.

Zâmbi.

— O cunosc pe Muriel...

Boris Corentin se ridică pe coate.

— Imediat cum se lasă soarele, vă ofer un Tibouren în cinstea ei.

Marc se ridică cu un salt puternic.

— Accept. Faceți cinste. Trebuie mereu să bem în sănătatea fetelor care știu să facă dragoste.

Plecă în timp ce vrăjea din vorbe o starletă. O „bucată“ care promitea multe în ziua respectivă. Marc nu avea probleme majore cu sexul opus. Doar; poate, numărul prea mare de reprezentante.

O toropeală ușoară îl cuprinse pe Boris Corentin. Indiferent la blonda de pe salteaua vecină care îl mânca din priviri încă de când venise, își propuse să doarmă. Se ascunse sub umbrelă, lăsându-și doar picioarele la soare și se întoarse pe burtă.

Aimé Brichot oftă, dezamăgit. Așezat pe saltea, cu brațele în jurul genunchilor, admiră marea.

O voce de puști îl făcu să tresară. Un mic vânzător ambulant. Cu umărul îndoit de geanta plină de ziare. Striga titlurile cu o voce mecanică și

obosită. Pe geantă avea prins afișul unui săptămânal celebru care anunța, ca pe o mare descoperire: „Cele cinci sute de femei ale lui Errol Gimondi“, iar formula era barată cu „EXCLUSIV“.

Din milă pentru puști, Aimé Brichot scoase cinci monede din buzunarul cămășii agățate de umbrelă.

— Hei, făcu el, agitând spre Corentin ziarul, vorbește despre cadavrul nostru!

Corentin nu mișca. Se odihnea profund. Aimé Brichot își scoase încet ochelarii și, ajustându-și slipul pe fese, se îndreptă cu pași mici spre Mediterana pentru a se răcori.

Capitolul X

Alfonso Urbino căscă ochii de erau gata să-i iasă din orbite: Muriel Toscan înota. Complet goală, ca de obicei, făcea ture de piscină. Un crawl perfect. Singurul stil care nu îi afecta genunchiul stâng. Celelalte îi erau complet interzise. Din nimereală, acest stil pe care îl practica era cel mai pur dintre ele. În fiecare zi, Muriel Toscan făcea treizeci de ture de piscină. Adevăratul secret al corpului ei de statuie.

Se cățără cu amândouă mâinile pe marginea piscinei și se ridică în picioare cu o figură maiestuoasă. Doar piciorul drept îl folosea. Stângul îl ținea aproape drept când se ridica. Se clătină spre prosopul de baie, redevenind Muriel șchioapa. Alfonso se uită în altă parte. Spre Jane, adolescenta care îl însoțea.

— Tu nu vrei să faci baie, scumpa mea?

Jane îl privi cu o mină infantilă. Încolăcită între pernele șezlongului ei, stătea îmbufnată de când sosiseră. Gelozie feminină clasică. Aici, nu mai era ea vedeta. Era obligată să o recunoască: șchioapa avea o clasă fantastică.

— Du-te să înoți, insistă armatorul. Înoți perfect.

Jane îl privi furioasă.

— Nu! răspunse ea.

El nu mai insistă. Cu Jane, nu prea îi mergea, trebuia să fie mereu prudent. Nu își făcea iluzii în privința asta. Mica englezoaică cu corp de liană, pe care o agățase în urmă cu opt zile la o petrecere undeva în Saint-Tropez, nu stătea cu el decât pentru bani. În ce privește intimitatea, motivele lor de a rămâne împreună se rezumau doar la voyeurism: tot ceea ce era în stare italianul era să o privească pe Jane cum se mângâie. Sau face dragoste cu tineri racolați de prin port pentru o noapte.

El prinse din zbor prosopul de un roșu aprins pe care Muriel i-l aruncă după ce se ștersese peste tot... Se întinse lângă el pe saltea. Privea la ceea ce era în brațele lui.

— A venit un polițai să mă vadă, șopti el aplecându-se ca să nu audă Jane.

Muriel aprinse bricheta Dupont.

— Ai! comentă ea simplu suflând primul fum.

Oftă.

— Adevăratul motiv. Este cel de care ți-am vorbit...

Ea începu să mângâie ceafa cățelei sale, întinse în fața ei.

— Te-am prevenit, zise ea, să te ferești de copilării. Ce poate să însemne asta? Ești plin de bani.

— Distracția, zise el.

Ea se mișcă pe coate și sânii se balansară.

— Voi, bărbații, zise înțelegătoare, sunteți niște copii.

El nu răspunse.

— Toate astea fiindcă acest tâmpit de Errol a ratat un viraj.

— Errol? sări Muriel.

— Da, Errol Gimondi! Traficantul din Saint-Tropez la Paris, el era...

Muriel nu făcu nici un comentariu, nu se manifestă deloc. De ce să-i spună lui Urbino că actorul de cinema fusese în brațele ei în ultima noapte? Nu știa nimeni. Asta nu o privea decât pe ea.

— Ce vrei să faci? întrebă ea liniștită.

— Să aștept, zise el plictisit. Pentru moment, nu m-a întrebat decât niște detalii.

— Efectiv...

Muriel răspunsese distrată. Altceva o interesa, acum cât Alfonso Urbino, întors spre ea, nu putea vedea: în spatele lui, René îi făcea semne lui Jane, iar aceasta zâmbea.

— Nu ai uitat că dau petrecerea anuală mâine seară, făcu ea neglijent.

— Bineînțeles că nu, zise el. Sper să fie o sărbătoare.

Ea nu mai fu atentă la ce îi răspunsese el: Jane se ridica. O liană fermecătoare. Sări cu ușurință parapetul terasei și merse pe gazon, spre stropitorile lângă care René o aștepta, îmbrăcat doar în slipul lui de piele neagră.

O trase imediat în spatele unei tufe mari de hortensie. Muriel Toscan zâmbi satisfăcută.

— Ce? făcu ea, realizând brusc că Alfonso o întreba ceva.

— Armăsarul, cine va fi anul acesta? repetă italianul.

La fiecare sărbătoare, Muriel avea grijă să prezinte un mascul frumos, cu care făcea dragoste în fața invitaților, la sfârșitul petrecerii, când totul degenera în orgie generală, așa cum era regula.

Ea râse.

— Vei vedea mâine seară. Este nou.

Plescăi din limbă.

— Regele armăsarilor... Uimitor!

El se ciupi de nas.

— Știi bine că îl cunosc. Tipul de aseară...

Ea se arătă surprinsă.

— Da! este adevărat. Erai aici.

Își masă stomacul cu un rictus dureros: vezica își făcuse datoria. Băuse prea mult, ieri.

— Juliette ți l-a găsit?

Muriel se ridică pe antebrațe.

— Uite, pentru că tot vorbești de ea, zise, cu urechea ciulită.

— Explică-mi, făcu el surprins. Nu auzea decât susurul apei și zgomotul greierilor.

Ea strânse din dinți.

— Țipă. I-am interzis. Cu atât mai rău pentru ea, imbecila.

Se ridică.

— Nu, nu Juliette mi l-a găsit. Eu singură. Totuși, este treaba ei, nu, să agațe? Dar crede-mă, o să fie mai activă pe viitor.

Muriel începu să se legene spre casă. Ocoli casa, urmată de Alfonso.

— Hei, făcu el, știi unde este Jane?

Ea râse.

— Vom vedea după aceea. Acum, vino să vezi cum pedepsesc angajații care nu își fac treaba.

Delimitată de tufe de trandafir pitic și flori în jurul puțului, grădina de zarzavaturi avea o poartă joasă vopsită în alb. Muriel o împinse iar Alfonso rămase nemișcat, cu inima bătând nebunește. Pe jos, peste rândurile de roșii, mărar, țelină, varză, salată care coborau în pantă lină, o fată era lungită pe spate la umbra mișcătoare a unui pâlț de floarea-soarelui. Goală. Cu picioarele depărtate, cu ajutorul a două crengi de alun strânse una de alta și ale căror capete bifurcate țineau gleznele fixate cu sârmă de fier izolată. Încheieturile fetei erau prinse la ceafă cu ajutorul aceluiași fir de sârmă iar ceafa fixată de un țăruș bine înfipt în pământ.

De sub trandafirii pe sub care șerpuia, o țeavă de stropit galbenă îi ajungea până între coapse.

Introdusă în sex și menținută, în jurul coapselor cu mai multe legături de sârmă.

Apa îi ieșea din sex în jeturi mari după care se scurgea într-un canal săpat în cascade în pantă care ducea la o rețea de rigole.

În supliciul ei, Juliette făcea două lucruri: plătea

pentru greșeala ei și astfel nici un strop din apa glacială care venea din Alpi pe sub golful Saint-Tropez nu era pierdută pentru stropit: ce era în plus ajungea până la plantele aromate și la lămâi, mai jos.

— Apa din puț are mereu șase grade, comentă calm Muriel Toscan.

Se aplecă.

— Ți-am interzis să ții, se răsti ea.

Tâmpilele udate de lacrimi ale Juliettei se lovira de pământ când spre dreapta, când spre stânga.

— Milă, imploră ea. Eu... nu mai pot...

Dinții îi clănțăneau.

Muriel Toscan depărta piciorul stâng și îl îndoi pe celălalt pentru a se apleca. Apucă țeava de capăt și dădu drumul la robinet și mai tare. Trebui să se dea în spate pentru a se feri de stropii de apă care ieșeau din sexul Juliettei. Aceasta se arcui și începu să urle. Muriel Toscan se aplecă iar, dintr-o parte de această dată, și o pălmui de câteva ori.

— Tac! Tac! urlă ea.

Cu respirația întretăiată, Juliette începu să se zbată disperată, în noroi. Dar nu putea scăpa de țeava înfiptă în ea care îi urma toate mișcările.

— René, ajutor!..., strigă ea rămânând nemișcată, cu mâinile lipite înseamnă de rugăciune. Carnea de pe abdomen se agita cu o viteză uimitoare. Dintre picioarele sale depărtate, apa țâșnea până la un metru.

— René este prea ocupat ca să vină, răcni Muriel.

Alfonso Urbino înaintă, cu inima la gât.

— Oprește-te, zise el palid. Ajung.

Muriel ridică din umeri.

El înșistă.

— O rănești.

Ea răcni mișcându-și sânii în timp ce se întorcea spre el.

— Când încă mai erai în stare, tu nu răneai fetele? Puteau face ceva?

— Oprește-te, se răsti el.

Ea zâmbi.

— Dacă inșiști, făcu ea aplecându-se.

Când îi dădu drumul Juliettei, aceasta îi sărută mâinile. Muriel căută privirile lui Alfonso. Dispăruse. Îl găsisese unde se aștepta să-l vadă. În tufa de hortensii și urmărind, cu ochii bulbucați, ceea ce se petrecea de cealaltă parte: René călare pe Jane în gazon.

— Hortensiile mele, Alfonso! țipă Muriel. Nu ești atent deloc, nemernicule!

Se clătină până lângă italian.

— René, zise ea, amuzată, după ce observase scena câteva secunde, după ce termini, du-te la Ramatuelle. Cooperativa se închide devreme, știi doar, este aglomerație. Nu vreau să-mi lipsească nimic, pentru mâine seară.

Porni apoi clătinându-se să se întindă pe saltea, la soare.

Redeveni normală, calmă, liniștită, cu privirile în gol: imaginea armăsarului ei „mâncător de moștenire” începea să o urmărească.

Capitolul XI

Sub picturile naive reprezentând supliciul lui Saint-Tropez — patronul martir al vechiului oraș, decapitat, apoi aruncat într-o barcă, fără cap, doar cu un cocoș drept companie, înainte de a eșua în golful care îi poartă azi numele — Pascal Cordoliani părea foarte obosit.

— Vă mulțumesc că ați venit, se strâmbă Boris Corentin.

Celălalt coborî privirea, oftând, spre ceas: ajungea la timp înapoi la Saint-Raphaël pentru a fi prezent la întâlnirea de seară, cu ambuteiajele de sezon, care abia începuse...

În sala de la *Marius*, la Ramatuelle, aproape pustie la acea oră, erau doar patru tipi ca într-o ședință. Corentin, Brichot, Cordoliani și Dormaz, abia sosit de la Nisa.

Polițistul de la secția locală împinse în fața lui cu un deget arătător bine îngrijit o bucată de carton gri legat cu un cordon înnodat artistic.

— Raportul cerut, articolă el.

Corentin îl deschise.

Cel puțin nu era obișnuitul limbaj dezlânat al rapoartelor de poliție. Nouă fișe scurte și fără

inflorituri. Prezentarea a nouă morți prin accident de mașină după o noapte de amor.

— Scuzați-mă, domnilor, zise el concentrându-se.

Cordoliani se ridică să manevreze mașina de livrat alune. Dormaz și Brichot se priveau unul pe altul.

În mai puțin de zece minute, Corentin terminase. Era bine așa. Toate victimele aveau aceeași vârstă, în jur de patruzeci, cu câțiva ani mai mult sau mai puțin. Toți mari, solizi, bruneți.

Cunoscuți pentru pasiunea pentru femei, căsătorite cu ei sau nu.

Dar nimic altceva în comun: nici cel mai mic indiciu care să le permită să descopere ceva. În afară de două aspecte, obsedante: mașină în șanț, undeva în zona Saint-Tropez pe o rază de treizeci-patruzeci de kilometri. Fiecare îndreptându-se spre casă. Și cu testiculele golite. De fiecare dată complet.

Corentin ridică nasul oftând.

— Vedeți, este ceva inutil să căutăm un punct comun referitor la ceva, droguri sau devize sau trafic de carne vie. Doi medici, un antreprenor, un pictor suprarealist...

Enumeră profesiile care erau din cele pe care le poți considera ca fiind notabile.

— Asta, cel puțin, zise el, este un detaliu interesant. Punctul comun este același mediu social...

Închise dosarul și-și așeză palma peste el.

— Trebuie să căutăm în privința femeilor, ce credeți voi? zise el.

Se gândi.

— O singură femeie, poate.

Lucien Dormaz ridică din umeri.

— Visezi, bătrâne, la ceva frumos. Eu, îți spun că aceste nouă cadavre golite de spermă au în comun ceva ce are legătură cu traficul, este evident.

Se frecă la ochi.

— Am ajuns să anchetez pe latura asta. Și nu în altă parte.

Corentin îl privi atent.

— Ah, bine? Și cum crezi că vei face?

Dormaz se întoarse încet spre Cordoliani.

— Putem totuși să sperăm, zise el, tensionat, că secția locală de poliție ne va ajuta mai mult.

Cordoliani simți cum i se năruie planul pentru acea seară.

— Bineînțeles, zise el moale. Pentru asta suntem aici.

Lucien Dormaz se uită scurt spre Corentin, cu subînțeles.

— Pentru început, zise el, am nevoie de o mașină și de un inspector, fiindcă eu am venit singur.

Cordoliani sorbi o gură de lichior de anason.

— Sunt personal la dispoziția dumneavoastră, zise el cu o tristețe profundă.

Aimé Brichot își mușcă buzele. De ceva timp, comedia „localnicului” îl distra copios.

Corentin își puse amândouă mâinile pe masă.

— Ei bine, făcu el bucuros, fiindcă navigăm în ape necunoscute, voi merge să-mi schimb puțin ideile.

Se uită spre pendulă și se aplecă spre Lucien Dormaz.

— Am o întâlnire, bătrâne.

Arată cu indexul spre Aimé Brichot.

— Mémé, povestește-i în detaliu lui Dormaz întâlnirea ta cu italianul. Fiindcă se pare că-și imaginează că acolo trebuie să cerceteze.

Polițistul de la Interne se revoltă:

— Degeaba râzi, Boris, de câte ori am avut dreptate...

Corentin plecă râzând.

* * *

După ce trecu de cele trei viraje de după Ramatuelle, erau două drumuri care duceau la Cooperativa vinicolă. Pe cel de-al doilea venea un Méhari verde care îi tăie brutal drumul lui Corentin, venind dinspre mare.

Barele de protecție se opriră la cinci milimetri una de alta. Corentin îl privi furios pe tânărul brunet cu părul scurt, cămașa deschisă lăsând să se vadă un piept slab și fără păr.

— Nu merge, încăpățănare? întrebă el.

Șoferul de pe Méhari se întoarse cu greu pentru a verifica dacă sticlele erau tot la locul lor.

— Este periculos să rămâi acolo, articulă el spre șoferul de pe 504 cu regret. Trebuie să vă dați înapoi. Asta este cel mai bine să faceți.

Zâmbea, ironic.

Boris Corentin bătea cu degetele pe volan, cu o nervozitate pe care nu încerca să o ascundă.

— Ar trebui poate să faceți loc, domnule șofer nepriceput, zise el.

Celălalt replică:

— A, bine! dacă este așa, vă voi da o mână de ajutor.

Rânji.

— Mă rog, un mic „impuls“...

Barele de la Méhari se apropiară de cabriolet.

— Ah, porcule, vei vedea! șuieră Corentin printre dinți.

Debreie, trecu în viteza întâi și, fără să se grăbească, accelerează.

Sub forța celor șase cilindri, Méhari alunecă. După cincisprezece secunde, roțile din spate atârnu în gol. Sticlele făcură un zgomot puternic, răsturnându-se în șanț.

— Uite! Nu este posibil! exclamă Corentin coborând. S-a inversat totul, neîndemânaticule!

Îl ajută pe celălalt să adune încărcătura. Intactă: Sticlele de la Cooperativa din Ramatuelle, erau din cele mari.

Cu greu, Corentin se întoarce la mașină, dându înapoi, apoi cuplă într-a-ntâia:

— Mă numesc Corentin, zise el din mers. Boris Corentin, inspector principal la Brigada mondenă de pe cheiul Orfèvres, nr. 36, Paris. Pentru reclamații adresează-te la barul *Marius*.

Demară încet. Celălalt ieși din Méhari.

— Târâtură, făcu el, cu gâtul întins spre panta pe care mergea cabrioletul cu viteză redusă. Te voi găsi eu.

Capitolul XII

Muriel Toscan se sprijini de brațul lui Boris Corentin. Se uita la el cu o figură caldă și blândă.

— Ție, șopti ea, pot să-ți spun. Este bine să ai un braț de care să te sprijini, când mergi mai greu.

Îi prezenta proprietatea.

Când îi auzise numele rostit la interfonul de la poartă, avusese o reacție neobișnuită: se grăbise să-și ia o vestă pe ea. Și privise, în timp ce se înnodea la cordon, surprinsă că este așa de emoționată, cabrioletul 504 care arunca pietrișul de pe alee, dirijat de Juliette. Apoi, comandându-i acesteia să pregătească gustări, își întâmpină „armăsarul”. Juliette plecase spre bucătărie, încă palidă dar supusă. Pedepsită. Fără nici un resentiment împotriva patroanei ei. Ca întotdeauna. Nu era prima dată când o pedepsea. Făcea parte din viața ei, acolo. Și nu era elementul cel mai puțin important, din contră. Juliette avea nevoie să fie maltrată din când în când pentru a fi fericită. Făcea parte din libidoul ei complicat. Îndrăgostită de fratele ei, devotată trup și suflet patroanei, era tipul de sclav. Fără remușcări, fără revoltă.

Muriel se sprijini de parapetul de piatră. Arătă cu mâna imensa panoramă din fața ei. Vasele care intrau în port, cu pânzele albe pe fundalul albastru al mării, pinii care se legănau încet, sub briză. Greierii aproape că tăcuseră. Singurul zgomot cu adevărat obsedant era cel al stropitorilor care aruncau încontinuu în grădina paradiziacă jeturile de apă.

— Vezi, acolo, deasupra vârfului Darmont, zise ea, totul este roz.

Râse.

— Semn bun pentru mâine. Aici, se zice: „Cer roșu seara, va fi soare a doua zi“.

Boris adulmecă miile de parfumuri care urcau din grădină.

— Și noi spunem, completă el: „Cer roșu dimineața, ploaia este pe drum.“

Ea se sprijini pe umărul lui ca să se ridice:

— la uite, și tu știi? remarcă ea surprinsă.

Își mușcă buzele.

— Crede-mă, nu este niciodată cer roșu seara, înainte să fie cerul roșu de dimineața.

— Și eu îmi doresc la fel, zise el studiind-o cu curiozitate.

Era ciudată, acasă la ea. La fel de frumoasă, bineînțeles, ca în ajun. Debordând de feminitate și de căldură animală, dar mai era ceva. Un fel de încordare ascunsă. Ca aceea a unei regine în regatul ei.

— Vino, zise ea, îți voi arăta acum casa.

Când ea trecu pe lângă piscină, reflectarea ei, în apă, păru fantomatică, un fel de lăcustă cu mers mecanic: soarele, trecând prin materialul fin al vestei lungi, proiectase în apă, ca o radiografie, conturul siluetei ei şchiopătând.

* * *

Exact ca şi ieri, la *Papagayo*, se agăţase de umerii lui, aproape să-l rănească cu unghiile. El îi mângâie cu amândouă mâinile sprâncenele pensate în arc fin, apoi părul scurt de la tâmple.

— Calm, făcu el, calm...

Ea se lăsă în braţele lui şi se dădu pe spate, trăgându-l spre patul care se afla la doi metri de ei. O ridică de mijloc pentru a se putea întinde.

Cât făcură dragoste, Lilith sforăi, întinsă pe o canapea, pe peretele dinspre toaletă.

— Vezi, făcu ea revenindu-şi, este semn bun, nu a mişcat cât am făcut dragoste. De obicei...

El nu o asculta. Ochii priveau în spatele ei. La masa şifonată a cearşafurilor în care se foiseră.

Ea îi surprinse privirea din zbor şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui, strângându-l ca într-o menghină.

— Nu mă ascuţi, făcu ea, dojenitoare.

El nu mişcă. Ea caută în direcţia spre care privea el. Râse.

— Te miră? Cearşafurile se scămoşează, aşa este.

Dădu din umeri.

— Trebuie să recunoști că sunt puse la grea încercare.

El se smulse din gândurile lui și îi căută buzele din nou. Muriel gemu.

— Nu mă obosi prea mult. Vreau să-mi păstrez forțele pentru mâine.

* * *

Boris Corentin numără razele de lumină care treceau pe deasupra perdelei. La un metru în stânga lui, sforăitul se opri brusc într-un horcăit de nări înfundate.

— Mémé, făcu Corentin, fără să-și mute privirea, te-am prevenit: poți să te arzi la soare.

Aimé Brichot își scoase capul de Pierrot lunatic de sub cearșafuri.

— Ai venit târziu tare, zise pe un ton de reproș. Șeful lui îl ignoră.

— Mémé, începu el, cu mâinile sub ceafă, nu îmi stă în obicei, dar, de data asta, îți voi vorbi de treburile mele personale.

— Asta este! făcu Brichot.

Se cufundă cu fața în pernă.

— Te ascult, zise răgușit.

Boris Corentin își trosni articulațiile umerilor.

— Îți aduci aminte, Mémé, acel fir de satin verde lipit cu sânge uscat, în formă de inimă, pe bordul mașinii Porsche?

— Nu sunt încă amnezic, mormăi Brichot.

— Ascultă bine ce îți voi spune, reluă Corentin întorcându-se spre coechipierul lui, și zi-mi, sincer, dacă m-am prostit sau nu.

Se opri.

— Mémé, reluă el încet, este totuși curios. Ieri seară, am făcut dragoste pe cearșafuri de satin verde, într-o casă de un lux de nedescris...

Un vis îi invadează ochii negri.

— Sub capul lui Muriel Toscan, reluă el, fața de pernă era din satin verde. Iar marginea era scămoșată.

Mustața lui Aimé Brichot începu să tremure. Și-o ascunse sub cearșaf.

Îl dădu la o parte și căută pe pipăite ochelarii rotunzi pe noptieră.

De cum văzu limpede se revigoră.

— Îți bați joc de mine sau ce? bâigui el coborând din pat.

Corentin clipi dureros din ochi când lumina pătrunse în cameră.

— Nici gând, Mémé, zise el trecându-și degetul peste buza inferioară: Muriel Toscan, ultima dată când se împreunaseră, îl mușcase prin surprindere.

Și fără să vrea.

Ca și cum ar fi fost nevoie de așa ceva pentru a-și declanșa plăcerea.

Capitolul XIII

Roger Cézanne își încheie gulerul cămășii pe gâtul lui slab cu o pudoare de bătrânel.

— Mersi, zise el cu regret. Nu trebuie să exagerez.

Muriel Toscan prinse sticla de Suze și-o ridică. Zâmbi.

— Vezi, nu am uitat care sunt preferințele tale.

Amintiri care păreau că sunt de secole pluteau între fostul gangster și văduva Toscan.

— Ce frumoasă ești! oftă Roger Cézanne.

Muriel îl întâmpinase goală. Dinadins.

Ca pe vremuri, când Roger, încă superb la cincizeci de ani, chiar înainte de o prăbușire brutală pe care nimeni nu o prevedea, era stăpânul ei, la Pigalle. El ieșise din afacere la patruzeci de ani. Ea, fiică de patiser din strada Ordener, traversase alergând când semaforul se făcuse verde. El conducea un Cadillac alb plin de strălucire. Frânase la maximum.

Intrase în viața ei chiar când trebuia. Muriel Poiret nu voise, până atunci, decât să fugă.

După o jumătate de oră, într-o cameră de hotel aleasă la întâmplare pe cheiurile canalului Saint-Martin, e a țipa pentru prima dată în viața ei în brațele unui bărbat.

La acea vreme, chiar dacă începeau să-i placă numai prospăturile, Roger Cézanne era încă în putere. Muriel nu se mai întorsese la părinții ei.

Dispărută. Răpită.

În trecut, Roger Cézanne convinsese deseori fete pentru a le pune la treabă. Dar această cuccire târzie și-o păstrase pentru el, cu un presentiment extrem de prudent asupra viitorului. O alesese pe Muriel exact ca și cum ar fi fost oricare, dar avându-l drept „client” doar pe el.

În fiecare seară, la ora opt, când se întorcea de la biroul care, pentru „acoperire”, devenise principală lui sursă de venituri, ea îl aștepta la intrare. Fardată, machiată și parfumată excesiv. Și goală.

Era pe vremea când el își mutase nevasta la Blancy. Sub diverse pretexte.

Doi ani demenți în compania lui Muriel, dresată cu grijă să-i satisfacă cele mai mici dorințe unui bărbat aflat în retragere. Ea se supunea orbește, cu o indiferență plăcută care îl uimea și pe el. Adevărul era că făcea și acum la fel de bine dragoste.

Totul se terminase cu un infarct.

Atunci, ea se schimbase complet. Își ceruse libertatea.

Pe perioada convalescenței sale la Saint-Tropez, o lăsase să cadă în mâinile unuia dintre locotenenții săi: José Toscan. Nunta nici nu l-a surprins și nici nu l-a rănit — Roger Cézanne fusese mereu un generos.

Muriel se așeză în fața lui. Așa cum îi plăcea pe

vremuri. Dreaptă, cu picioarele ușor depărtate, în afară de stângul care, acum, nu se mai putea îndoi.

El zâmbi, cu un clătinat din cap recunoscător.

— Mulțumesc pentru plăcerea ochilor, făcu, emoționat.

Ea îl săgetă cu ochii negri.

— Ce vrea să însemne toată mișcarea asta subită? Alfonso este vizitat de un polițai. Tu, vii de la Paris! Ce se întâmplă?

O sunase chiar în acea dimineață iar Muriel îl trimisese pe René să-l caute, pe mare, cu *Riva*, până la Nisa.

— Doar tu știi că eu sunt aici, zise el. Să nu vorbești... Am fost consemnat la domiciliu.

Dădu din degete.

— Nu te neliniști. Am acte false. Biletul a fost luat pe un nume oarecare. Plec mâine dimineață.

— Este numai bine, mormăi ea.

El își dădu seama imediat.

— Este adevărat... Petrecerea ta anuală...

— Ei da! zise ea, știi că nu aș renunța pentru nimic în lume.

Ea se aplecă iar sânii i se balansară. Se servi cu un pahar plin de Suze. Trecuse mult timp de când nu mai băuse așa ceva. De pe vremea lui Roger...

— Acest tâmpit de Gimondi! bombăni Roger Cézanne.

Muriel se încordă.

— A, da, să vorbim de el! Ați fi putut să mă anunțați că el era căraușul!

Bătrânul se aplecă mai mult, cu ochii fixați la orizontul înflăcărat de soarele la asfințit.

— Eu sunt totuși patroana, reluă ea, furioasă. Eu finanțez, eu îmi asum riscurile.

Se ridicase, splendidă, așa goală.

— Ce îmi mai ascunzi de altfel? șuieră ea.

Roger Cézanne făcu un gest de regret.

— Ascultă, reluă ea acidă, înțelegerea noastră era clară. Tu te ocupai de tot, dar îmi și spuneai totul.

Ea strânse pumnii.

— Știi că și noi suferim din cauza recesiunii? Șantierele merg în pierdere. Fără a mai număra tot ceea ce am scos, bani lichizi, ca să poți pune rețeaua pe picioare.

Ea arătă, cu indexul tremurând casa, piscina, parcul.

— Costă o avere, toate astea, și nu intenționez să mă lipsesc de ele, oricât m-ar costa.

Ea se așeză la loc.

— Cât transporta, Errol Gimondi? gâfâi ea.

Bătrânul își mușcă buzele ca un puști prins asupra faptului.

— Două sute de mii de dolari, mărturisi el.

Sticla de Suze se sparse de pavaj.

— Începând de acum, urlă Muriel, eu voi controla totul, ai înțeles! Te vei gândi și îmi vei spune totul. Gata cu încrederea!

Ea rânji.

— După aceea, Juliette va aduce o altă sticlă de Suze. Numai după.

* * *

Muriel Toscan strivi țigara abia aprinsă, în scrumieră.

— Numărul de telefon privat al lui Ronald Giralda? ordonă ea.

Roger Cézanne își trecu mâna peste ochi.

— Așteaptă! făcu el jalnic, am un lapsus...

Ea bătu în masă.

— Adu-ți aminte și repede! Am de pregătit o petrecere și este deja ora șase.

— 77 06 84 32 15, zise bătrânul.

Ea scrise pe a șasea pagină a carnetelului.

— Codul lui de legătură cu port-avionul?

— *Omaha Beach, if you please.*

Ea se lăsă pe spate pe spătarul șezlongului.

— Perfect, zise ea, cu sprâncenele încruntate.
Sper că nu îmi mai ascunzi nimic.

El oftă.

— Muriel, de ce crezi tu că am venit? În cine, dacă nu în tine, pot eu să am încredere?

— Gata, se arată ea nemulțumită, oprește-te din bocit. Ai venit la fix, asta este tot.

Ea visă, cu ochii îndreptați spre pânza unui iaht care făcea o manevră greșită.

— Vei avea cinci procente, hotărî ea.

El protestă dar se înclină. Aproape servil.

— Iar Urbino, riscă el o întrebare, cum facem cu el?

Muriel strânse din dinți.

— Voi vedea.

Un aer de bunătate îi descreți fruntea.

— Acest polițist, Dormaz, știe despre ce este vorba, exact?

— Absolut nimic! pufni el.

Ea râse.

— Cu atât mai bine.

Negrul ochilor ei se accentuă.

— Roger, reluă ea, nu mă minți. Cine mai știe că ești aici?

El se îndreptă.

— Nimeni, îți jur, protestă el cu o sinceritate evidentă.

Arată cu bărbia spre René care mătura terasa salonului.

— El, tu și cu mine.

Ea râse.

— Asta e bine!

Se răsuci din coapsele ei brune.

— René, vino aici!

Când silueta slabă ajunse în fața ei, arătă spre bătrân.

— Suze pentru Roger, zise ea.

René se înclină.

Când se întoarse, Roger Cézanne căscă ochii de plăcere: o sticlă de Suze nou-nouță.

Muriel îi umplu paharul.

El bău trei înghițituri deodată, ca un bărbat. Apoi plescăi din limbă.

— Nemaipomenit, aprecie el ducând mâna spre pahar.

Mâna nu-i mai ajunse. Revenind prin spatele tufelor de hortensie, René desfăcu brațele în spatele lui ca niște clești.

Roger Cézanne muri fără să-și dea seama, cu gâtul rupt.

— Bietul de el, făcu Muriel Toscan contemplând

corpul de la picioarele ei. Deci nu ai înțeles?
Gaffeur...

Se întoarce spre René.

— Măine, primești cinci mii în contul tău din bancă.

El zâmbi.

— Iar el? făcu el, placid.

Ea era absorbită de contemplarea mării.

— Corzi. Cement... Este suficientă benzină în *Riva*, nu?

Făcu semn că da.

— Grăbește-te, reluă ea. E de muncă, după aceea.

* * *

Cele două ajutoare terminau de strâns saltelele, umbrelele, măsuțele pe care toată ziua sucurile și paharele cu vin potoliseră setea clienților.

Marc le adresă un gest amical.

— Hai, la revedere, o seară bună, zise el.

Plecară pe același scuter. Pentru ei începea noaptea. Agățat... Marc nu era niciodată sigur că se vor întoarce a doua zi dimineața.

În fața lor, Pampelonne redevenea Pampelonne. Minunata fâșie de nisip, cea mai lungă de pe Coasta de Azur. Două sau trei cupluri de îndrăgostiți. În depărtare un hippie chinuia chitara. Toate mașinăriile zgomotoase dispăruseră. Marea clipoceă încet pe nisipul scânteind în lumina piezișă a soarelui gata să dispară în spatele colinelor Moulins-de-Paillas. Deja, farul Camarat trimitea

fascicule alternative. Noaptea nu întârzia. Un ultim urlet de motor sfâșie liniștea. Philippe, cu părul în vânt, urca bărcile cu motor pe uscat. Coca de plastic frecă furioasă nisipul înainte de a se opri la cinci metri de apă.

Boris Corentin întinse mâna spre Pascal Cordoliani.

— Îmi permiteți? făcu el.

Celălalt întinse ceea ce i se cerea. Corentin scoase pe bar nouă fotografii. Cei nouă morți în cauză.

— Scuzați-mă, zise el, nu este nici turnătorie, nici denunț în ceea ce vă cer, aveți cuvântul meu.

Marc îl privi atent.

— Am încredere în dumneavoastră, zise el.

— Mulțumesc, făcu Corentin cu un zâmbet fugar. Întrebarea este dublă. Unu: „Cunoașteți vreuna din persoanele din aceste fotografii?”. Doi: „Le-ați văzut alături de Muriel Toscan?”

Marc se concentrează.

— Despre ce este vorba? zise el.

Corentin îi susținu privirea.

— Să mă ajutați să pun capăt unei liste deja prea lungi de asasinate în serie.

— Așa... mormăi barmanul luând o gură de Tibouren.

Arătătorul lui apăsă de trei ori.

— Acolo, acolo și acolo, zise el.

— Mersi, făcu Corentin, cu un fulger în priviri.

Se întoarse spre Philippe care venea dinspre apă.

— El poate să mă ajute?

Marc se aplecă.

— Nu îi plac polițiștii, șopti el.

Corentin strânse fotografiile fără nici un comentariu.

În spatele lui era Lucien Dormaz.

— De o oră vă aștept! exclamă Corentin.

Bătrânul polițist de la Interne își trecu degetele prin părul alb și rar.

— Roger la Gaffe a dispărut, zise el. Unde? Nimeni nu știe nimic.

— Drace! făcu Brichot, iată că se relansează totul.

— Ce, ce se relansează? protestă Dormaz.

Corentin îl trase deoparte.

— Lucien, ascultă-mă bine, zise el.

Pe măsură ce colegul său de la Mondenă vorbea, Dormaz căsca și mai tare ochii.

La sfârșit, izbucni în râs.

— Boris, suntem prieteni, zise el părintește. Te cunosc, ești un polițai cât se poate de serios, dar vreau să-ți spun un lucru, ești în Midi de trei zile și fabulezi deja. Gata.

Își trase mai sus pantalonii, mulțumit. Verificând dacă polițistul de la serviciul local era destul de departe ca să nu audă.

— Nu ți-am spus totul. Din cauza lui Cordoliani. Nu am încredere în acest tip. Este băgat în multe combinații aici, o știi și tu... Am un om la aeroport la Nisa. L-a văzut coborând pe Roger la Gaffe la două și jumătate din avionul de la Paris.

— Și apoi? zise Corentin, curios.

Lucien Dormaz se îmbufnă.

— După, a pierdut contactul. Taxiul era prea rapid. Înțelegi că, de la ghișeu, recunoști pe cineva. Să-l urmărești este altceva.

— Înțeleg, recunosc Corentin. Nimeni nu este perfect.

Căută o țigară în buzunarul cămășii.

— Ce vei face?

— Alfonso Urbino, zise liniștit Dormaz. Este singura mea pistă.

Corentin râse.

— Atunci, vino în seara asta acasă la mica mea cucerire. Îl vei găsi acolo.

Polițistul băgă la loc pachetul de țigări pe care îl scosese pentru a-i da una lui Corentin.

— Poate. Dar m-ar mira să fie acolo.

— De ce? aruncă întrebarea Corentin.

— Un anume Ronald Giralda abia a sosit la Nisa cu o cursă regulată Pan Am Chicago-Londra-Paris-Roma, cu escală la Nisa. La ora asta, face un duș în baia cu marmură de Carrara de pe *Daphne III*.

— Bine informat! făcu Corentin.

Șopti.

— Pot afla cine este exact acest Ronald Giralda? Sau este un secret profesional?

Lucien Dormaz studie cum Philippe arunca undițele în apă.

— Chicago, zise el. Acolo începe și se termină totul.

Oftă:

— Scuze, nu ți-am spus totul. Gimondi, Urbino, și restul, inclusiv Roger la Gaffe lucrau de fapt pentru Mafia. Iar șeful, pentru ei, pe această linie, este Ronald Giralda.

Ochii lui începură să viseze.

— Ciudat, nu, că Giralda vine și el, chiar acum?

— Ca și noi, probabil a sesizat că se întâmplă ceva la Saint-Tropez.

Puse mâna afectuos pe umărul lui Corentin.

— Boris, zise el, îți plac fetele, ai una minunată, după cum se pare. Îți sucește capul. Profită încă de vârsta ta. Distrează-te în seara asta. Măine, îți jur, te pun la curent cu ce este nou.

Boris Corentin îl privi plecând furios.

Aimé Brichot se apropie.

— Boris, încercă el. Aș spune că te-a pus la punct.

Corentin îl privi drept în ochi:

— Are și cu ce, Mémé, ai văzut bine.

Privi uimit silueta masivă care pleca, însoțită de Pascal Cordoliani.

— Trebuie să aibă dreptate, sunt chiar prost, făcu cu jumătate de gură, și totuși...

Brichot încercă să-și ridice gulerul tricoului. Îi era frig în timpul brizei de seară.

— Știu, Boris, zise el cu o urmă de compasiune în glas. Faimoasa ta intuiție.

* * *

Mâna mare a lui Ronald Giralda prinse din zbor sticla de Roger-et-Gallet. Desfăcu dopul și mirosi.

— Corect, zise el, începând să se parfumeze.

Alfonso Urbino se strâmbă. Deși era bogat, nu îi plăcea să facă risipă. Dar celălalt era șeful.

— Te miră! izbucni americanul. Giralda vine în persoană. Te așteptai să vezi câțiva capi, nu?

Privirea concentrată a lui Alfonso Urbino zise că da. Niciodată nu își imaginase că moartea acestui actor, Errol Gimondi, poată să agite conducerea Mafiei de pe malurile lacului Michigan încât că-l trimită pe Capo Maggiore din Chicago personal. În locul locotenenților obișnuiți.

Conversația se derula în italiană. Cu un ușor accent american din partea lui Giralda. Să fii născut la opt mii de kilometri de Palermo, se cunoaște...

Ronald Giralda ieși din cadă. Alfonso Urbino privi cu invidie mușchii de pe piept și sexul mereu gata de atac. Un adevărat taur. Și aveau aceeași vârstă...

— Ai riscat, se hazardă el, înveninat.

Americanul sicilian se lovi peste coapse.

— Ho! Alfonso, îți dai seama că am îmbătrânit, ca și tine! E bine că am venit la aerul din Saint-Tropez, nu?

Îl făcu să fie gelos.

— Tinere, făcu el părintește, cu o urmă de răutate. Încă mi se scoală.

Armatorul înghiți insulta, demn.

— Tunul este pregătit, zise el.

Celălalt își trase pantalonii.

— Nu mai lipsea decât asta, să nu fie gata!

Luă o cămașă neagră din mătase naturală.

— Îmi place fata, franțuzoaica, zise el pieptănându-și chelia.

Alfonso Urbino își imaginează că se puteau cupla, probabil în următoarele zile, chiar în următoarele ore, ceea ce el nu mai putea.

— Înțeleg, articulă el rozându-și o unghie.

— O voce frumoasă la telefon, continuă americanul. Clară și concisă. O personalitate.

— Știu... murmură Alfonso Urbino.

— Mai întâi, reluă Giralda, prevăd ceva bun pentru ea. Îi mulțumesc, în orice caz, acestui Cézanne. El este, nu? Roger Cézanne?

Șopti.

— În fine, o să studiem asta, mă cam grăbesc. Dar, vezi tu, Alfonso, ador să lucrez cu femeile.

Își studie înfățișarea lui de bețiv cu nasul rupt.

— Sunt mai inteligente ca noi.

Puse mâna pe mânerul aurit al ușii.

— *Andiamo, caro mio!* făcu el bucuros.

* * *

Lucien Dormaz începu să se agite ca un crevet pe grătar.

— Barca, acolo! urlă el.

Pascal Cordoliani se răsuci.

— Ce? Ce se întâmplă?

Parcă era un somnoros trezit din visul lui cel mai frumos. Ceea ce și era. Pascal Cordoliani visa la fundul amantei lui. La care nu putea ajunge pentru moment. Din cauza prezenței celui alt pasager, în Renault-ul 5 pe cheiul din Saint-Tropez.

Lucien Dormaz se urcă în dreapta.

— Nu putem decât să pariem, făcu el acru: vedeți ce v-am spus? Să mergem la Muriel Toscan acasă.

Cordoliani puse contactul.

— Putem merge să vedem, dacă asta vă face plăcere, oftă el bruscând ambreiajul.

Râse în sinea lui, în timp ce demara. Foarte insistenți poliștii din Paris. Nu ca el, totuși. Cine îl aștepta, la localul „Toscan”? Ginette, bineînțeles, mica lui brunetă cu pielea mată.

Capitolul XIV

Slipul de piele neagră al lui René începea să ia proporții exagerate. Era ceva ce nu putea controla. Jocul carotei îl excita la culme. În picioare pe marginea piscinei, luminate de proiectoarele dispuse în copacii din jur, ținea întinsă o prăjină la nivelul apei. La capătul prăjinii, având grijă să nu se ude, un mănunchi de bancnote. Dolari. Cinci sute, în hârtii de zece.

Carota avea forma unui sex.

Principiul de joc era simplu: fata, complet goală, în piscină, trebuia să apuce cu dinții „carota”. Dacă reușea, cei cinci sute de dolari erau ai ei.

Problema, pentru blonda care se agita în apa fosforescentă, era că treaba nu era așa de simplă. Regula jocului: concurențele trebuiau să înoate cu mâinile legate la spate. Plecând de la această regulă de bază, lupta pentru cele cinci sute de dolari devenea ceva foarte interesant pentru spectatorii înghesuiți pe marginea piscinei.

De altfel, și ei participau la joc. Pariurile erau deschise. După numărul de mișcări ale gurii înotătoarei în direcția carotei. Așezată la o masă de bridge adusă special, Juliette juca rolul de „Bancă”.

Un uimitor cazinou în aer liber, în noaptea caldă din Saint-Tropez. Mizele nu se făceau decât în dolari. Fiecare jucător sau jucătoare punea miza, înregistrată imediat în contul fiecăruia de către Juliette. Câștigătorul sau câștigătoarea lua totul. Câștiga cel sau cea care avea cel mai mare număr de încercări de a prinde carota. Încercări evident numărate și trecute pe o foaie de hârtie de către Robert Taylor, un bătrân din Saint-Tropez, care primise de-a lungul anilor această poreclă datorită asemănării stupefiante cu celebrul actor de la Hollywood.

René trase scurt. Dinții fetei clănțăniră în gol încă o dată.

— Nemernicule! strigă o tipă, o faci dinadins, ca să nu reușească deloc.

În apă, fata începea iar să înoate în cerc, gâfâind, cu ceafa înțepenită din pricina poziției incomode.

— Liniște!..., bombăni un bătrân îmbrăcat în cow-boy care își rodea unghiile mâinii drepte în timp ce pipăia cu stânga coapsele însoțitoarei lui, o puștoaică de abia șaisprezece ani.

Fata reveni încet spre carotă. Se vedea în lumina proiectoarelor cum i se ondulau omoplații. Cu nările strânse, gura întredeschisă, încerca să-și tragă răsuflarea, cu ochii numai la dolarii care săltau în fața ei.

Muriel Toscan se apropie de René.

— Încă un minut, îi șopti ea, ca să nu se vadă că te influențez, apoi lași carota să o prindă. Ajunge.

Ea plecă, maiestuoasă ca o prințesă, spre un grup de bărbați care discutau mai retrași, indiferenți la jocul de circ nautic.

— Lăsați deoparte afacerile, domnilor, zise ea, cu un zâmbet plin de feminitate. Nu sunteți aici ca să vorbiți politică, despre bani sau fiscalitate.

Ea agită mâna plină de brățări marocane spre grădina plină de trupuri minunate de ambele sexe.

— Alegeți, reluă ea. În această seară, toți se pot combina, aici.

Ochii ei negri îi săgetă.

— Pentru asta v-am invitat.

Ei râseră, jenați.

„Nu ați băut încă destul, nemernicilor“, mormăi ea pentru sine.

Pocni din degete.

— Juliette, comandă ea cu o voce dură, șampanie pentru bărboși.

Apoi plecă, clătinându-se prin iarba mare.

— Totuși, bombăni ea aprinzând bricheta Dupont la capătul unui Winston, de ce se gândesc numai la alegeri?

Adunătura de bărboși din spatele ei era formată din notabilitățile peninsulei. Cei pe care trebuise să-i invite, orice s-ar fi întâmplat. Pentru a nu avea probleme în tot restul anului...

Se îndreptă spre un grup mai ciudat. Gașca de hippie racolați, de-a lungul săptămânilor, de Juliette și René. Cel puțin cu aceștia simțea că trăiește viața.

Cântau, adunați în jurul unei chitare.

Dintre ei lipsea fata care încerca să câștige cinci sute de dolari în piscină pentru a-i excita pe cei bogați. Muriel Toscan oftă. Cunoștea problema. La vârsta lor, cu metodele de pe vremea ei, și ea înotase, legată, pentru a prinde o „carotă”. Roger Cézanne o ținea deasupra ei. Se întoarse spre piscină cu compasiune. Zâmbi: René era ascultător. Fata tocmai reușise să-și înfigă dinții în teancul de dolari care îi asigurau întreg sezonul în peninsulă.

Izbucniră țipete. La masa de joc, un saudit strângea banii. Arătă cu mâna plină de bani înspre fata care, pe jumătate ridicată pe marginea piscinei, se străduia din toate puterile să-și recapete suflul. Arabul îi făcu semn.

— Tu, strigă el, vino!

Fata, fermecătoare, blondă, se apropie. Acesta îi arătă pachetul de bancnote șifonate.

— Înțelegi ce vreau să spun, zise el, grav, dacă îți zic că depinde de tine pentru ca toți aceștia să îți aparțină?

Fata făcu semn din cap că înțelegea. Muriel Toscan rămase împietrită: fata era foarte frumoasă. Sâni i se ridicau în ritmul furios al respirației. Abdomenul supt. Smocul de păr abia conturat îi lucea în lumină, lăsând picături să cadă pe coapse.

— Noi, femeile, gemu Muriel Toscan, ce altceva să vindem?...

Fata îl urmă pe arab. Dispărură în spatele unui tufiș departe de lumina proiectoarelor.

Muriel Toscan își aprinse încă o țigară. Rânji. Totul era la fel... Eterna exploatare a ființelor umane. De o parte, tinerii racolați de René și Juliette, tineri care nu aveau de vânzare decât frumusețea lor, un șeptel așezat la expoziție, sub lumina proiectoarelor dispuse așa de către Muriel, gazda. De cealaltă parte, peste tot, bogații, bătrânii, puternicii, dotați cu ceea ce tinerii nu aveau: cont în bancă. Femei și bărbați privind la carnea proaspătă cu poftă. Iar „carnea proaspătă” privind cu aceeași aviditate la ei.

— Rasa umană, zise Muriel Toscan, ce monstruoasă poate fi!

Ea luă din mers o cupă de șampanie de pe platoul dus de un „extra” — un puști de la țară, cu ochii bulbucați de ceea ce vedea. Va fi plătit a doua zi, dimineața. Și va pleca cu convingerea că o furase. Adevăratul lui câștig era ceea ce vedea aici.

Puștiul, pe lângă amintirile acumulate, nu avea de ce să se plângă: ca în fiecare an, petrecerea lui Muriel Toscan oferea ceea ce putea fi mai instructiv în Saint-Tropez.

Erau din toate categoriile. Cea care îi invitase cunoștea ce era mai bun în fiecare domeniu din acest centru dement al lumii, care era Saint-Tropez. Intelectualii erau cei mai mulți, cu burțile lor de alcoolici, și însoțitoarele lor ciufulite artistic și cu figurile disprețuitoare și fără vlagă în același timp. Cântăreții la modă în compania unor manechine splendide originare din familii burgheze, sau starle-

te luptând în van pentru a părea eleganter. Bogați din zonă, grei în talie și cu pungi sub ochi. Străini — americani, englezi, italieni, marocani, iranieni, austrieci — care savurau ambianța din ochi. Apoi lumea clasică a arhitecților, ziariștilor. Totul provenea din pătura de mijloc, care se zbatuse cu cinci sprezece zile în urmă pentru a obține o invitație pentru ca apoi să se laude pe plajă. „Petrecerea Toscan? Bineînțeles că am fost acolo! Începe să îmbătrânească.“

Muriel Toscan trecu pe la toți, mari și mici salutând, râzând, cu o replică pentru fiecare. Fără nici o reținere. În fond, o interesa prea puțin ce credeau invitații ei despre ea.

Petrecerea din acea seară, o dădea pentru ea Ceilalți nu erau acolo decât pentru figurație.

Se îndreptă spre orchestră. Una din satisfacțiile ei personale. Reușise să-i aducă, cu bani grei, pe cei de la „Der Kaiser Magnificat“. În acea noapte, la *Papagayo* trebuiau să se mulțumească cu discurile Oricum, acolo, seara era ca și ratată. Cheful de mare era aici, acasă la Muriel Toscan. Un detaliu comun pentru cei care veneau aici, uniforma clasică a nopților din Saint-Tropez: pantaloni și cămăși sobre pentru bărbați, rochii excentrice pentru femei. Dar când știai cum să dezvălui ceea ce se ascundea în spatele fețelor, așa cum știa ea, totul devenea pasionant.

Rezemată cu umărul de trunchiul parfumat al unui tamarix, observă atent în jur... Răspândiți prii

grădina ei, erau câțiva privilegiați de ambele sexe care, toți la un loc trebuiau să valoreze peste zece milioane de dolari. Iar dacă ridicau un deget, puteau să cumpere tot restul invitațiilor.

Râsete ascuțite o atraseră spre casă. Pe verandă, homosexualii se adunaseră și ei în grup. Bătrâni stafidiți, plini de vitamina C, băteau frenetic din palme privind cum dansau protejații lor. Mai deoparte, un brunet de patruzeci de ani cu ochii lucind. Valéry M. Șef de promoție redus la sinucidere morală din cauza intoleranței față de particularitatea lui sexuală: doar mirosul toaletelor îl putea face să se excite. O slăbiciune tragică. Din nefericire pentru oameni ca el, Franța declarase război acelui gen de toalete. Se consolase prin reușita profesională: director adjunct al uneia din cele mai mari companii multinaționale de engineering, călătorea pe toată planeta. Dar singurul său motiv de a se excita, era ceva pe cale de dispariție: toaletele model Republica a III-a.

Muriel Toscan îi puse prietenește mâna pe craniul care scăpa de păr din ce în ce mai mult. Deja avea zone complet lipsite de păr. Sifilisul. O afecțiune frecventă la homosexuali. Valéry M. era la a zecea serie de tratament. De fiecare dată, se însănătoșea, bineînțeles, dar sechelele se acumulau. Iarna trecută, trebuise să poarte mănuși timp de o lună. Descuamări digitale... Unul din primele semne ale contagierii pe viață...

Ridică fruntea bombată spre Muriel.

— Ești frumoasă, spuse cu o strâmbătură specifică homofililor când vorbeau cu o femeie.

Ea nu se formaliză. Valéry M. era una din puținele persoane căreia îi ierta măgăriile. Și nu era prima pe care i-o făcea.

Dar toate astea, în fond, nu aveau nici cea mai mică importanță. Trebuie să iei oamenii așa cum sunt, mai ales când calitățile depășesc cu mult defectele. Muriel Toscan își iubea prietenul pentru alt motiv: complicitatea, despre care nu vorbeau nicio dată, a oamenilor fără scăpare, pe moarte.

— Sunt sigură, zise ea cu afecțiune, că duci lipsă de Davidoff.

Râse. Era adevărat. Era obligat să fumeze Yoritas.

Ea făcu semn unui angajat și îi explică.

Îl privi pe Valéry M. aprinzând meticolos trabucul de tutun de Havana.

— Ce mai face Jean-Paul? întrebă ea.

Îl adora pe partenerul oficial al lui Valéry. Un tânăr luxemburghez sensibil și bun care nu reușea deloc în viață. Era cu totul dependent de Valéry.

— Este acasă, la părinții lui, mormăi Valéry în fumul țigării lui.

Ea nu insistă: celălalt începu să viseze, cu ochii în gol.

Se retrase în liniște.

Lesbienele o așteptau. Lipite unele de altele în spatele rododendronilor. Femei la fel deperate, în ciuda aparențelor, ca și Valéry M. și ceilalți din categoria lui.

O blondă platinată o apucă de braț.

— Oh, pardon, făcu ea, Muriel se clatină pe piciorul ei nebun.

Muriel zâmbi cu greu.

— Jacques, să nu te recunosc, zise ea admirându-l.

Travestitul zâmbi, satisfăcut. Făcu o piruetă.

— Cum ți se pare rochia mea cu trenă?

Muriel admiră cu o mimă amicală uimitoarele valuri de voal.

— Ești ca o corolă, zise ea.

Privi în jurul ei.

— Vrei un partener? întrebă ea.

Travestitul făcu o față lacomă.

— Du-te la Juliette, reluă Muriel, ea are ce-ți trebuie.

* * *

În fascicolul încrucișat al celor mai puternice două proiectoare, agățate în ramurile eucaliptului care domina piscina, o grămadă de rochii și de siluete masculine părea gata să explodeze. Se forma un cerc în centrul căruia două corpuri se dezbrăcau unul pe altul. Un băiat și o fată. Amândoi uimitori de frumoși. Se culcară pe salteaua pe care ziua Muriel făcea plajă. Și începură să facă dragoste, acoperiți de o ploaie de hârtii.

Dolarii celor care plăteau pentru a privi.

Muriel își mușcă încheietura mâinii drepte.

— Să înceapă sărbătoarea!... murmură ea.

Privi fugitiv cadranul ceasului cu ace de diamant.

— Miezul nopții!... gemu ea. Boris își bate joc de mine sau ce?

Ea se blocă. Două mâini calde și uscate îi cuprindeau umerii.

— Boris!... făcu ea fără să se întoarcă.

Imediat după aceea se lăsă pe spate.

— Mă rănești! strigă ea.

Unghiile „armăsarului” ei îi se înfipseră în umeri.

El se aplecă peste ea.

— Nu trebuia să fii atât de excitantă, murmură el în ceafa ei.

Ea izbucni în râs văzându-l cum tresare: Lilith apărută în spatele lui, începuse să-l apuce de glezne.

Capitolul XV

Ronald Giralda privi cum dansau în depărtare în fața lui luminile portului Sainte-Maxime.

— Suntem în derivă, constată el dezamăgit.

Alfonso Urbino se ridică deasupra capotei deschise a motorului.

— Îmi pare rău, făcu el aplecându-se. Cred că nu mai avem combustibil.

Capo Maggiore strânse din dinți. Dădu din mână pe al cărui inelar purta un inel gros.

— Dacă nu ai cu ce să vâslești, zise el, te împușc.

— Am, tremură napoletanul.

Mafiotul rânji.

— Atunci, vâslește, și taci. Nu intenționez să ajung când toate gagicile sunt deja agățate.

. * .

— Întoarce-te, zise Boris Corentin.

Ea se supuse, pivotând pe piciorul stâng. Rochia de mătase verde pluti în jurul ei.

— Îți plac? murmură ea.

El o examinează încă o dată, cu sprâncenele aproape împreunate, atât de concentrat era.

— Mi-ar fi plăcut să te cunosc de mai mult timp, șopti el.

Ea se cambră, cu pieptul conturat clar sub materialul de voal care era ca o piele.

— Ești simpatic! zise ea. De ce: de mai mult timp?

El visă, cu ochii spre farul Camarat care lumina sporadic:

— Nu știu. Ar fi fost mai bine...

În lumina proiectorului care îi făcea să lucească bijuteriile, ochii lui Muriel Toscan străluciră.

— Aș zice că tu..., începu ea. Nu mai continuă.

— Ai zice că ce? zise el.

Ea se agăță de gâtul lui.

— Nimic, făcu ea, cu o voce gravă. Avem altceva de făcut decât să filozofăm împreună.

Ea ridică ochii spre el.

— Urmează-mă, dacă vrei, îi spuse ea cu tandrețe.

Pe drumul spre casă, Boris Corentin văzu două lucruri care îl contrariară. Primul îl liniști: Aimé Brihot era în dreptul unei uși, foarte elegant, relaxat, cu lentilele lui rotunde reflectând orchestra din fața lui. Cea de-a doua observație, fu neplăcută pentru Boris Corentin: conducându-l pe Lucien Dormaz plin de curiozitate, Pascal Cordoliani înainta spre un grup de trei bărbați pe care el, Corentin, îi remarcase de la venirea sa, după inimitabila lor alură de boi de concurs agricol rătăciți la o petrecere de lux: eternii polițiști de provincie care

veneau la cocktailuri, serate, dineuri imediat cum le mirosea ceva.

Muriel închise în urma ei ușa camerei.

Înaintă, aproape fără să șchiopăteze, atât de mult se controla.

— Boris, zise ea cu o voce schimbată, trebuie, acum, ca tu...

El zâmbi.

— Invitații tăi...

Ea ridică furioasă din umeri.

— Totul este aranjat, bombăni ea. Se pot lipsi de mine, ai încredere. Orchestra, băutura, bufetul... și excitanții pe care Juliette și René încep să-i pună în băutură, numai asta îi interesează. De Muriel Toscan nu prea își mai aduc aminte, fiindcă îi hrănește.

Rând pe rând, închidea ferestrele. Muzica orchestrei nu se mai auzi. Corentin își dădu seama că geamurile ferestrelor erau duble.

Muriel Toscan începu să traverseze camera, stingând lămpile una câte una. Se aplecă la ultima, pe care o așeză pe jos lângă pat, după ce o acoperise cu o revistă. O penumbră caldă, verde amestecat cu roșu, se răspândea în cameră.

Muriel se dezbracă imediat, lungindu-se pe pat, cu picioarele și mâinile depărtate. Se ondula în fața lui, cambrată, cu gura întredeschisă.

— După cum vrei tu, murmură ea. Tot, chiar și ce nu poți concepe. În această seară, suport orice.

El înaintă încet pe mocheta groasă.

— Muriel, zise cu efort, vreau să te întreb ceva.
Ea se ridică.

— Este grav? făcu ea neliniștită.

Dădu din cap în semn că da.

Încă își căuta cuvintele, când un zgomot de uș îl făcu să se întoarcă.

— Oh, pardon!..., făcu René în deschizătura ușii.
O căutam pe Lilith.

Muriel Toscan schiță un gest rapid pentru a-și face să plece cât mai repede, dar se opri. Acolo René rămase blocat, cu o figură uimită.

— Polițaiul! murmură el. Polițaiul de la intersecția spre Ramatuelle!...

După zgomot, Boris Corentin știu că piciorul de sticlă al lămpii se spărgea în capul său. Dar nu văzu nimic din reflexul lui Muriel Toscan. Realitatea se transformă într-un vis.

senzație atât de ciudată și la limita suportabilului. Cât fusese leșinat, îl îmbrăcaseră într-un costum de scufundător! În picioare, nu lopeți, ci niște șosete groase de lână, dublate cu nailon pentru a fi etanșe, pe care scufundătorii le iau pentru a rezista frigului.

— Ce înseamnă această mascaradă? făcu el, cu dinții strânși.

Și ochii lui Muriel se schimbaseră. Erau bulbucați. În jurul lor, pleoapele păreau transformate în pungi de piele întărită. Întreaga înfățișare era schimbată. Slăbită, cu maxilarele proeminente, tâmpilele adâncite. Părul lipit de transpirație pe craniul care se contura. Furia o transformase pe Muriel în ceva ce semăna cu o insectă uriașă.

Ușa se deschise. Apăru René, trăgând după el o cutie metalică mare încărcată cu prize, fire și butoane. Din ce în ce mai surprins, dar și curios, Boris Corentin studie asamblarea aparatului care se ridica puțin câte puțin în fața lui ca un mecanism. O furcă, un proiector într-un bol, o umbrelă de aluminiu...

Își aminti de o petrecere la un fotograf de modă, ceea ce monta René, era un fel de blitz ultra perfecționat pentru a lumina la maximum subiectul.

— Vom păstra amintiri cu tine, polițaiule, scrâșni Muriel cu o voce sacadată.

Imediat după, ea se aplecă. Ca și cum termenul atribuit bărbatului care știuse atât de bine să-i fie amant, era ceva prea dur și pentru urechile ei.

Se cabră, redevenind Muriel de altădată, amantă lui Roger Cézanne, criminalul mereu în luptă cu poliția.

— Auzi, am agăţat un poliţist...

Izbucni într-un râs dement.

— Uimitor! strigă ea. Eu, în braţele unui poliţist!...

Avu un nou acces de liniştire şi o senzaţie neplăcută îl cuprinse pe Boris Corentin: ea avea reacţii de nebună. Trecând de la o extremă la alta...

O succesiune de flash-uri repetate îl orbi pe Corentin. Întoarse ochii, cu capul învârtindu-se de lumină. Un puternic sentiment de ruşine îl cuprinse. Se simţea ridicol, legat pe mochetă. Se gândi să urle. Se reţinu, din mândrie. Oricum, ştia că în spatele geamurilor duble care absorbeau totul, era vacarmul dezlănţuit al orchestrei ritmând orgia devenită generală. Îşi imaginează în ce situaţie era. Căzut în capcană în mijlocul unei lumi nebune de târfe de optsprezece ani, peşti, scule în călduri în noaptea caldă din Saint-Tropez.

Se opri deodată... Totul devenea evident. De ce nu se gândise mai din timp?

— Pot să vorbesc? făcu el un efort când René, se depărtase de mecanismul său.

— Dacă te amuză! zise Muriel Toscan, răutăcioasă.

În acelaşi moment, aparatul se declanşă iar. Gemu: primise explozia de lumină în plin pe retine.

Acum nu mai vedea nimic.

Doar creierul său de poliţist. Unde totul începea să se lumineze din ce în ce mai mult...

Îşi stăpâni furia.

— Ştii, făcu el încercând să se așeze cât mai confortabil, fotograful tău tocmai mi-a răspuns la o

întrebare pe care nu am avut timp să ți-o pun ceva mai devreme.

Realitatea, în ochii lui, era o scânteiere nebună de lumini. Nimic altceva...

Ar fi trebuit să intre în panică. Parcă îi arsese definitiv ochii. Scrâșni din dinți, enervat la culme de imposibilitatea de a se apăra.

— Criminalo! mormăi el înfundat, nu mă vei face așa.

— Fiindcă încă mă interesezi, rânji ea.

O privi ca un judecător.

— I-ai orbit, se îndreptă el, când nu te-au mai servit. Cu proiectorul. De-a lungul timpului. Vicleano. Retina, nu este examinată niciodată, la autopsie...

Ea se ridică cu un trosnet de insectă la genunchi.

— René, șuieră ea, lasă-ne singuri.

* * *

Mâinile lungi ale lui Muriel Toscan încercau, cu o urmă de tandrețe, să mângâie tâmpilele lui Boris Corentin.

— Știi ce este sifilisul, zise ea.

El se blocă, uimit.

Ea zâmbi.

— Te-am speriat, bineînțeles. Vei înțelege imediat. La optsprezece ani, m-am măritat cu bărbatul al cărui nume îl port și acum. Era mare, puternic, avea patruzeci de ani.

Ochii ei priviră în gol.

— Ați fi semănat perfect!... Într-o zi, am avut niște pete roșii. Înțelegeți unde... Eu nu mă pricepeam. Au apărut, apoi au dispărut...

Se ridică pe mâini pentru a schimba poziția, examinându-se în oglinda din stânga. Fața îi devenea din ce în ce mai uscată. Sub cordonul rochiei ei, talia îi era incredibil de fină.

— Nu prea am dat atenție la toate astea, zise ea. Exact greșeala pe care nu trebuie să o comit.

Își aprinse un Winston.

— Vrei? făcu ea întinzând țigara spre gura lui.

El se dădu înapoi, cuprins de o senzație neplăcută.

— Fumez când vreau, zise el. Și nu sunt gata să mor.

Ea ridică din umeri, indiferentă.

— Sifilisul secundar, cel care nu a fost tratat la timp, se manifestă sub diverse forme.

Dermatoză, accidente sanguine, leziuni ale mucoaselor. Sau, nu se manifestă deloc. Atunci, se trece la stadiul al treilea. După doi sau trei ani, când este deja târziu. Atunci, poți avea noduli cu supurații sau insuficiență cardiacă. Sau chiar crize viscerale, început de paralizie. Toate astea duc la nevroză, meningită, tumori interne sau externe, nebunie. Ai citit? Amintește-ți Maupassant. Într-o zi, subit, a început să meargă în patru labe, lătrând ca un câine. Faza finală... Creierul este invadat de sifilis în câteva secunde.

Boris Corentin o asculta, nemișcat.

— Eu, reluă ea, am dobândit osteită.

Ea își mișcă genunchiul stâng.

— Irreversibilă... În trei ani, nici nu voi mai putea îndoi piciorul. Apoi, va ataca altceva.

Rânji.

— Înțelegi ce vreau să spun? Altădată, adora să dansez.

El nu zicea nimic, fiind bulversat. La ce ar ajutat? Deja ghicise totul: fata splendidă, a cărei frumusețe și sănătate îi deschide toate drumurile. deodată: șchioapă pe viață. Așteptând ca răul să atace în altă parte.

Ea își stinse țigara în scrumiera de onyx.

— Nu sunt contagioasă, zise ea.

El zâmbi. Deja, începea să înțeleagă. Retine că începeau să-și revină de două ori mai repede decât în mod normal.

— Știu, făcu el încet privind ca printr-o placă care se răsea puțin câte puțin. Este contagios început.

Ea își trase brațele spre ea, cu degete mișcându-se în aer ca și cum ar zgâria ceva imaginar.

— Soțul meu, reluă ea, știa că era contaminat și nu mi-a spus nimic. M-a infectat...

Ea se dădu înapoi ca o insectă în apărare.

— Vezi, urlă ea. Mi-a dat boala în cunoștință cauză. Nemernicul! Un bărbat, indiferent, fără să intereseze consecințele.

Se rupse parcă în două.

— Porcul! Îl iubeam...

Boris Corentin își mușcă buzele.

— L-ai omorât, nu-i așa?

Ea aprobă, dând din cap de sus în jos.

— Imediat cum medicul mi-a explicat.

— Iar ceilalți, după, reluă el cu greutate, i-ai ales, de fiecare dată, fiindcă îi semănau. Și imediat cum îți dădeai seama că nu aveau curajul să vorbească despre genunchiul tău, îi condamnai la moarte. Pentru a-i pedepsi că semănau atât de bine cu soțul tău...

El dădu din cap în stânga și în dreapta.

— Totuși, nu ei erau răspunzători.

Ea se ridică, trăgând piciorul.

— Toți bărbații sunt niște nemernici!

Ea arătă spre el cu degetul.

— Iar tu? Ce crezi? Polițai... Ai venit. Mi-ai plăcut. Taci cu secretul tău. Ca Jose când mi-a dat sifilisul.

Ea zâmbi cu efort.

— Trebuie să recunosc, ești puternic. Doar tu ai fler...

Se luă de cap cu mâinile.

— Prostule! gemu ea. Ai fost și singurul care mi-ai zis: „Genunchiul tău?”

El strânse pumnii pentru a încerca să facă să circule sângele.

— Muriel, zise el, încetează cu nebuniile! Nu sunt singur... Oricum, ești prinsă la mijloc.

Ea explodează din nou într-un râs dement.

— În noaptea asta, strigă ea, acum zece ani, l-am înecat pe José în puț! A durat mult. Cât e

nevoie ca apa ghețarilor să-i ajungă până la gură, pentru a trece de ea. Nu poți ști cât a suferit! Dar ce mă interesa pe mine? Sărbătoresc asta, de atunci, în fiecare an. Este ultima dată? Poate... Mă îndoiesc! Oricum, voi sfârși devorată de osteită înainte ca sânii să mi se lase. Până atunci, am timp să mă răzbun până la capăt. Adio, polițaiule! Ar fi trebuit să găsesc un bărbat...

Apăsă un buton. René apăru. Arătă cu mâna spre Corentin. După un minut, cu fața acoperită de o cârpă, înțelese ce îl aștepta.

* * *

Muriel Toscan se aplecă pe margine.

— Cel puțin, la început, zise ea, vei sta pe uscat. Am golit până la fund pentru ca grădina să arate bine.

Ea întoarse capul spre invitații ei înnebuniți, acolo, în urletele orchestrei.

— Ai cinci ore întregi, reluă ea, înainte ca puțul să se umple pentru a te îneca. Până atunci am timp să mă distrez.

Râse.

— Vezi. sunt drăguță, polițaiule! Cel puțin în combinezon de scafandru, nu vei muri de frig.

El nici nu o mai privea.

Ea se ridică, oprindu-se brusc, în spatele hortensiilor, o umbră...

— René! strigă ea.

René alergă.

Ținuta lui tropeziană i se păru deodată complet ridicolă lui Aimé Brichot. Sosind, se găsisse foarte elegant, chiar dacă nu avea nimic „british“. Apoi începu să cerceteze, cu atenție de neofit. Făcând un semn discret, în treacăt, lui Lucien Dormaz și Pascal Cordoliani.

Iar acum, mai retras, sub pretextul că ia o vedere de ansamblu a petrecerii, iată că avea un coșmar. Un bărbat legat, într-un costum curios — cauciuc negru lucind, bonetă la fel care îi strângea ceafa, fața acoperită cu o plasă — tocmai era coborât cu ajutorul unei corzi în puț.

Ceva anormal, oricum. Aimé Brichot înțelesese încă de la venirea lui aici că Saint-Tropez era nebunia făcută port la mare. Dar totuși!... Să te joci de-a aruncatul invitațiilor într-un puț fără să ai în jur o adunătură de spectatori, atenți sau comici, ascundea ceva asta...

Când își dădu seama că cel care era coborât în puț era Boris Corentin, șeful lui, strigase.

Și-l-au văzut.

„Dormaz, Cordoliani! își zise el. Repede, trebuie să merg să-i caut!“

Se întoarse.

În prezent, cei doi pumni primiți în stern, îl făcură pe Aimé Brichot să reziste cu greu unei senzații de

leșin. Nu din cauza cursei disperate printre tufele care îl epuizase. Teroarea, mai ales, în legătură cu ceea ce văzuse: Boris, șeful lui, coborât într-un puț la capătul unei corzi, care fu scoasă liberă înapoi. O femeie comanda totul. Muriel Toscan. Cea care îl văzuse, trimițând după el un diavol negru slab ca un curpen, căruia reușise să-i scape.

Se opri. Acolo, un dog german maro cu negru tocmai apărea.

Șchioapa în rochie de casă, se clătina furioasă printre acele de pin, asmuțind-o încet.

Alese singura soluție logică: să se amestece prin mulțimea invitaților, după ce dădea ocol casei.

* * *

Ronald Giralda își ridică pantalonul. Șopti.

— Este sus! făcu el, furios.

Ghidat de Alfonso, urca, de la plajă, cincizeci de trepte din piatră. Era dur, drumul plăcerii, la Saint-Tropez!...

Alfonso Urbino nu-i dădu nici o atenție șefului său. În fața lui, un bărbat venea cu toată viteza, mergând pe vârfurile picioarelor, spre ringul de dans plin de lume.

— Ronald, făcu el fără să întoarcă privirea, te simți în stare să-l oprești pe tipul acesta înainte să ajungă acolo?

— Ai motive serioase? întrebă americanul placid.

Aimé Brichot avu impresia că tufele de tuia pe care tocmai le traversa se opuneau brusc să-i

cedeze drumul. Două chestii dure și noduroase ca niște ramuri îl forțară să se oprească din drum.

— Ce faceți aici? mormăi Alfonso, cu o privire de nebun.

Brichot fu incapabil să răspundă. O palmă îi acoperea gura.

— Îl ducem la Muriel, zise Alfonso. Începe să se întâmple ceva.

. * .

Muriel Toscan îl admiră cu o privire bucuroasă pe chelul cu ochelari ce semăna cu un atlet adus de Alfonso în șuturi.

— Un polițist? Iar!... gemu ea.

Se ridică.

— Bun, îl vom neutraliza pentru moment. Lilith se va ocupa de supravegherea lui. Curând, în zori, când celălalt va începe să se înece, ne vom ocupa și de el.

Se opri, zâmbind brusc.

— Ah, ce văd..., făcu ea, Giralda, dumneavoastră sunteți...

Capo Maggiore se înclină, impresionat. Fata din Saint-Tropez despre care i se vorbea de ceva timp la Chicago îi plăcu de la prima vedere. Nu numai fizic. Ochii ei aveau străluciri de oțel care îi plăceau în munca lor.

— Dumneavoastră sunteți șeful aici, zise el în engleză. Spuneți-mi ce să fac.

Muriel Toscan își arată dinții de fildeș.

— În grădină cu el! hotărî ea întorcându-se.

* * *

O disperare terifiantă îl făcea pe Aimé Brichot să tremure. Îl legaseră cu mâinile prinse sub genunchi, în poziția fetei în burta mamei. Cu un căluș în gură, gâfâia.

„O să mor, își zise el. Iar Boris este în puț.”

Încercă să se târască spre casă, spre mulțime. Acolo, erau cel puțin doi aliați: Dormaz și Cordoliani. Îi văzu, printre crengi, în depărtare. Un suflu îl făcu să se oprească. Răsuci gâtul ca să vadă.

Dogul.

— Lilith, păzește-l bine! zise o voce de bărbat.

Brichot distinse silueta mai înainte. Închise ochii.

Rămas singur cu câinele, începu să tremure fără să se poată controla. Monstrul se plimba în jurul lui, cu fălcile deschise, cu ochii injectați. Un moment, își zise că îl va devora.

O panică revenită din copilărie îl cuprinse.

— Oprește-te, coșmar! urlă el în căluș.

Nu ieși nici un sunet, dar în schimb, fața i se umplu de lacrimi.

Curios, atacul final pe care îl aștepta nu mai venea. Umbra cu patru picioare, atât de mare cum o vedea, parcă ezita.

Ea începu să se rotească în cerc în jurul polițaiului chel tăvălit pe burtă în grădina devastată.

Aimé Brichot își aduse aminte de o carte care îl făcea să se cutremure de fiecare dată când o citea,

atât de fascinante erau povestirile pline de adevăr curat: *Dora, calvarul femeilor*, de Gertrude Meinn. Mărturisirea unei deportate evreice, într-o tabără de concentrare nazistă. Mai ales o scenă îi marcase lui Aimé Brichot viața: Gertrude Meinn povestea acolo cum, într-o seară, o tânără de șaptesprezece ani așteptase, legată goală de stâlpul vilei șefului taberei, ca el să poată profita de ea. Douăzeci de dogi păzeau tabăra. Gertrude Meinn văzuse cum a venit unul dintre ei, Mira, preferata colonelului. Un animal enorm. Cățeaua întinsese botul spre Gertrude, curioasă. Gertrude începuse să plângă. Atunci, ceva uimitor se întâmplase. Cățeaua S.S.-istului îi rosese legăturile evreice. Lacrimile adolescentei declanșaseră în animal un aflux de instinct matern.

Aimé Brichot începu să se gândească la ceva lacrimogen.

Explozia de lacrimi avu asupra lui Lilith un efect complex. Începu să bată în retragere. Uimită. Începu să se învârtă în jurul lui Aimé Brichot, masacrând grădina.

Se opri. René era în spatele lămâiului. El o privi, văzând forma culcată.

— O.K.! zise el, al doilea polițai este păzit bine.

Plecă, excitat, fiindcă Juliette dansa cu un negru. Putea ajunge la ceva interesant.

* * *

Boris Corentin începea să nu-și mai simtă picioarele. Apa rece îi ajungea acum la umeri. Și

năruia orice speranță de a se dezlega. Fără eforturi necontrolate. Dar, pentru el, de ceva timp, nu corzile legate strâns erau problema cât frigul din apă. Încheieturile începură să i se umfle, reducând astfel șansele de a se elibera...

Începu să se gândească la José Toscan, nemernicul brunet cu ochi negri cu care, spre nefericirea lui, semăna. Atât de tare încât pe plaja de la Pampelonne, o criminală, frumoasă la culme, îl alesese pe el. Ca într-un înfricoșător marș al plăcerii rezervat femeilor.

Dădu din cap, exasperat de un detaliu: pe suprafața apei care se ridica în prezent până sub bărbia lui, o broască dădea din labe. Răutăcioasă. De parcă știa foarte bine că avea toate drepturile asupra intrusului. Labele mici tocmai mângâiau bărbia lui Corentin. El strănută.

Îl cuprinse o mare senzație de ridicol: broasca se distra lingând plasa așezată în mai multe rânduri pe fața lui. De fiecare dată când îl atingea cu limba, aspră ca a unei pisici, îi dădea fiori pe spate.

— Doar nu o să mor de răs! mormăi el furios, scuturând din cap ca un cal.

. * .

Un cocoș cântă pe malul mării. Aimé Brichot simți că va începe să clănțânească din dinți. Era la capătul puterilor. De trei ore cel puțin căteaua se învârtea în jurul lui ca un mecanism cu fălci și mușchi. Nu venea nimeni. Orchestra tăcuse. Nu se

mai auzeau decât slow-uri din aparatura electronică. Distingea multe zgomote de portiere de mașini. Iar cei care rămâneau nu mai râdeau, ca mai devreme. Se auzeau gemete peste tot. Din toată agitația serii doar proiectorul giratoriu al formației continua să funcționeze ca un far. La fiecare cinci secunde, invariabil, Aimé Brichot primea un fascicul portocaliu în plină figură, printre ramurile joase ale gardului care îl despărțea de lume.

* * *

Lilith se opri brusc din turul ei de pistă. Veni spre centru. Spre Aimé Brichot. Sub urechile lăsate, ochii injectați străluceau o dată cu trecerea fasciculului de la proiector.

Aimé Brichot privi gura care aștepta deasupra lui.

— Lilith, gemu el, ai milă de mine!

Gemetele înfundate avură asupra dogului efectul unei revelații. Lilith înțelese că ea era femeală. Deci protectoare.

Întinse gâtul ca de taur spre brațul lui și deschise fălcile. Aimé Brichot scoase un țipăt de copil înspăimântat de un coșmar teribil.

Lilith începu să devoreze ca o mamă legăturile lui Aimé Brichot.

— Așa, frumoasa mea, nu-ți fie frică! murmură el.

Îi întindea încheieturile spre canini. Cambrat, cu ceafa înspre spate.

Tipă: dinții, neîndemânatici, îi intrară în carne. Se cabră, cu mâinile depărtate la maximum.

— Încă puțin! făcu el, cu o voce care sughița.

Deodată, coarda cedă.

Se întoarse repede iar amândouă mâinile eliberate se uniră în jurul botului plin de bale.

Aimé Brichot acoperi de sărutări nasul uimit al căței.

— Și acum, șuieră el printre dinți, la puțin!

* * *

Boris Corentin se ridică pe marginea puțului.

— Mémé..., se bâlbâi el, după ce îi dădu jos de la gură fâșia de țesătură, nu te-am iubit niciodată așa de mult, dar de ce a durat atât?...

Când figura înfricoșată a coechipierului său apăruse, sus, în cerul pălind spre răsărit, Boris Corentin avea apa până la nivelul buzelor.

* * *

Muriel Toscan desfăcu brațele ca doi clești.

— *Come to me*, șopti ea. *I love a man like you.*

Ronald Giralda merse pe coate spre ea în cearșafurile verzi.

Începu să zbiere ca un copil: fata cu care voia să facă din nou dragoste îl mușcase de carotidă.

Căutând sânge.

Se întoarse cu o mișcare frenetică a gâtului spre ușa care tocmai zbura din balamale.

— *Help!* urlă el. *I need help.*

Pascal Cordoliani ezita între dorința de a omorî și satisfacția profundă de voyeurist care zace în toți bărbații. În fața lui, masacrând hortensiile de lângă peretele de nord al vilei lui Muriel Toscan, un spectacol care va rămâne mult timp în memoria polițistului de la secția locală: Lucien Dormaz și-o trăgea cu Ginette, mica lui protejată...

Totul se petrecuse ca într-un vis amestecat cu coșmar, având în vedere whisky -ul băut în exces. Tot ceea ce își amintea, era râsul lui gras. Apoi se auzi și râsul lui Lucien Dormaz, și, ca un ecou, cel al Ginettei. Apoi, lucrurile nu mai trenaseră. Ginette luase mâna bătrânului polițist de la Paris și îl forțase să o urmeze.

În hortensii.

Unde se culcase pe rochia ei de bumbac mov.

Plin de alcool, Pascal Cordoliani nu avusese nici o reacție. Se lăsase în voia sortii.

Cât îl privește pe Lucien Dormaz, un rest de conștiință îi spunea că este nebun. Dar Ginette îl făcea să redevină tânăr. Nu merita asta să riște să se certe cu toată secția locală de poliție? Până la urmă, era în prag de pensionare...

O palmă ușoară pe umăr îl smulse din fantezmele lui.

— Lucien, făcu Corentin cu o voce jenată. Scuză-mă că te întrerup, dar am nevoie urgent de tine.

Capitolul XVII

Ochii mici ai lui Lucien Dormaz, cu cearcăne de nesomn, începură să clipească.

— Eu nu sunt poate decât un polițist francez, zise el, dar nu sunt complet idiot.

Înaintă cu greutate spre Ronald Giralda. Americanul sicilian ridică din umeri, neputincios.

— Bineînțeles că am un mandat Interpol, care mă autorizează să vă cer să fiți la dispoziția autorităților franceze. Și este pe adresa corectă, Strada Armengaud, nr. 31, Saint-Cloud.

Căută prin buzunar nervos. Hârtia îi tremura în mână. Ronald Giralda o luă și o citi atent.

— Perfect, se liniști el. Dacă dispuneți de mijloacele legale. Dar vă va costa scump, vă previn.

Dormaz îl ignoră. Cu ochii spre Corentin. Regreta episodul recent din hortensii.

Boris Corentin îl liniști cu o privire indulgentă și fără subînțelesuri. Nu fusese niciodată rânchiunos. Iar dacă era un lucru pe care îl putea ierta mereu, unui bărbat, chiar și polițist, era pierderea capului din cauza pasiunii pentru femei.

Se întoarse spre Ronald Giralda și îi zise:

— Să discutăm de dolari, domnule american?

Ronald Giralda se arată nemulțumit.

Corentin continuă:

— Știți foarte bine că sunt falși și că mai este fără îndoială o rezervă undeva lângă Toulon, dacă sunt bine informat. Vom merge să vedem împreună.

Se întoarse spre Dormaz care aprobă, adăugând:

— Până se va hotărî altceva, veți fi sub custodia mea, arată cu indexul spre american. Aveți interdicție de-a părăsi Saint-Tropez. Dar să începem mai întâi prin a căuta pe *Daphne III*.

Brichot se uita la el cu gura căscată. Acest polițist bătrân vorbind engleza. Impecabil. Tot ceea ce cunoștea el din această limbă care ar fi dorit să fie limba lui maternă, erau câțiva termeni de îmbrăcăminte...

Lucien Dormaz arată cu degetul spre Alfonso Urbino.

— Iar în privința dumneavoastră....

Se întoarse spre Brichot.

— De fapt, dragă colega, vă aparține.

Aimé Brichot se uită la miliardarul italian. Șifonat și la haine și la suflet.

Se întoarse și ordonă:

— Jandarm, luați-l, iar după aceea cercetăm pe *Daphne III*.

Nerași, dar în uniformă, jandarmii din Saint-Tropez veniseră imediat când fuseseră sunați. Nu înțelegeau nimic din ceea ce se întâmpla.

Lucien Dormaz luă o Gallia de la Boris Corentin.

— Vezi, am avut și eu dreptate.

Corentin oftă:

— O.K.! Dar momeala am fost eu, nu?

Tremură, amintindu-și de susurul cristalin al apei din puțul infernal. Se aplecă peste margine. La doi metri de suprafață era nivelul apei.

Se gândi la José Toscan.

Revoltat, bineînțeles, pe nemernicul care deși știa că este contaminat și se trata numai el, continua să se culce cu soția sa în vârstă de douăzeci de ani fără a-i spune vreun cuvânt.

Ca să nu se lipsească de nimic...

Dar în același timp, Corentin încerca să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reușit să scape de creșterea nivelului apei glaciale.

Lucien Dormaz îl trase de mână.

— Când ți-am spus că am avut dreptate... reluă el. Privește.

— Unde-ai găsit asta? făcu Corentin.

— În sertarul mesei prietenei tale din Saint-Tropez.

Zâmbi.

— Am recuperat timpul pierdut mai devreme.

Corentin o privi pe Muriel Toscan cu înfricoșare. Se fâțâia pe terasă. O siluetă lungă care șchiopăta în soarele care răsărea.

— Nebună!... murmură el.

Se întoarse spre polițistul de la Interne:

— Lucien, făcu el, cu voce aspră. Ai văzut-o. Frumoasă ca ea... Tu care iubești femeile.

Lucien Dormaz tremură.

— Ei bine, reluă Boris Corentin cu amărăciune, această statuie în viață este o ucigașă în serie. De fiecare dată când unul din amantii ei, ales mereu pentru că semăna cu José, soțul ei, omorât tot de ea, se ferea să vorbească despre genunchiul ei, își semna singur condamnarea la moarte... Toți au făcut la fel! Are și ea dreptate că bărbații sunt nemernici. Adesea!...

Lucien Dormaz încreți fruntea.

— În fond, zise el, aproape că și-au meritat sfârșitul.

— În fond, da, aproape...

* * *

Muriel Toscan îl lovi peste umăr pe un jandarm care o supraveghea.

Arată spre genunchiul ei stâng.

— Imbecilule, unde vrei să merg așa?

Ea izbucni în lacrimi.

În prezent, așezată pe un postament care forma un fel de balcon în spectacolul strălucitor care ieșea din apă, visa nemișcată.

Muriel Toscan mângâie gâtul lui Lilith. Căteaua se frecă de piciorul ei, gata să o dezechilibreze.

Ea râse, desfăcând brațele înspre soare.

— Gata! murmură ea. Niciodată...

Se întoarse. Boris Corentin se apropie de ea.

Ochii ucigașei deveniră mari.

— Polițist frumos, murmură ea, ai fi fost foarte bun... Prima calitate...

El dădu din cap, nemilos: în ziua care venise, ea îmbătrânise cu zece ani. Nu mai era decât o imensă insectă șchioapă.

Se auzi un țipăt ascuțit și Muriel se aruncă spre Boris. El o prinse de mâini și o imobiliză.

— Urăsc bărbații! Urăsc bărbații! repeta ea furioasă zbatându-se.

Brusc fu zguduită ca de o explozie internă. Căzu la pământ, în fața lui Corentin uimit. Încercă să se ridice. Tot ceea ce reuși să facă, fu să se așeze în patru labe.

— Nu!... gemu Corentin.

În fața lui, două animale se mișcau pe terasă. Adevăratul animal, Lilith, lătrând și țopăind, și unul mai nou, Muriel, târându-și piciorul întins.

Ei începură să-i curgă balele. Sunete nearticulate îi ieșeau din gură. Lilith lătra. Muriel răspunse cu ceva care aducea cu un lătrat. Corentin se aplecă: ochii care îl priveau erau goi.

Ca un curent maritim, atacul surd și lent al sifilusului îi invadase creierul lui Muriel Toscan într-o secundă.

Meningo-encefalită acută.

Nu își va mai reveni niciodată.

* * *

Boris Corentin privi, bulversat corpul agitat de spasme care era transportat pe o targă. Alături,

Lilith se învârtea, apropiindu-și nasul de fața nebunei. Ca și cum, deodată, îi plăcea că se coborâse la nivelul rasei sale. /

Trebui să țină cățeaua în dubă. Se zbătu înăuntru când portiera se închise în urma stăpânei sale.

Doar Aimé Brichot reuși să liniștească, cu vorbe, monstrul de șaiszeci și cinci de kilograme.

— Acum trebuie să o adoptați, zise un jandarm.

Boris Corentin se întoarse cu pași mici spre René și Juliette.

— Voi doi, cu siguranță aveți multe lucruri de povestit.

Oftă:

— Printre altele, și răspunsul la întrebarea: „De ce nu l-am văzut aici pe Roger Cézanne, în seara asta?”

René întoarse privirea fără să răspundă. Juliette izbucni în lacrimi.

Corentin privi visător spre cățea.

— Știți cine era Lilith în mitologie? zise el unui jandarm de lângă el.

— Nu cunoaștem, rânji celălalt.

Corentin se frecă la ochi.

— Este numele soției lui Satan.

Se întoarse spre René și Juliette.

— Haideți, voi doi, urcați în mașină, nemernicilor. Strânse din dinți.

— Devotamentul pentru un șef nu îți dă voie să fii criminal, reluă el furios.

Pleoapele lui Boris Corentin se întunecară. Cineva îi ținea umbră. Deschise ochii.

Și îi făcu mari. Pe cele două saltele învecinate cu a lui, două minunății de douăzeci de ani tocmai își scoteau sutienele.

Boris Corentin închise din ochi. Era stropit.

— Mémé... făcu el supărat, de câte ori să-ți spun că nu e frumos să te scuturi de apă deasupra oamenilor?

Aimé Brichot se dădu mai în spate.

— Pardon, papa, făcu el, rușinat.

Se așează lângă Corentin.

— Nu ți-am spus că Maurice, vărul meu din Pont-Labbé, vrea să o înfieze pe Lilith. Este sportiv, face jogging, ca și tine, prin pădure, sâmbăta și duminica.

Reluă:

— Trebuie să fii fraier să ascunzi o sută de mii de dolari pe un vapor! Când am găsit dolarii, am fost uimit, era prea naiv!

Corentin oftă:

— Știi, Mémé, chiar și cei mai mari gangsteri au momentele lor de naivitate.

— Noroc, oricum, reluă Brichot vesel, că Baba ne-a recompensat cu un week-end drept primă pentru reușită.

Șeful lui îi puse pe băjbâite mâna pe gură.

— Mémé, ești drăguț. Fă-te că nici nu exist.

Se sprijini pe umărul lui, absorbit în admirarea celor două minuni. Îi zâmbiră amândouă.

Se întristă.

— Problema: pe care să alegi?... /

Imediat după, își mușcă buzele: olandezele hotărâseră clar pe cine aleg: cea din stânga se ducea spre Aimé Brichot.

— Hei, făcu Boris, neliniștit, nu merită, Mémé. Gândește-te la Jeannette!

Aimé Brichot îl privi cu disperare.

— Boris, te rog, ajută-mă, ia-le tu pe amândouă!

Alergă spre mare cu viteza unui sfânt urmărit de tentații în slip.

Fata se arată dezamăgită văzându-l dispărând într-un val de spumă. Se întoarse spre prietena ei. Aceasta era deja în discuții cu atletul cu ochi negri.

— Hei, făcu ea, doar nu îți imaginezi că îl vei păstra numai pentru tine!

Boris Corentin dădu din cap cu un fatalism perfect când se văzu încadrat de două blonde.

— Mémé, oftă el admirându-l cum se bălăcea în apă, sunt ca o adevărată doică pentru tine...

Se întoarse pe rând spre cele două fete.

— Mergem să bem ceva pentru a face cunoștință mai lesne? zise el cu o strălucire în ochii negri.

SFÂRȘIT

Redactor: **Maria Carp**
Tehnoredactare computerizată: **Cătălina Radu**

Tiparul executat sub comanda nr. 20 465

Compania Națională a Împrimeriilor
„CORESI” S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001